உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் ௧ } 1898௵ மே௴. { இலக்கம்-௧௨.

சூசிகை.

	பக்கம்.
துரியப்பொருள் விலாசம் ...	249
ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம் ...	252
சித்தாந்தவசனபூஷணம் பதியிலக்கணம் ...	272
ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகள் அருளிய வியாச சூத்திர சைவபாஷ்யம் ...	17 to 24

சந்தா விவரம்:—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

☞ முக்கிய விளம்பரம்:—சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பிவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணி ஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression,* as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq. B. A., B. L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

மெய்கண்டசாத்திரம்

மூலமும் உரையும்.

இதில் திருக்கைலாய பரம்பரைச் சிவஞானதான வள்ளலார்களாகிய சந்தான குரவர்கள் வேதாகமசாரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய **திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்** ஆகிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அடங்கும்.

ஷை பரம்பரைத் துறைசையாதீனத்து மஹாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ **அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்** கட்டளையின்படி ஷை சாத்திரங்களைப் பற்பல ஆதீனத்துப் பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து, சிவானுபூதிமான்களெழுதிய சிறந்தஉரைகளுடன் **திராவிடமகாபாடியத்திற்**கண்ட பல குறிப்புகளைச் சேர்த்து, தேவாரத்தலமுறை போன்று (௮௮0 பக்கங்கள் கூடிய ௧௧0 பாரமான) ஒரே புத்தக ரூபமாய் வண்ணக்களஞ்சியம் - **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார்** அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு, அழகான காலிக்கோ கட்டடஞ்செய்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வைதிக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பழகும் ஆசையினையுடைய சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சாத்திரத் திரட்டொன்றினை வாங்கி அன்புடன் பூசித்து ஆசையுடன் வாசித்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் கண்டு விவேகாதி சர்வசாதனசம்பந்நராகி விளங்குவாரெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

சாத்திரத்தின் விலை.

	ரூ.	அ.	பை.
பட்டுக்கட்டடம்	௪	௮	0
காலிக்கோகட்டடம்	௪	0	0
வி. பி. தபாற்கூலி	0	௮	0

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகிமடத்துவீதி - ௪௫ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் ஷை **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரிடத்து** வாலியுபேயபில் தபால்மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னை:
ஹேவிளம்பி ௵
கன்னிரவி ௨௨வ

இங்ஙனம்,
அஷ்டாவதானம்
☞ **பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்.**

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்றுமூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பி ௵
சித்திரை ௴ ௪வ.

வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் ௧ } 1898௵ மேமீ. { இலக்கம்-௧௨.

அதர்வசிரசின்

துரியப்பொருள் விலாசம்.

(243-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

நாதத்தில் விந்துத்தோன்றிடு மதனிற்
சதாசிவ னன்குறத் தோற்று
மோதிய வவன்பான் மகேச்சுர
னுதிக்கு முற்றவம் மகேச்சுரனிடத்தி
லேதமில் சுத்தவித்தை நன்குண்டா
மதனை வாகீச்சுரற் கின்பக்
காதல்கூர் வாகீச் சுரியெனுஞ்
சத்தியாமெனக் சழறுவ ரன்றே.

சுத்ததத் துவமோரைந்து மிவ்வாறே
முறையினிற் றோன்றிய பின்னர்
வித்தியேச் சுரனு மனந்தனங்
கேவ மாயைதான் விளம்பிடுகால
முத்தமநியதி கலையொடு வித்தை
தம்மை யுண்டாக்கு மாலுரைத்த
சித்திரக்கலையி லிராகமோ டந்தப்
புருடனுஞ் சிறந்திடத் தோன்றும்.

மாயையினின்று முக்குணப் பகுதி
வந்திடும் வந்தமற் றதனி
லேய்வுறக் குணங்கள் மூன்றும்
வந்திடுமாலவற் றினிலிறைவர் மூவர்களோ
டாயிரு பத்துமூன்று தத்துவமு
மெய்திடு மவற்றினா லலகி
றாயபோண்ட முடம்புகள் வந்து
தொடர்ந்துறத் தோன்றிடு மன்றே.

என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளே (பிருதிவியாதி பிரகிருதிவரையும்) இருபத்தினான்கும் ஆன்ம தத்துவமாகவும், (புருஷன்முதல் மாயை ஈருகிய) ஏழும் வித்தியாதத்துவமாகவும், (சுத்தவித்தைமுதல் சிவ நாததத்துவமீருக) ஐந்தும் சிவதத்துவமாகவும் மூன்றாய் வகுக்கப்படுமென்று கொண்டன்றோ சைவபுராணம்

(౧౪) శివవిద్యాత్మతత్త్వాఖ్యం తత్త్వత్రయముదాహృతం ।

"சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவமெனத் தத்துவத்திரயஞ் சொல்லப்பட்டது, என்று கூறிற்று. இந்த மூவகைத் தத்துவங்களுள்ளே ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினான்கிற்கும் காரணமாயுள்ளது மூலப்பிரகிருதி என்றும், வித்தியாதத்துவங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது (அசுத்த) மாயை என்றும், சிவதத்துவம் ஐந்திற்கும் காரணமாயுள்ளது மகாமாயை (சுத்தமாயை) என்றுங்கொண்ட கருத்தினால், சைவபுராணம்

(౧౫) మహామాయాచమాయాచ ప్రకృతి_స్త్రిగుణేతిచ । త్రివిధా కార్యభేదేన సాప్రసూతేఃషడధ్వనః॥

மலினாத்துவா, மிச்சிராத்துவா, சுத்தாத்துவா என்னும் மூவகையாம் ஷடத்துவாக்களுக்குங் காரணமாயின் மகாமாயை, மாயை, பிருகிருதி என்பனவாம் என்று கூறிற்று. "அவித்தி

யாப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சுருங்குவதும் விரிவதும் மகாமாயையின் விளையாட்டே" என்ற பொருளினுல்

(౧౬) సంకోచవికాసాత్మక మహామాయావిలాస ఏవసర్వోప్య విద్యాప్రపంచః।

என்று மகாநாராயணேபநிடதம் எனப்படும் மாயாவாதோபநிடதத்தினுலே சொல்லப்பட்ட "மகாமாயை"யானது மூலப்பிரகிருதிக்குப் பெயராகப் போந்தமையில், அது மூலப்பிரகிருதி, சூக்குமப்பிரகிருதி பரப்பிரகிருதி என்னும் மூவகைப் பிரகிருதியுட்டலையாய பரப்பிரகிருதியாகிய "மகாமாயை" அன்றுமென்க. ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷிதயோகியார் இரத்தினத்திரய பரீக்ஷைவாயிலாகப் பிரகிருதி (மூலப்பிரகிருதி), மாயை (சூக்குமப்பிரகிருதி), மகாமாயை (பரப்பிரகிருதி) என்பவற்றின் விகாரமாய் (முறையே அமைந்தமையை) மலினப்பிரபஞ்சம், மிச்சிரப்பிரபஞ்சம், சுத்தப்பிரபஞ்சம் என்று கூறி, இம்மூவகைப்பிரபஞ்சத்திற்கும் அதீதப்பட்டது சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று வேறுருத (சிதம்பரபரமாகாச) பராசத்தி சமேத பரப்பிரம சிவபிரானும் என்று கூறினர். இப்படிப்பட்ட சிவதத்துவங்களை விரிவிலா அறிவினராம் மாயாவாதி ஒருவர் "சிவதத்துவம் ஐந்தாக விரியும் என்று சொல்வதில் ஒருபொருள் ஐந்து பொருளாகின்றதாய் ஆகின்றது; ஒன்று ஐந்தாகுமாகில் ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றதா; ஒன்று கெடாது ஐந்தாகின்றதா, ஒன்று கெட்டு ஐந்தாகின்றதெனில் அப்போது ஒன்றென்பது இல்லாமற் போகின்றது. ஒரு வாழைக்காயை ஐந்தாகத் துண்டிப்போமானுல் அப்போது ஒன்றென்பது இல்லாமற் போகின்றதன்றே; அதுபோலச் சிவம் கெட்டு ஐந்து தத்துவங்களாக ஆகுமாயில் அப்போது சிவமென்பது இல்லாமற் போமே" என்றற்றெருடக்சத்தனவாக வினவிய குருட்டு வினக்கள் குருடன் ஒருவன் தன் பிள்ளை பால் புரைக்கேறி இறந்த கதையைக் கேட்டு அவன் விபரீதப்பொருள்படுத்திப் புலம்பிக்கதறி அழுத கதைபோலாகி, சுருதிபுராணப் பிரதிபாதிதமாய தத்துவங்களை ஆக்ஷேபித்து அம்மாயாவாதியார் வேதநிந்தகருமாயினர் வேதபாகியருமாயினர். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அங்கீகாரஞ்செய்து அதற்கு மேலுள்ள தத்துவங்களையும், ஆன்மா பரமான்மா என்பவற்றையும் அங்கீகரியாத நிரீச்சுரவாதிகள் பெரும்பான்மையும் யுக்தியையே ஆதாரமாகக்கொண்டு குதர்க்கஞ் செய்து இடர்ப்படுமாறு போல, மனசும் வாக்குஞ் சென்று சாதிக்க இயலாத அருட்பராசத்தி சமேத சிவபிரானை வைதிகசைவ பாசுபதோபநிடதப்பிரகாரம் தலைவராகக் கொள்ளாது மாயாவாதிகள் மாயாவாதச் சுருதிகளையும் யுக்திகளையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு பிருதிவியாதி மூலப்பிரகிருதி வரையுமுள்ள தத்துவங்களை மாத்திரம் அங்கீகாரஞ் செய்து, அவற்றுக்கு மேலுள்ள வித்தியாதத்துவம் சிவதத்துவம் என்பவை சுருதிபுராணப் பிரதிபாதிதமாமென்பதறியாது அவற்றை ஆக்ஷேபித்துக் குதர்க்கஞ் செய்தலுமாமென்க. அக்கினிபுராணத்திலே

(౧౭) పార్థివంమండలంపీఠం వజ్రాంగంచతురస్రకం। అప్తేజో వాయురాకాశం తన్మాత్రేంద్రియబుద్ధయః। గుణత్రయమహంకారశ్చ తుర్యాంశఃపుమానితి। రాగశ్చ శుద్ధవిద్యాచనియతిః కలయాసహ। కాలామాయాతథావిద్యా తత్త్వానామితిసప్తకం। శాంతౌతత్త్వద్వయంలీనం భావేశ్వరసదాశివౌ। ఉభౌశక్తిశివౌతత్త్వే భువనాష్టకసిద్ధికం॥

என்று கூறப்பட்ட சுலோகங்களால், பிருதிவி, அப்பு, தேயு வாயு, ஆகாயம், தன் மாத்திரை ஐந்து, ஞான கர்மேந்திரியம் தனித்தனி ஐந்து, மனம், அகங்காரம், புத்தி (குணத்திரய) பிரகிருதி, புருஷன், ராகம், வித்தை, நியதி, கலை, காலம், மாயை, சுத்தவித்தை, மகேசுவரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம்என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டன பின்னர்த் தேவிபாகவதம்

(౧౮) పంచభూతాదితన్మాత్రాః పంచకర్మేంద్రియాణిచ। జ్ఞానకర్మవిభేదేన పంచపంచవిభాగశః। త్వగాదిధాతవః సప్తపంచప్రాణా వివాయః। మనోబుద్ధిరహంకారో గుణాః ప్రకృతిపూరుషౌ। రాగో విద్యాకలాచైవ నియతిఃకాలఏవచ। మాయాచశుద్ధవిద్యాచ మహేశ్వరసదాశివౌ। శక్తిశ్చశివతత్త్వంచ తత్త్వానిక్రమశోవిదుః।

பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்கள், சப்தாதி தன்மாத்திரைகள், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள், சோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அகங்காரம், பிரகிருதி (ஈரும் ஆன்மதத்துவம் இருபத்திஞன்கு); புருஷன், ராகம், வித்தை, கலை, நியதி, காலம், மாயை, (என்னும் வித்தியாதத்துவம் ஏழு) சுத்தவித்தை, சுரம், ஈசாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் (என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்து) என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் எடுத்து விதந்தது. சங்கரசங்கிதை சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆன்மதத்துவம என்னும் மூன்றையுந் தொகுத்து

(౧౯) శివతత్త్వంతథావిద్యాతత్త్వం పంచాక్షరోపిసః। ఆత్మతత్త్వం తథాత్ర్యక్ష సహాయోరసవీర్యవాన్॥

என்று கூறிற்று. ஸ்காந்தபுராணத்தைச் சார்ந்த அகஸ்திய சங்கிதை

(౨౦) ఆత్మతత్త్వమధోభాగేవిద్యా తత్త్వంచమధ్యమే। తదగ్రే శివతత్త్వంచ క్రమాత్తత్త్వానిసంతిహి॥

அடிப்புறத்திலே ஆன்மதத்துவமும், நடுப்புறத்திலே வித்தியாதத்துவமும், தலைப்புறத்திலே சிவதத்துவமும் கிரமமாயுள்ளனவாமென்று கூறிற்று. ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியம்

(౨౧) నాదాదిపంచతత్త్వాని ససర్జజగతాంప్రభుః। తదన్యస్యాశ్చమాయాస్తు తత్త్వజాతంససర్జహ। కాలాద్యవనిపర్యంతం చరాచరసమన్వితం॥

சிவப்தியானவர் "நாதம் (சிவம்), விந்து (சத்தி), சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் தத்துவங்களையும் மாயையிலேயிருந்து காலமுதல் பிருதிவியீரும் முப்பது தத்துவங்களையும் படைத்தார்" என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய படியினுல் எய்தப்பெறும் பிராசாத மத்தியிலே சிவபதியாருடைய பஞ்சகிருத்திய ஆனந்ததாண்டவ விலாசம் விளங்கப்பெறுமாம் என்பதுகொண்டு ஸ்காந்தபுராண அகஸ்திய சங்கிதை

(౨౨) షట్త్రింశత్తత్త్వ సోపానమహాప్రాసాదమధ్యగం। భజామసుందరేశానం మహదద్భుతతాండవం॥

என்று கூறிற்று. பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவாந்தமாகிய தத்

துவங்களைச் சிவபிரான் வியாபித்து நின்றாராதலினாலன்றோ சிவபிரானுக்குரிய அஷ்டநாமங்களுள்ளே "வியாபகர்" எனப் பொருள்படும் "விஷ்ணு" என்னும் நாமம் படிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தினால் வாயுசங்கிதையும் கைலாசசங்கிதையும்

(௨௩) శివతత్త్వాదిభూమ్యంతం శరీరాదిఘటాదిచ । వ్యాప్యాధితిష్ఠ శివస్తస్మాద్విష్ణురుదాహృతః ॥

என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளே பிருதிவிதத்துவம் நிவிர்த்தி கலையினும், அப்புமுதல் பிரகிருதி அந்தமாகிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் பிரதிஷ்டாகலையிலும், புருஷன் முதல் மாயை ஈறும் வித்தியாதத்துவம் ஏழும் வித்தியாகலையிலும், சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் சாந்திகலையிலும், சிவம் சத்தி என்னும் இரு தத்துவங்களும் சாந்தியாதீத கலையினுமாக அடங்குவனவாம். ஆகவே, மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவனம் என்னும் எஞ்சிய நான்கு அத்துவாக்களும் பஞ்சகலா தத்துவங்களடங்கிய இந்த முப்பத்தாறு தத்துவாத்துவாவின் பாலனவாய் அடங்கிநிற்பனவாம். இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உண்மையை அறிந்து சிவத்தை அடைதலே சிவபதஞ் சேர்தல் எனப்படும். இதுபற்றி யன்றோ கடவல்லியுபநிஷதம்

(௨௪) సోఽధ్వనః పారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమం పదం ।

அவன் (பக்குவான்மாவாம் அறிஞன்) மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவ கலை என்னும் ஷடத்துவகரையின் பாலதாம் பரமமாகிய சிவபதத்தை அடைகின்றான் என்று கூற, இருக்குவேதம்

(௨௫) తద్విష్ణోః పరమం పదం సదా పశ్యంతి సూరయః ।

அந்தப் பரமாகாச சுத்தசத்திரூபமாகிய சிவபதத்தைப் பெரியோர் எக்காலமும் யோகத்தினாலே பார்ப்பவராகின்றார் என்று கூறிற்று. ஈண்டு "விஷ்ணு" என்னும் பதம் ஆன்ம தத்துவத்தின் பாலதாகிய குணதத்துவத்துக்கு மேலாய்ப் பிரகிருதிப்பாற்பட்ட இருபத்தைந்தாந் தத்துவத்தினராகிய சாவதிவியாபகராம் நாராயணர் எனப்படும் வாசுதேவப் பிரமத்துக்குப் பெயராகச் செல்லாது சிவபதிக்கே பெயராகச் செல்லுமாமென்பது மேலே உதகரித்த வாயுசங்கிதை கைலாயசங்கிதை எனனும் வலிய புராணோபப்பிரும்மணங்களினாலே திருடீகாரஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் வேதாந்த சூத்திரத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்துச் "சர்வத்திரபிரசித்தியாதி அதிகரணத்திலே" விந்துவாகிய சத்திதத்துவமுதல் பிருதிவி அந்தமாகிய முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் குடிலையினின்று பேதமுறாத நாததத்துவம் எனப்படும் சிவதத்துவத்திலேயிருந்து உற்பவித்தன குடமுதலியன மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டவாறு போல, அந்தச் சிவதத்துவம் ஒன்றினாலே தானே அத்தத்துவங்கள் வியாபிக்கப்பட்டன. குடிலைப் பொருள் சிவபெருமானுமாதலில், சிவதத்துவமும் சிவபிரானையே பொருளாகக்குறித்ததாயிற்று. இந்தச் சிவபிரான் அருட்பராசத்தியை நீங்காதவரென்று சைவபாஷ்யகாரர் செப்புகின்றார். இங்ஙனமாக யோகசிகோபநிடதத்து நான்காம் அத்தியாயம் மாயாவாதநெறியானே "மண்ணிலே குடம் என்னும் பிராந்தியும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளி என்னும் இருப்பும் எவ்வாறோ அவ்வாறே பிரமத்திலே (சூதசங்கிதைச் சூதகீதை சொல்லியவாறு பூதாதி ஐந்தும், சப்தாதி ஐந்தும், வாக்காதி ஐந்தும், சோத்திராதி ஐந்தும், பிராணாதிபத்தும், மனாதி நான்கும், அவித்தை ஒன்றுமாகச் சேர்ந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களாற் கட்டுண்ட) சீவத்துவம், அதனை அறிந்தால், சீவத்துவம் (சீவபாவம்) நசித்துப் போகின்றது" (பின்னர்ப் போதரும் இருநூற்று முப்பத்தொன்பதாம் இலக்க மாயாவாத சுருதியையடுத்து உதகரிக்கப்படும் சூதகீதைப் பாட்டுக்களுக் கியைய) என்ற கருத்தினால்

(௨௬) ఆకాశాదీని భూతాని పంచ తేషాం ప్రకీర్తితా । గుణాః శబ్దాదయః పంచపంచ కర్మేంద్రియాణి చ । జ్ఞానేంద్రియాణి పంచైవ ప్రాణాద్యా దశ వాయవః । మనో బుద్ధిరహంకార శ్చిత్తం చేతి చతుష్టయం । తేషాం కారణభూతైకా విద్యా షట్త్రింశకః స్మృతః । విశ్వస్య జగతః కర్తా పశోరస్య పరశ్శివః ॥

యద్వన్మృది ఘటభ్రాంతి శ్శుక్తౌహి రజతస్థితిః । తద్వద్బ్రహ్మణి జీవత్వం వీక్షమాణే వినశ్యతి ॥

என்றும், அத்துவித (ஏகமாம்) பிரமத்திலே (ஆன்மாவிலே) முடியுமாறு கூறிய அம்மாயாவாதச் சுருதிப் பொருளானது-பூதாதி ஐந்து, சப்தாதி ஐந்து, வாக்காதி ஐந்து, சோத்திராதி ஐந்து, (பிராணாதி பத்து), மனமாதி நான்குமாம் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்தினான்கு, புருஷன், ராகம், வித்தை, காலம், கலை, நியதி, அசுத்தமாயை என்னும் வித்தியாதத்துவம் ஏழு, சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி என்னும் நான்கு சிவதத்துவமாகச் சேர்ந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்கள் தோற்றுதற்குக்காரணமாய சிவதத்துவத்தினின்று வேறாகாத குடிலையாம் பிரணவப் பொருளாய (அத்தியாச சத்தியாகாத) அருட்பராசத்தியினின்று பேதமுறாத சிவபிரானால் சத்தியாதி பிருதிவியந்தமாகத் தத்துவங்கள் மண்ணினாற் கடம் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல வியாபிக்கப்பட்டன என்று (மாயாவாத அத்துவிதத்தின் உயர்ந்த சிவாத்துவித சாந்தோக்கியோபநிடதத்து ஆறும் பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்திற் கண்டவாய்மை உணர்த்த) சிவபுராணப் பிரமாணங்கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர் உதகரித்த பொருளிலேபோய்ச் சிறிதாயினும் ஏறித் தாக்குமென்பது மலடிமகன் வார்த்தையேயாம் என்றும் உணர்க. பொருள் ஒற்றுமை நோக்காது பெயர் ஒருமை நோக்கி நமது அன்பர்கள் மாயாவாதியின் தூர்த்தத்தினாலே மயங்காதிருப்பார்களாக.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீகாசி. சி. செந்திநாதய்யர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநமஃ.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(221-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

(கூ) அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானிடத்தில் சிவஞான தீக்ஷை பெற்றமை வருமாறு:—இங்ஙனம் தாயார் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரரையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று “சம்புவே, நீவிரே என்பிதா; உமாதேவியாரே என்தாயார்; உமது புதல்வர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருவரே என் சகோதரர்கள்; உமது ஆப்தர்களே எனது பரிசாரகர்கள்; அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங் கிடையாமையால் இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத்திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே நான் வழுவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவாகிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணு மூர்த்தியினாலே உமது திருவடிகளும், பிரமாவினாலே உமது சிரசும் காணப்பட்டிலவாயின் அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிக்கவல்லேன்! அடியேனாகிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளல் வேண்டும். மழையில்லாது வாடிப்போன பயிர் போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன். கிருபாநிதியே! அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுதிர். இன்று சொசுகுபோலிருக்கும் அடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில்லாப் பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன் மீது மிகுதியும் வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிந்தை செய்தேன். உம்மைக் காண்டற்கு இச்சைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர், அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை. மிகுதியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எதுதான் உமக்கு நியாயமாய் முடியுமென்று இந்தப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாரூடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் “குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க” என்று தமது திருவுருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினர். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மிதமடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தும் பேரானந்தக் கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தம்மடித்தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆருத பேரன்புடையை. உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல்லு என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதற்குப் பாலர் சிவபிரானை நோக்கி சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்கரிய உமது அருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமாங்கால் முடிக்கக் கூடியதாயும் முடிக்கக் கூடாததாயுமுள்ளது யாது! என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார் கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்ட நீவிரே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரியுமாறு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டீராதலின், எம்மிருவர் விளைவெலாம் உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர் ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபிரான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிகளைப் படிப்பாயாக என்றார். அதற்குப் பாலர் படிக்கற் பாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்தற்குள்ள காலம் அற்பமன்றோ. படித்தற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்ணிறந்தனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்னமானது பாலை மாத்திரங் கொள்ளுதல் போல, சுவாமீ! சாரமாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும். சகல வேதபுராணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரேயாம். ஆதலினால், உம்மை ஒருநெறியாகச் சிந்தை செய்தல் ஒன்றையன்றி மற்றொன்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளினன்றி எனது சொரூபத்தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்பு செய்யவுமியலாய் என்றார். அதற்கு அவர் “சுவாமீ! என்னைப்பாலனென்று ஏய்க்கப் பார்க்கின்றீர்” ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடைத்தபின்னர் *கௌடிக்கு ஆசைப்படுவானா என்றார். அப்போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர் யந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து, எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளையில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் அப்பாலனுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி யிருந்து கொண்டு, வைதிக சைவ விபூதியை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலர் மேனியிலே பூசி, அதன் பின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷமாலை அணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பண்ணி, உத்தமமாகிய ஸ்படிகலிங்கத்தை அவர் கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித்து, சுதர்சனாசாரியர் என்ற பெயரை மாற்றி, அரதத்தாசாரியர் என்றபேரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தாசாரியர் சிவபிரான் திருவடித்தாமரைகளைத் தமது கண்களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலாட்டி மயிர்ப்புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தார். சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்து யாமப்போதிலே தானே ஆசீர்வதித்து, நீபோசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞை செய்து தாம் சிவலிங்கத்திலே அந்தர்த்தான மாயினார்.

(க௦) அரதத்தாசாரியர் பிதாமுதலாயினோர் சமூகத்திலே சிவோத்கர்ஷம் பேசியமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சிவபெருமானிடத்திலே மகா மந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்

* பலகறை.

சாக்ஷரோபதேசம் பெற்று அவைதிகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஒத்தார். குருமூர்த்தியாய்ப்போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, அவரைத் தமது இதய கமலத்தின்கண்ணே இருத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போயினார். அவ்வேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ் செய்து சயனித்திருந்தான், தாயானவள் பாலனுடைய பசிவாதையை நினைந்து வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். சிவபக்த சிரோமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கதவிலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன் அன்னமிடுதி என்று உரத்து அழுதார். உள்ளே நித்திரை செய்த பிதாவானவன் சிவபாதாப்ஜஸ்மரணராகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது, அவர் வார்த்தை கேட்டபோது கண்ணிணை சிவப்பேறக் கோபத்தோடு விளித்து இவ்வாறு சொல்வான். 'நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்ளேறு ஏறுவோன் கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான் தண்டிப்பேன். இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன் கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட பாலர் சிவநிந்தையில் விருப்புற்ற திரிசூல பாலராகிய தந்தையாரைப் புன்சிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உபமன்னியுமுனிவராலும், பிரமாவினாலும், நந்திகேசுரராலும் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்றோ வாதலின், அந்தத் தத்துவப் பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரகமலங்களினாலே பூசித்து வழிபட்டமையால் சிவபிரான் அவருக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்தார் என்றறிகுதி. நீ என்னை வேதமுதலிய வித்தைகளிலே பரீக்ஷித்துப் பார்க்குதி பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர் நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரோ; அன்றோ? சொல் என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையானவன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்பூசை யதார்த்தபூசை யாகாது என்றார். அது கேட்ட சிவபக்த சிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொல்லிய பிதாவை விளித்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுரத்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுதி என்று வாதித்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும் போது அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்களும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(கக) அப்போது பிதாமுதலாயினோர் சமூகத்திலே நாராயணரிலும் சிவபிரானே உத்கிருஷ்டர் எனப் பொருள்பட அரதத்தாசாரியர் அருளிய சுலோகம் வருமாறு:—

ஏகஸ்ஸமுத்ரஸலிலே வடபத்ரசாயீ த்வந்யஸ்ஸ முத்ரசர
திஸ்த்ரி புரப்ரபேத்தா | கோவாநயோ ரதிக இதயநு சிந்த்ய
வ்ருத்தாஸ் ஸத்யம் ப்ருவந்துத மிமம் வய மாச்ரயாம: (க)
சூநுஞ்ச கார சதுராநந மேவ சாந்ய: | கோ—ம: (உ) ஏக:
புநர்புவி ததௌ நவநீதகண்ட மந்யோ ததௌ நவசுதாமய
சந்த்ர கண்டம் | கோ—ம: (ங ஏகோஸ்தி நந்தகுடில வ்ரஜ
மந்திரேசு சாந்யோஸ்தி மேருசிகர ஸ்தித கந்தரேசு | கோ—
ம: (ச) ஏகஸ்ஸஹஸ்ரகம லேர்யமு பார்ச்ய தஸ்தா வந்யஸ்து
தைருப சிரஸ்ஸமுமோத தஸ்மாத் | கோம—ம: (ரு) காடா
ந்தகார கநீல சரீர ஏகோஜ்யோத் ஸ்நாதநிர்மல விசுத்த சரீர
ஏக: | கோ—ம: (சு) ஏக: குமாரமபஜத் சுதராம நங்கமந்ய:
ப்ராயாதிகில சக்தி தரங்குமாரம் | கோ—ம: (எ) ஸ்திரீ ரூப
மாபகில பூர்வமபீஷ்ட மேகஸ் த்வந்யஸ்த மேவபஜதே புரு
ஷ: ஸ்வரத்யை | கோ—ம: (அ) முஷ்ணாதி வல்லவ க்ருஹே
நவநீதமேக அந்யோ ததாதி சுதியாம் பரமாம்கு தந்தத்—
கோ—ம: (கூ) ஏக: ப்ரயாதிஹி ஸகாம இதி ப்ரசித்தி மந்
யோக மந்நிகதகாம இதி ப்ரசிததிம் | கோ—ம: (க0) ஏகோ
விபாதி ரவிசந்த்ர சமந்வி நேத்ர ஸ்த்வந்யோ ரவீந்தஸக சோம
சிகிதரிணேத்ர: | கோ—ம: (கக) கோபாலகவத்வ மபி கம்ய
விபாதி சைகஸ் த்வந்யோ வ்ருஷாதி பதிநாயக இத்யபாணி |
கோ—ம: (கஉ) ஏகோஹ்ய காததா துக்தநிதௌ நிமக்ந: கை
லாச சைலசிக ரேகலு வர்த்த தேந்ய: | கோ—ம: (கங) ஏக
ஸ்து நைல்ய முபயாதி சரீர மாதரே ஹ்யந்யஸ்து நைல்யமுப
யச்சதி கண்ட மாத்ரே | கோ—ம: (கச ஏக: ஸதாஷ்ட
மஹிசீ ரூபயாதி சீக்ரமநயோபி பர்த்திநிதார மிதி சாஷ்ட
மூர்த்தி: | கோ—ம: (கரு) ஏகோலுடத்யநு திநம் யமுநா ஜ
லௌகேஷ்வந்யோ ததாதி சிரசாமசதீஞ்ச கங்காம | கோ—
ம: (கசு) ஏக: சுவர்ண வஸநந்தி ததாநிகட்யா கட்யாமந்ய
ஸ் சுவாணகிரி சாபமதாத் கராக்ரே | கோ—ம: (கஎ) ஏகோ
ததௌ சிரசி பர்கிணபிஞ்ச யாத்ர மந்யோ மயூர வரவாஹந
புத்ரத்ருஷ்டி: | கோ—ம: (கஅ) ஏகோ ததாதி க்ருதி கௌ
ஸ்து பரத்ந மேகமந்ய ஸ்ஸஹஸ்ர சுபணமணி ரத்நஹாரம் |
கோ—ம: (ககூ) ஏக: கரேண த்ருதவாநிஹ பாஞ்சஜந்ய மந்
யஸ் த்வதத்த பகுவிச்வச்ருஜாம் கபாலாந் | கோ—ம: (உ0)
ஏகோ வ்ரஜேசு குருதே ம்ருதுவேணு நாதமந்யோ லயேசு
குருதே விகடாட்டகாசம் | கோ—ம: (உக) பக்ஷீந்தவாஹந
இதிப்ரதிதோய மேகஸத் வந்யோ மகோக்ஷ வரவாஹந இத்ய
பிக்ய: | கோ—ம: (உஉ) ஏகஸ்து யோநிஜ இதி வ்ரஜதி ப்ர
சித்தி மந்யஸ் தவஜாத இதி சர்வ ஜகத் ப்ரசித்தம் | கோ—ம:
(உங) ஏகோ ஹ்யயுலுகலநிபத்த இதி ப்ரசித்த ஸ்த்வந்யோ
பூவ பவபாச விமுக்தி தக்ஷ: | கோ—ம: (உச) ஏகஸ் த்வநி
த்ய இதி சுப்ரதி தோஜக த்யா மந்யஸ்து நித்ய இதி சச்ருதி
லோக சித்தி: | கோ—ம: (உரு) ஏகஸ்து பார்த்த ரதவாஜி
க்ருதோபசாரஸ் த்வந்யஸ்து பார்த்த ஸ்மர ப்ரணுத ப்ரபாவ:
கோ—ம: (உசு) வ்யாப்தச்சா விஷ்ணு ரயமிதய விபாவ்ய
ஏகோந்யோ விஷ்ணு வல்லப இதி சப்ரதித ஸ்திரிலோக்
யாம் | கோ—ம: (உஎ) ஏகோ ஜநார்த்தந இதி ப்ரகட க்ரு
தோய மந்யஸ்து சங்கர இதி ஸ்புட மீர்யதேகி | கோ—ம:
(உஅ) பக்தம் பலிம்பு நரத: க்ருதவாநிகை கோபக்தம் குபேர
மகரோத்திக ஸ்ரீயாந்ய: | கோ—ம: (உகூ) வ்யா தாதிநீ சக்
ருத நைஜ வதூக ஏகோ வ்யாதா யிதோ பிநி கமச்வபிரா ஸ்ரீ
தோந்ய: | கோ—ம: (ங0) ஏகஸ்ய சேவக ஜநா ப்ருசதக்த
காத்ரா அந்யஸ்ய சுப்ரம்ருது பூத விபூதி ரேகா: | கோ—ம:
(ஙக) ஏகோநி தாந்தம பவத்வடபத்ர சாயீ ஹ்யந்யோ ஹிதா
த்ருச மஹா வடமூல வாசீ | கோ—ம: (ஙஉ) ஏகோ ததௌ
சிதம்ருதந் திலகம் லலாடே ஹயந்யோ ததௌ குதவகம் தில
கம் லலாடே. | கோ—ம: (ஙங) ஏகோ ததாதி துளசீதள மா
லிகாம் க்ருத்யந்யோ ததாதி ஹிவிதாத்ரு கபால மாலாம் |

கோ—ம: (ஙச) ஏகோ ம்ருக க்ரகண சோககநே சசாரத்வந் யோ ம்ருகம் கரதலே நிவஹந்த்ஸதாஸ்தே | கோ—ம. (ஙரு) ஏகோ தசாஸ்ய க்ருத நைஜ வதூக ஆசீதந்யோ வதூவில சிதார்த்த சரீர ஆசீத் | கோ—ம: (ஙசூ) ஏகஸ்து மர்க்கட படேந ததாகலங்கா மந்யஸ்து மந்தஹசிதேந புரத்ரயஞ்ச | கோ—ம: (ஙஎ) ஏகஸ்து மர்க்கட படைர்நிஜகார்ய காரீக்யந்யஸ்து சுரேந்த்ரநி வஹைர்நிஜ கார்ய காரீ | கோ—ம: (ஙஅ) ஏகஸ்து மத்ஸ்ய தநுமேத்ய கதோப்தி தோயமந்யோ விநிர்மதித த்வஜாந் ப்ரசித்த: | கோ—ம: (ஙகூ) இந்தாநுஜத்வ மகமத் புவிசர்வ தைக இந்த்ராதிபி: சுரகணை: பரிபூஜ்ய தேந்ய: | கோ—ம: (ச0 ஏகோ ந்ருசிம்ம தநுமேத்ய ஜகாந தைத்மந்யஸ்த மேவ ஹதவா ந்சர பாவதாரீ | கோ—ம: (சக) ஏகோ வடு: கபட இத்ய கிலரபாஷி வித்யாகுரு: பரம இத்யபிதீயதேந்ய:—கோ—ம: (சஉ) ஏகஸ்ய ராவண வதேஹி த்ருடாஹி சக்திரந் யஸ்ம சர்வ விலயேச த்ருடாஹி சக்தி: | கோ—ம: (சங) ஏக: பதேந சகடம் சகஸாநுநோத சாந்ய: பதாங்குலி நகே கிரிந்நுநோத | கோ—ம: (சச) ஏக: ப்ரசித்ததர ஏவஹி வாசுதேவோ தேவோம்காநிதி பரஸ்து தத: ப்ரசித்த: | கோ—ம: (சரு) ஏக: பதத்ரய மிதந்த்ரி ஜகச்சகா ரஹயந்ய: பதாங்குளி கதஞ்ச ஜகசசகார | கோ—ம: (சசூ) ஏகஸ்ய சூகராஜ நிஸ்சுலபாஸ்தி கோஹ்ய ந்யஸ்து சேத்சாரபி ரூப இதி ப்ரசித்த: | கோ—ம: (சஎ) ஏகோ விபாதி ப்ருசமேக முகாம் புஜேநக்ய ந்யோ விபாத்கல பஞ்ச முகை: ப்ரசித்த: | கோ—ம: (சஅ) ஏகோ க்ருகீத மதிவாஞ்சதி வித்தகேநம் வித்தேச மேவ குருதே நிஜபக்த மந்ய: | கோ—ம: (சகூ) ஏகஸ்து சதர்புஜ இதி ப்ரதித ஸ்திரி லோக்யா மந்யோ புஜைஸ்து தசபி: ப்ரதித ஸ்திரி லோக்யாம் | கோ—ம: (ரு0) பஞ்சாயுத: ப்ரபல சக்தி முபைதி சைகஸ் ஸர்வாயுத: ப்ரபல சக்தி முபைதி சாந்ய: | கோ—ம: (ருக) ஏக: ப்ரசித்த இகதேநு வதம் பிதாய வ்யாக்ரம்நி ஹத்ய நிதரா மிதர: ப்ரசித்த: | கோ—ம: (ருஉ) ஏகோ முமூர்ச்ச ககநேகி கிராத பாணத் தாசேந மூர்ச்சபதி தத் த்ரிபுரம் ஹிசாந்ய: | கோ—ம: (ருங) ஏகஸ்து சக்ர மதிகம்ய ராக்ஷ லோகாந ந்யஸ்து சக்ர ஜநக: ஸ்வபதாங்குளீபி: | கோ—ம: (ருச) ஏகச்சகார புவி சங்கர சாப பங்கமந்யச் சகார ஹரிசூநு சிரோவி பங்கம் | கோ—ம: (ருரு) ஏகஸ் த்ரிபாதிதி தாம்ஜகதி ப்ரசித்தோக்ய ந்யஸ்ய சேவக ஜநோபி ததா ப்ரசித்த: | கோ—ம: (ருசூ) ஏகஸ்ய சாதுஹய வக்த்ர இதி ப்ரசித்தி ரந்யஸ்ய புத்ர இக வக்த்ர இதி ப்ரசித்தி: | கோ—ம: (ருஎ) ஏகஸ்ய பாதி சதுராநந ஏவசூநுர ந்யஸ்ய பாதி கிஷடாநந ஏவசூது: | கோ—ம: (ருஅ) ஆதாய வேத மதிச த்விதயே புரை கோஹ்ய ந்யஸ்து வேதநிசயம் விததே த்ரிலோக்யாம் | கோ—ம: (ருகூ) ஏகோ ஜகாந நரகம் சுதராமிகை கோஹ்ய ந்யொ ஜகாந நரகாந் சுதராம நேசாந் | கோ—ம: (சூ0) ஏகோ கியாஜக பலிம் கிபுராயி யாசேஹ்ய ந்யோததாவிக பரத்ர சர்வ சௌக்யம் | கோ—ம: (சூக) ஏகோ ததௌ ஜலஜமேக கராம் புஜேநக்ய ந்யோ ததௌ ஜ்வலந மேக கராம் புஜேந | கோ—ம: (சூஉ) ஏகோ த்விஜோ பிநிஜமாத்ர சிரச்சிதா சீதந்யோ விபாதி நிதராம த்விஜராஜமௌளி: | கோ—ம: (சூங) சங்காத்த நோதி நிதராம் த்வநிமாத்ரமேக ஓங்கார மேவ க்ருதயாத் சகலார்த்த மந்ய: | கோ—ம: (சூச) ஏகஸ்து சக்ர சகிதோபி தநோதி ரக்ஷா மந்யஸ்து கண்ட பாசாவிததோதி சிக்ஷாம் | கோ—ம: (சூரு) ஏகோ தசாக்ருதி விபிந்ந இதிக்யபாஷி சாந்யஸ் த்வபிந்ந தமமூர்த்தி ரிதிக்ய பாஷி | கோ—ம: (சூசூ) க்ரா ஹம்நி சத்யக ஜராஜம ரக்ஷ தேகோ ம்ருத்யு ம்நிக தயமு நிபுத்ரம ரக்ஷதந்ய: | கோ—ம: (சூஎ) ஏக: பபௌ புவந பீகர காளகூட மந்ய: பபௌ ஸ்தநவிஷம் கலுபூத நாயா: | கோ—ம: (சூஅ) ஏகஸ்ய சப்த ஜலதீந் பிபதி சமபந்தஸ் தஸ்யைகதேச மிதரஸ்து பபநத யத்நாத் | கோ—ம: (சூகூ) சோவர்த்த நாத்ரிக நகாசல தோலநா ப்யாம்கோபீ ஜநஸ்ய ஜகதாம்பி ரக்ஷணப்யாம் | கோ—ம: (எ0) விச்வாத் மகத்வ மயதேகலுதத்ர சைகோ விச்வேச்வர த்வபதவீ மயதே ததாந்ய: | கோ—ம: (எக) ஏகோ புஜங்க சயநே சநுதே திசுப்தி மந்ய: கரோதி புஜகேந்த்ர விபூஷணநி | கோ—ம: (எஉ) ஏகோர்சு நஸ்ய ஜயத: கலுசூத பாவாத ந்யோசுந ஸ்யஜடதோ பவத ஸ்த்ரதாநாத் | கோ—ம: (எங) ஏகோ ததாத் திரிணவ தத்ரிவரம் சுமேரும் சோவர்த்தநா த்ரிமிதர ஸ்துகரேததார | கோ—ம: (எச) ஏக: புமாநிதி பரோதயிதே திபுத்ரச்சா ஸ்தாதயோ ரிதிச் சர்வ ஜகத் ப்ரசித்தி: | கோ—ம: (எரு) ஏகச் சகபுர சரணௌ ஜநகாஞ்சலே நபௌல ஸ்த்ய பங்கமிதரஸ்து ரணே திக்ருச்ரத | கோ—ம: (எசூ) ஏகம்த்விஜாதி மகிலேசு சுரேசுமத்யே க்ஷாத்ரம் பரந்து பரமார்த்த கிரோக்ருணந்தி | கோ—ம: (எஎ) ஏகோ ஜகாந ரிபுமீக்ஷணத: க்ஷணேநயத்நாத் ரிபுஞ்ச நிஜகாந நகேந சாந்ய: | கோ—ம: (எஅ) ப்ருந்தாவநே சரதி கோபிருபேத்ய சைகஸ்த் வந்யே ப்ருசம்பி தருவநே சரதீக பூதை: | கோ—ம: (எகூ) ஏகோ புஜங்க சயநேஸ்வ பதீஹ நித்ய மந்யோ புஜங்க கடகோந டீக நித்யம் | கோ—ம: (அ0) ஏகஸ்ய ஜாத இதி சந்தத லோக வார்த்தா நாந்யஸ்ய தாத்ருச விதூஷித லோக வார்த்தா | கோ—ம: (அக) ஏகஸ்ய வார்த்யுஷிக சீவ ஈவருத்திரா சீதந்யஸ்ய பாக்ய பகுள ப்ரதக்ருத்திராசீத | கோ—ம: (அஉ) ஏகஸ் சுரைரூப கிரம்கித பச்சகார தஸ்மை ததௌ சுதமதிக்ஷிதி சாம்ப மந்ய: | கோ—ம: (அங) ஏகஸ்து பாணகதி மேத்ய கரம் வ்ருணோதி சாந்யோக்ஷிபத்புர ஜயாயத மேவ பாணம்: கோ—ம: (அச) ஏகஸ் ஸதாசவி த்ருமண்டல வர்த்தீ சாந்யஸ் ஸதாசவி த்ருதந்த பிதாவரீயாந் | கோ—ம: (அரு) ஏகஸ்து மாதவ இதி ப்ரதித: ஸ்வ நாம்நாத் வந்யோக்யு மாதவ இதி ப்ரதித: ஸ்வ நாம்நா | கோ—ம: (அசூ) கோபால கைஸ்தவ நுச்ருதஸ்சு தராமிகை கோதிக்பாலகை ஸ்த்வநு ச்ருத ஸ்துதிகம்பராந்ய: | கோ—ம: (அஎ) ஏகோ களத்யநுதிநம் நவநீத மேவமந்யோ களத்ய தி பயங்கர காளகூடம் | கோ—ம: (அஅ) ஏகஸ்து சைலநிசயை ஜலதிம்ப பந்த த்வந்யஸ்த மேவ ஜலதிம் சரதிஞ்சகார | கோ—ம: (அகூ) ஏகோ விவேச சரபூச லிலாந்தராளே க்யந்யோ ததௌ த்ரிபதகாம் கடவச்ச டாயாம் | கோ—ம: (கூ0) ஏகஸ்ஸ மர்ச்சந விதிம் குருதேஸ்ம சேதௌ மேராச் வரோத்ய சுஜநை: பரித்ருச்ய தேந்ய: | கோ—ம: (கூக) ஏகஸ்ய ரூப மதிகச்சதி தாமசத்வம ந்யஸ்ய ரூப மதிகச்சதி சாத்விகத்வம் | கோ—ம: (கூஉ) நீலோபி நீல யமுநாஜல மக்நகாத்ரச் சுப்ரோபி சுப்ரதர திவ்யது நீதரோந்ய: | கோ—ம: (கூங) ஏகஸ்ய சூநுரபி நேத்ர க்ருசாநுதக்தஸ் த்வந்யஸ்ய

வத்ஸ உதித: கலு சாச்வதோய: | கோ—ம: (௯௪) ஏகோவராக தநுமேத்ய புவம் விலேக க்யந்யோ புவம் புரஜயா யரதஞ் சகார | கோ—ம: (௯௫) ஏக சலாந்நிஜ வதுாந்நச சாகரோத்து மந்யச் சகார வநிதாம ஸ்புடமர்த்த காத்ரே | கோ—ம: (௯௬) ஏகச் சதுர்தசச மவ்ருத மாஞ்ஞயாகா தந்யச்ச பஞ்சதச வர்ஷமகா வ்ரதஞ்ச | கோ—ம: (௯௭) ஸ்தம்போத்பவந் நரகரித்வமவாப சைகோநிஸ்தம்ப மூர்த்தி ரதிகோந்நதிரீச்வ ரோந்ய: | கோ—ம: (௯௮) ஏகம் வதந்தி நிகமாந்த சாம்ஸ்யதீசம் விச்வஸ்ய விச்வ மித்ரந்து வதந்தி தாநி | கோ—ம: (௯௯) ஏகம் யசுச்சுதிரசேஷ பலாவளீநாந் தாதாரமாக பலகோடி நிவிஷ்ட மந்யம் | கோ—ம: (௧௦௦) ஏகஸ்ய ச்ருதசரம் ஜநநம் ஜகத்யாந் திர்யங்நராதிசு பரஸ்ய ஜநி: ப்ரசித்தா | கோ—ம: (௧௦௧) க்ராகாசிதம் சிசுமசீ வயதேக தாசோகத்வாபர: புரவரம் ஸ்வய மந்தகஸ்ய | கோ—ம: (௧௦௨) ஏகோ பஹூவர திகஸ்திஸ்ருணும் புராணும் ஸம்கார சர்மணி பர: ப்ருதநாங்க மாசீத் | கோ—ம: (௧௦௩) ஏகஸ்துதீந கஜரக்ஷண தத்தபுத்திர ந்யஸ்து மத்தஜக சிக்ஷண தத்த புத்தி: | கோ—ம: (௧௦௪) ப்ரம்மாண மாபந ஜநாபிஜ குநுமே கோந்யே ப்ரம்மணோ நசமுகே நசிரச்சகர்த்த | கோ—ம: (௧௦௫) ஏசஸ்து சபக்த் யுதகரந் நிஜமக்ஷிபுஷ்ப மந்யோம் புஜம் நயந மஸ்ய ததௌ ஸ்சக்ரம் | கோ—ம: (௧௦௬) ஏகஸ்து கேசவ இதி ப்ரதிதஸ்து லோகேந்யோ வ்யோமகேச இதி யாதி ஜகத்ப்ரசித்தம் | கோ—ம: (௧௦௭) ஏகஸ்து கைட பவதே நிபுணோபபூவக்ய ந்யஸ்து ம்ருத்யு கநநே நிபுணோ பபூவ | கோ—ம. (௧௦௮)

(இதன் பொழிப்புரை). சிவபிரானுர் திரிலோகத்தையும் அச்சுறுத்திக்கிளர்ந்த ஆலாகல விஷத்தைப் பானம் பண்ணினுர்; விஷ்ணு பூதனை என்னும் பிசாசின் பாலைப் பருகினுர். சிவபிரானுர் இராவணன் கருவத்தைக் கட்டை விரலினுல் அடக்கிவிட்டார்; விஷ்ணு அநேக சைன்னியங்களோடு சென்று அவன் கருவம் அடக்கினுர். ஒருவர் சமுத்திரசலத்திலே ஆலிலையிலே நித்திரை செய்தார்; மற்றவர் திரிபுரதகன சமயத்திலே அந்தச் சமுத்திரத்தை அம்பருத் தூணியாய்க் கொண்டார். ஒருவர் பிரமாவைப் பிள்ளையாகக்கொண்டார்; மற்றவர் அவரைத் தேர்ப்பாகனுகக்கொண்டார். ஒருவர் இடைக்குடிகளிலே வாசஞ்செய்தார்; மற்றவர் மேரு சிகரத்திலே விளையாடினுர். ஒருவர் நவநீதகண்டத்தைக் கையிலே வைத்திருந்தார்; மற்றவர் அமிர்தகண்டமாகிய சந்திரனைத் தலையிலே வைத்தார். ஒருவர் ஆயிரங் கமலங்களினுலே சிவனுரைப் பூசித்தார்; மற்றவர் அதுகண்டு சந்தோஷித்தார். ஒருவர் அங்கமில்லாத அனங்கனைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். மற்றவர் அகில சக்திதராகிய முருகரைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். ஒருவர் காமனையுடையார் என்று பிரசித்தி பெற்றுர்; மற்றவர் காமரிபு என்று பிரசித்தி பெற்றுர். ஒருவர் சூரியசந்திரர் இருவரையுங் கண்ணுகக்கொண்டார்; மற்றவர் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்னும் மூவரையும் கண்களாகக்கொண்டார். ஒருவர் தீனமான கஜத்தை ரக்ஷித்தார்; மற்றவர் மத்தகஜத்தை (கஜாசுரனை) அடக்கினுர். ஒருவர் கேசவர் என்னும் பெயருடையார்; மற்றவர் வியோமகேசா என்னும் பெயருடையர். ஒருவர் நீலவர்ணத்தைக் கொண்டார்; மற்றவர் நீலவர்ணத்தைக் கண்டத்திலே கொண்டார். ஒருவர் எட்டு ஸ்திரிகளோடு விளையாடினுர்; மற்றவர் அஷ்டமூர்த்தியாயிருந்தார். ஒருவர் யமுனாஜலத்திலே விளையாடினுர்; மற்றவர் ஆகாயகங்கையைச் சிரசிலே தரித்தார். ஒருவர் மயிற்றேகையைத் தரித்தார்; மற்றவர் தோகையையுடைய மயிலைவாகனமாய்க்கொண்ட சுப்பிரமணியரைப் புதல்வராய்க் கொண்டார். ஒருவர் சுவர்ண பீதாம்பரத்தைத் தரித்தார்; மற்றவர் நகாக்கிரத்தினுலே சுவர்ண மகாமேருவை வில்லாக வளைத்தார். ஒருவர் பாஞ்சஜன்னியத்தைக் கையிலேந்தினுர்; மற்றவர் உலகசிருஷ்டி செய்யும் அநேக பிரமாக்களுடைய கபாலங்களைத் தரித்தார். ஒருவர் மாதவரென்று பெயர்படைத்தார்; மற்றவர் உமாதவர் என்று பெயர் படைத்தார். ஒருவர் கைடபாசுரனைக் கொன்றுர்; மற்றவர் யமனைக்கொன்றுர். ஒருவர் கோகுலங்களுள்ளே வேணுகானம் பண்ணினுர். மற்றவர் பிரளயகாலத்திலே அண்டகோசம் வெடிபடும்படி அட்டகாசம் பண்ணினுர். ஒருவர் அநித்தியரென்று கூறப்பட்டார்; மற்றவர் நித்தியரென்று சொல்லப்பட்டார். ஒருவர் உரலோடு கட்டுண்டார்; மற்றவர் விமுக்தபாசர் எனப்பட்டார். ஒருவர் அர்ச்சுனனுடைய இரதத்தை உபசரித்தார்; மற்றவர் அர்ச்சுனனேடு யுத்தஞ்செய்தார். ஒருவர் மண்ணைத் திலமாய்க்கொண்டார்; மற்றவர் அக்கினியை நேத்திர திலதமாகக்கொண்டார். ஒருவர் துளசியை மாலையாய்க்கொண்டார்; மற்றவர் பிரமகபாலங்களை மாலையாய்க்கொண்டார். ஒருவர் மர்க்கடசகாயத்தால் இலங்கையை செயித்தார்; மற்றவர் புன்சிரிப்பினுல் முப்புரத்தை எரித்தார். ஒருவர் மர்க்கட கூட்டத்தைச் சகாயமாய்க் கொண்டு தன் காரியமுடித்தார்; இந்திர மேற்வார்தநிறவர்களுக்குத் தான் சகாயமாய்ப் பவித்தார். ஒருவர் ராமன் என்னும் பெயர் தரித்தார்; மற்றவர் அவராற் பூசிக்கப்பட்டு ராமேசன் என்னும் பெயர் பெற்றுர். ஒருவர் நிருசிம்மனுய் இரணியகசிப்பைக் கொன்றுர்; மற்றவர் அந்நிருசிம்மத்தைச் சரபரூபமுற்றுக் கொன்றுர். ஒருவர் சகடத்தைக் காலால் உருட்டினுர்; மற்றவர் பருவதத்தைப் பாதாங்குட்டத்தால் உருட்டினுர். ஒருவர் தசமுகனுல் அபகரிக்கப்பட்ட ஸ்திரியைக் கூடினுர்; மற்றவர் உமாநாரியோடு கூடி அர்த்தநாரீசுவரர் எனப்பட்டார். ஒருவர் ஏகமுகத்தோடு கூடினுர்; மற்றவர் பஞ்சமுகத்தோடு கூடினுர். ஒருவர் நாலு கையோடு கூடினுர்; மற்றவர் பத்துக்கையோடு கூடினுர். ஒருவர் திரவியமில்லாதவனுகிய குசலன் என்பவனைப் பக்தராக்கினுர்; மற்றவர் தமது சினேகிதனைத் திரவியமுடையனுகச் செய்தார். ஒருவர் சக்கரங்கொண்டு உலகெலாம் இரக்ஷித்தார்; மற்றவர் தமது பாதவிரலாற் கீறிய சக்கரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். ஒருவர் ருத்திரருடைய வில்லைப் பங்கம் பண்ணினுர்; மற்றவர் விஷ்ணுவின் புத்திரனுகிய பிரமாவின் சிரசைக் கிள்ளினுர். ஒருவர் மகாமேருகிரியைத் திருணமாகக் கொண்டார்; மற்றவர் கோவர்த்தனகிரியை வருத்தத்தோடு தரித்தார். ஒருவர் நிகமாந்தங்களில் விசுவேசுரன்எனப்பட்டார்; மற்றவர் விசுவரூபி எனப்பட்டார். ஒருவரது பக்தர் ஏழு சமுத்திரத்தையும் பானம் பண்ணினுர்; மற்றவர் பலர்

சகாயங்கொண்டு சமுத்திரத்துக்கு அணையிட்டார். ஒருவர் பிறந்தாரெனப்பட்டார்; மற்றவர் பிறவாதவர் எனப்பட்டார் ஒருவருடைய சேவகர்கள் தேகமெல்லாஞ் சூடிட்டு வெளிவந்தார் மற்றவருடைய பக்தரெல்லாம் மிருதுவாகிய பஸ்மந் தாங்கி வெளிவந்தார். ஒருவருக்கு இராவணனைச் சங்காரஞ் செய்யத் திடமிருந்தது; மற்றவருக்குச் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும லயம் பண்ணத் திடமிருந்தது: ஒருவர் புதல்வர் ஹயக்கிரீவர்; மற்றவர் புதல்வர் கஜமுகர். ஒருவர் சக்கரத்தினாலே சிக்ஷைசெய்தார்; மற்றவர் கண்டபரசினாலே சங்காரஞ் செய்தார். ஒருவர் முதலையைக்கொன்று கஜத்தை ரக்ஷித்தார்; மற்றவர் மிருத்தியுவை (யமனை)க்கொன்று முனிபுத்திரரை (மார்க்கண்டரை) இரக்ஷித்தார். ஒருவருடைய தாசர் (ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி) முதலை விழுங்கிய பிள்ளையை எழுப்பினார்; மற்றவர் முதலையினாலே இறந்த பிள்ளையையமலோகத்திலே போய்ச் சிரமத்தோடு கொண்டுவந்தார். ஒருவர் காடாந்தகாரமாகிய கறுப்பு நிறத்தைக்கொண்டார்; மற்றவர் சந்திரமலை போன்ற சுவேதவர்ணத்தைக் கொண்டார். ஒருவர் கோபாலர் என்னும் பெயரோடு விளங்கினார். மற்றவர் விருஷாதிபதியாய் விளங்கினார். ஒருவர் இடைக்குடிகளிலே தான் சாப்பிடுதற்கு வெண்ணெய் திருடினார்; மற்றவர் விவேகிகளுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தார். ஒருவர் பாணரூபமாயிருந்தார்; மற்றவர் அப்பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். ஒருவர் தமது நாபியிலிருந்து தோற்றிய பிரமாவைப் புதல்வராய்க்கொண்டார்; மற்றவர் அப்பிரமாவின் சிரசைக்கிள்ளிவிட்டார். ஒருவா விசுவத்தின் (உலகத்தின்) ஏகதேசத்திலிருந்தார்; மற்றவர் விசுவாதிகராயிருந்தார். ஒருவர் தம்முடைய நயனத்தைப் புஷ்பமாய்க்கொண்டு அர்ச்சித்தார்; மற்றவர் அம்புயநயனத்தையுஞ் சக்கரத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தார். ஒருவர் அகாதசமுத்திரத்திலே தூங்கினார்; மற்றவர் கைலாசத்திலே விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். ஒருவர் மைனாககிரியில் தபசுபண்ணினார்; மற்றவா அவருக்குச் சாம்பவான் என்னும் புத்திரனை அநுக்கிரகித்தார். ஒருவர் இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்திரராயினார்; மற்றவர் இந்திராதிகணங்களாலே சேவிக்கப்பட்டார். ஒருவர் சமுத்திரத்தை மரத்தாலும் கல்லாலும் அணைத்தார்; மற்றவர் அதனை அம்புக்கூடாகக்கொண்டார். ஒருவர் மச்சசரீரமெடுத்துச் சமுத்திரம் அடைந்தார்; மற்றவர் மச்சக்கொடியுடையானைத் தகித்தார். ஒருவர் ஆமையாய்ப் பூமியைத் தாங்கினார்; மற்றவர் அவ்வாமையின் ஓட்டைப் பிடுங்கித் தரித்தார். ஒருவர் மூன்று லோகத்தையும் மூன்று அடியால் அளந்தார்; மற்றவர் அவருடைய கண்ணுக்குக் காணப்படாத திருவடியையுடையராயினார். ஒருவர் லிங்கசொரூபத்தை அடைந்தார்; மற்றவர் அவ்விலிங்கத்துக்குப் பீடமாயினார் என்று இதிகாசபுராண வாயிலாகச் சிவோத்கர்ஷ ஸ்தாபனஞ் செய்து, அக்கிராமத்து வைஷ்ணவர்களெல்லாம் விஷ்ணுபரத்துவமுடையரொன்று சாதிக்க வன்மையிலராய்ப் போமாறு செய்தனர். அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவனும் துக்கமுடையனாயினன். சிவபக்தர்கள் எல்லோரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள். அரதத்தாசாரியர் அவ்விடத்தொருங்கு குழுமிய சைவவைஷ்ணவப் பிராமணர்களெல்லோரையும் நோக்கி சகல வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் பாரத முதலிய இதிகாசங்களிலும் சிவாகமங்களிலுமாக எவ்வெவ்விடங்களிலே சிவபரத்துவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றை நான் அக்கினீசுரப்பெருமானுடைய சந்நிதானத்திலே ஒழுகக் காய்ச்சிய அயாசனத்திருந்து எல்லோர் சமுகத்திலும் ஸ்தாபிப்பேன். வைஷ்ணவர்களே! நீங்களும் அவ்வாறு சாதியுங்களென்று கூறினார். சைவர்கள் இந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் அக்கினீசுவரராலயத்துக்குப் போய் காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நந்திகேசுரருக்கும் சுவாமிக்கும் மத்தியிலிருந்து பேசக்கடவேம் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் குரூரபார்வையினாலே அவர்களை நோக்கி எங்காயினும் எப்போதாயினும் சிவன்கோயிலை நாங்கள் பார்ப்பதில்லையே. நீங்கள் வரதராசப்பெருமானுடைய ஆலயத்துக்குப்போய கருடாள்வாருக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் இடையிலிருந்து சிவனுக்குப் பரத்துவமுண்டு என்றும் மற்றவருக்கு இல்லை என்றுஞ் சாதியுங்கள் பார்ப்பேம் என்றார்கள். அதற்கு அரதத்தாசாரியர் உங்கள் கருத்தின்படியே ஒழுகக்காய்ச்சிய இருப்புப்பீடத்திலிருந்து சிவனுடைய பரத்துவத்தைச் சாதிப்பேம் என்றார்.

(கஉ) அரதத்தாசாரியர் ஒழுகக் காய்ச்சிய அயபீடத்திருந்து சுருதி சூக்திமாலையும் சிவஸ்தோத்திரங்களும் அருளிச்செய்தமை வருமாறு:—அதனைக் கேட்ட வைஷ்ணவர்கள் லோகபீடத்தைக் கொண்டுவந்து அதிபயங்கரமுறும்படி அக்கினி சுவாலிக்கும்படி காய்ச்சி எடுத்துக்கொண்டு வைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு ஆலயத்தை நோக்கிப் போனார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே மகாஞானியாகிய அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் போய் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தேவதேவரே, ஜகந்நாதரே, சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்திப்பவரே, சிவபக்த சிரோமணியே, சரணாகதவத்சலா, சகல உபநிஷத்சாரம் சிவபரத்துவமாயிருக்குமாயின் உமது சந்நிதியிலிடப்பட்ட இந்தத் தப்தலோக பீடமானது பனிநீர்போலக் குளிர்ந்து இருப்பதாக என்று அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, உமாதேவிசமேதராகிய சிவபெருமானைத்தியானித்து அயபீடத்திருந்து, சைவவைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம் என்னும் *சுருதி சூக்திமாலையினாலே சிவபரத்துவஸ்தாபனஞ் செய்தார், சிவஸ்தோத்திரங்கள் வருமாறு.

காயத்ரீவல்லபத்வாத் தசரத தநயஸ்தா பிதாராதிதத்வாச்,
சௌரே: கைலாஸயாத்ரா வ்ரதமுதி ததயாபீஷ்ட ஸந்தாந
தாநாத் | நேத்ரோணஸ் வேநஸாகம் தசசத கமலை-விஷ்ணு
நாபூசி தத்வாத்-தஸ்மை சக்ரப்ரதாநா மபிச் பசுபதிஸ் ஸர்வ
தேவ ப்ரக்ருஷ்ட: | (க)

---

* இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் எனப்படும். இது நூற்றுநாற்பது சுலோகமுடையது. இதற்குச் சிவலிங்கபூபதி செய்த வியாக்கியானமும் உள்ளது.

கந்தர்ப்பத் வம்ஸகத்வாத் காளகபளநாத் காலகர்வாபஹத்
வாத் | தைதேயாவாஸபூதத்திபுரவிதளநாத் தக்ஷயாதேஜயத
வாத் | பார்த்தஸ்யஸ்வாஸ்த்ரதாநாந்நரஹரிவிஜயாந்மாதவே
ஸ்த்ரீசரீரே சாஸ்தஸம்பாதக த்வா தமிச பசுபதிஸ்ஸர்வதேவ
ப்ரக்ருஷ்டஃ | (உ)

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமபுஜஸ்தம்பநாத்ப்ராக்புராணு
ம் | ப்ரத்வம்ஸேகேசவே நாச்ரிதவ்ருஷவபுஷா தாரிதத்வார
தத்வாத் | அஸ்தோகைர்ப்ரம்ஹசிர்ஷைர்நிச களகதாஸங்க்ரு
தாபூஷிதத்வாத் | தாநாத்ப்ராஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபசுபதிஸ்ஸ
ர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ரூ)

பூமோலோகைர்நே கைஸ்ஸததவிர்சி தாராதநத்வமீஷா |
மஷ்டைச்வர்ய ப்ரதாநாத்தச விதவபுஷாகேசவே நாச்ரிதத்
வாத் | ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹரார்விஷ்டசீர்
ஷாங்க்ரிகத்வாஜ் | ஜந்மத்வம் ஸாத்யபாவா தபிசபசுபதிஸ்
ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ச)

வைசிஷ்ட்யேயோநிபீடாயித முர்ரிபுச்லிஷ்டபாவேநசம்
போஸ் | ஸஸ்த்ரீகார்த்தப்ராதிகாயித ஹரிவபுஷாலிங்கிதத்வே
நயத்வா | அப்ராதாந்யாத்விசிஷ்டா த்வயஸமதிகமேதாநவா
நாமராதேச் | சம்போருத்க்ருஷ்டபாவாதபிசப்சுபதிஸ்ஸர்வ
தேவப்ரக்ருஷ்ட: | (ரு)

(கரு) இச்சுலோகங்களுக்குத் திருவாவடுதுறை ஆதீன
த்துத் திராவிட மகாபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமி
கள் அருளிய மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:—

உயர் காயத்திரிக் குரிப்பொரு ளாகலிற்
றசரதன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணிநின் றிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற்
றனுது விழியுட னொராயிரங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னுங்கவர்க் கிரங்கி யாழியீந் தருடலி
னங்கணைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலி
னமைப்பருங் கடுவிட மமுது செய்திடுதலிற்
றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலி
னவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலிற்
றக்கன் வேள்வி தசர்த்தருள் செய்தலிற்
றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
மாயோன் மகடூஉ வாகிய காலைத்
தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
னூழ்கடல் வரைப்பி னுன்றோ ரநேக
ரன்பு மீதூர வருச்சனை யாற்றலி
னுன்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
னையிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலி
னிருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
யடிமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற்
பிறப்பிற பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
முப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேண்

மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
னயன்சிர மாலை யளவில வணிதலின்
ஞானமும் வீடும் பேணிநர்க் குதவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
ளும்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந் தோ
னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே.

விஷ்ணவாத்யாச்சபுரத்ரயம்ஸம்ரசணுஜேதுந்நசக்தாஃஸ்வ
யம்சம்பும் ப்ரணதாவயந்துபசவோஸ்மாசந்த்வமேவேச்வர:
தேநாஸ்மிஞ்சரணகதாந்பசுபதே பாஹீத்யவோசந்த்ருதந்தஸ்
மிந்மேஹ்ருதயம்ஸம்தேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி (க)

யஸ்யேஷம்:கமலேக்ஷண: பசுபதேறப்ஜோத்பவஸ்ஸாரதிர்
யஸ்யஜ்மகாபணிதாமிநோரதபதேயஸ்யேந்துஸஒர்யாவுபௌ
மேருர்யஸ்ய சாஸ்ரம்ரதவரோ பூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸ்மிந்
மேஹ்ருதயம்ஸமகெநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: | (உ)

யத்புக்தோம்ருகுரிந்த்ராபதி மஹோசாபஸ்யலக்ஷ்யம் ப்ரு
சம்க்ருத்வாஸ்வாந்தயித்வாம்மிருதாம்ஸ்வமநுபிச்சேவைரயுங்
க்தாஸம்பி: | யந்தாராதிபசூடமாகம் சிரோவிச்வாதிகம் காய
தேதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்ஸம்கேந ரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்
மணி: | (ரு)

கோவிந்தாததிகம்நதைவதமிதிப்ரோச்சார்யஹஸ்தாவுமாவு
த்ருத்யாதசிவஸ்ய சந்நிதிகதோவ்யாஸோ முநிநாம்புர: | யஸ்
யஸ்தம்பிதபாணிராநதிக்ருதாநந் தீச்வரேணுபவத்தஸ்மிந்மே
ஸ்ருதயம்ஸம்கேநரமதாம்ஸாம்பே பரப்ரஹ்மணி. | (ச)

விஷ்ணுஸ்தாலரஜங்கமாத்மகஜகத்ஸ்வாமிவிரிஞ்சாதிகோய
த்பக்தேந ஸஹாஸம்ரேச்வரரி புர்யூத்தம்த திசேநய: | க்ருத்
வாசீக்ரமஹோத்விஜா தமஜயந்தஸ்மாத் கதோபூதப்ருசந்தஸ்
மிந்மெஹ்ருதயம்ஸம்கேநர மதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணிஃ | ()

காதிநாஞ்சபயங்கர: ஸ்வமஹஸாக்ரூரைச் சக்ருத்யைர்ப்ரு
டம்தோந்திததாநவோநரஹரிர்யஸ்யாம்ரபூதேநஸ: | லோகே
சச்சரபேணசிக்ஷித மதோபூல்லீலயார்த்த தக்ஷிணுத்தஸ்மின்
மேஹ்ருதயம்ஸம்கேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணிஃ | (சு)

விஷ்வக்ஸேநமபீந்திராபதிஸமந்தம்ரக்தபிக்ஷாடீக்ஷார்சலா
த்ஸம்ஹ்ருத்யாதஸபைரவச்சசிதரோயஸ்யாம்சபூச்தோஜடீ
ப்ரஹ்மாத்யமரசிக்ஷகஸ்ய பலிநோவிஷ்ணோமதஞ்சாஹகரக்த
ஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: (எ)

யேநாபாதிதமங்கஜாங்கபசிதம் திவ்யாங்கராகைஸ்ஸமம்
யேநஸ்வீக்ருதமப் ஜஸம்பவ சிரஸ்ஸௌவர்ண பாத்ரஸ்ஸ
மம் | யேநாங்கீக்ருதமச்யுதஸ்ய நயநம்பூஜாரவிந்தைஸ்ஸமம்
தஸ்மிந்மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாமஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: ()

விஷ்ணுப்ரஹ்மஸம்ராதிபப்ர ப்ருதயஸ்ஸந்வேபிதேவாப்ரு
உம்பூதோஜ்ஜலதேர்விஷாத்பரிபவம்ப்ராப்தாயமேச்வரம் |
ஸ்வஸ்வஸ்தார நியோஜிதாகதசு சஸ்வஸ்தாபபூவுர்த்ரு—டாஸ்
தஸ்மிந் மேஹ்ருதயம்சுகேநரமதாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி ()

ஸ்ருஷ்டவாயஸ்த்ரிகுணுந்ஸ்வஜாஜமதுபிச்சூலாயுதேப்யச்
சிவோதத்வைதாந்ததாந்க்ருஹீதுமாயோச்சக்த்யாகிலாஹ்நீந
யோ: | தாப்யாப்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதேருத்ராயஸாம்
யம்ததௌதஸ்மிந் மேஹ்ருதயம் சுகேநரமதாம்ஸாம்யே பர
ப்ரஹ்மணி: (கo)

(பொழிப்புரை.) விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச் செயிக்க வன்மையிலராய், சிவபிரானைச் சரணடைந்து வணங்கி சுவாமீ! நாமெல்லாம் பசுக்கள் எங்களுக்கெல்லாம் ஈசுரர் நீவிரே; அதனால் உம்மைச் சரணடைந்தேம், பசுபதியே முப்புரத்தசுரரினின்று விரைந்து காத்தருள்வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும், பிரமா சாரதியாகவும், மகாமேருவில்லாகவும், ஞாண் சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரங்களாகவும், பூமி ரதமாகவும் அமையக் கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதசிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனிவருடைய மனைவி மீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து கொன்று விடும்போது அப்பிருகுமுனிவரானவர் சிவமந்திரங் கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன் மனைவியைக்கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராயணரை எந்தப் பெருமானுடைய அருளினால் தம் சாபத்துக்கு இலக்காக்கினாரோ, சந்திர சேகரராகிய எந்தப்பெருமானை ஆகமாந்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகர் என்று புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். எண்ணில்லாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர் ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீ விசுவேசர் சந்நிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும் கேசவரே உயர்ந்தாரென்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அந்தக்கை நின்றபடியே நிற்குமாறு எந்தப்பெருமானுடைய அருளினாற் சபிக்கப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சிபூண்பதாகும். ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமாவுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசி முனிவரோடு ஓர்கால் யுத்தஞ்செய்து, விரைவிலே (எந்தப்பெருமானுடைய பக்தராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். காதி முதலிய அசுரர்களை அச்சுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்று தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தப்பெருமானுடைய அம்சரும் லோகேசுரருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷித்து அடக்கினாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். வைகுண்டலோகத்தின் முதல்வாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவர்களிடத்திலே முன்னர் இரதப் பிக்ஷை வாங்கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தப் பெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும், விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணினாற் பொடிசெய்து அவனது சாம்பரைத் தரித்தவரும், பிரமாவினது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைக் கபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணு மூர்த்தியுடைய கண் ஒன்றை மலராகக்கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே ஆலகால விஷத்துக்கு அஞ்சி விஷ்ணு பிரமா முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை அடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சற்க என்று அபயஸ்தம் கூறி, அவர்களைத் தத்தம் இடம் சாரும்படி செய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செய்தவராகிய சாம்ப சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும். சிவபெருமான் ஓர்கால் சாத்துவிக ராசச தாமச குணம் என்பவற்றைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை மூவர்க்கும் அருளிச்செய்ய, சாத்துவிககுணம் ராசச குணம் என்பவற்றை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுணத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராய்ப் போக, தாமச குணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்.

(கச) அரதத்தாசாரியர் வைஷ்ணவர்களைச் சைவர்களாக்கினமை வருமாறு:—ஸ்ரீசுருதி சூக்திமாலையினாலே மகாதீரராகிய அரதத்தாசாரியர் சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதித்தபோது, அவருடைய திருவருளினாலே ஒழுகக் காய்ந்த அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேற்றை ஒத்துக் குளிர்ந்தது. அவர் இவ்வாறு புராணப் பிரமாணங்கொண்டும் ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிரராய்ப் பிரகாசித்தார். சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர் குமாரராகிய அரதத்தாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து, அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தத்தம் கிரகம் சார்ந்தார். வைகறைப்போது எய்தியபோது அரதத்தாசாரியர் காவேரியிலேபோய் ஸ்நானஞ் செய்து, வைதிக சந்தியாகருமங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலுஞ் சூழ்ந்து நிற்ப, அன்பினோடுஞ் சிவார்ச்சனை செய்தார். அதன்பின்னர்த் தாயானவள் தனது புதல்வரைக் கிட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் நேர்ந்த கண்ணீரினாலே தன்குமாரரை அபிஷேகித்து, பாலனே! நீ மிகுதியும் பசியினாலே வாடினை! என் கண்மணியே! வீட்டுக்குப் போசனஞ் செய்யுமாறு வருதி என்றாள். இங்ஙனங் கூறிய தம்மினிய தாயாருடைய வசனத்தைக் கேட்டு, அவர் வீடுசார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவ நிவேதனத்தை அயின்றார். அக்காலந் தொடுத்து எக்காலமுந் திரிகாலமுஞ் சிவபூசைசெய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்பத்தோடு வசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதேவர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை வியந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்தவைகளை க்ஷமிக்குதிர் என்றார். தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களையுடையரும், ஊர்த்துவ

புண்டரமுடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள் அவரை நோக்கி, காருண்ணிய மூர்த்தியே! எங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்னை? எங்களுக்குப் பரலோகத்தி எங்ஙன மாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலர் ஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுஞ் சொல்லிய பிராயச்சித்தமே உங்களுக்காகும். எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திரைகளினாற் சுட்டமைக்குப் பிராயச்சித்தம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணர்முதல் சண்டாளர் இறுதியராம் எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முத்தராக்குதற்கும் விபூதியே சிறந்தசாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தார் என்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்துமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோரமுகத்தைத்தியானித்து, முன்னை தமது பிதாவுக்கும், பின்னர் வைஷ்ணவப் பிராமணர்களுக்கும் சிவத்துவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுந் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசா விதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப்பிராமணர்களெல்லாம் அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்தமோத்தம சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசை செய்யும் பெரும் பாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

(௧௫) அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவலிங்க பூபதி சீஷராயினமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் பால்பருகி வரும் பாலியாவஸ்தையிலே தானே, சிவ பெருமானிடத்திலே திருவருட் பிரசாதம் பெற்றமையையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப் பிரசாதத்தினாலே சகல வேத சாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசர் கேள்வியுற்றார். கேட்ட போதே சிவபக்தரும் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரையே யன்றி மற்றொன்றனையும் மறந்தும் நினையாதவராகிய அவ்வரசர் விம்மிதமடைந்து அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித் தாமரைகளைத் தமது சிரசினாற்றாங்கி, எனது நாதரே! மதுராபுரிநாயகராகிய சுந்தரேசுவரப் பெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காக்கும் பொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு ஈண்டு எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துதித்தார். அப்போது அங்கு நின்ற வித்துவப் பிராமணர்கள் அரசனை நோக்கி, அரசனே, நீவிர் சொல்லியது ஒக்கும். அங்ஙனமில்லையாயின் வேதாதிகளை யெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து எல்லோரையும் வாதிலே செயிக்க அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்கு வன்மை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள் அந்த வித்துவான்கள் இங்ஙனம் சொல்லிய போது, "நேத்திர கமலத்தினாலே சிவபெருமானை முன்னரே பூசித்த மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காக்கும் பொருட்டும், சிவபக்தியை விளக்கும் பொருட்டும், வைதிக நெறியை நிறுத்தும் பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரதத்தர் என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செய்தார்" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அங்கு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியு மெய்தி வேதசொரூபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்களிலே வணங்கினார்கள், அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியரென்று வணங்கினார்கள். அதன் பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே எனமதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபகரித்து, சுவாமீ! உம்மை யன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன் மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது ஆசாரியசுவாமிகள் அவரைநோக்கி, அரசரே! உம்மை ஒத்தார் திரிபுவனங்களினும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபை எய்தப்பெற்றீ ராதலில், சைவராதற்குரிய அருள் பூண்டீராயினீர் என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிகலிங்கபூசை யெழுந்தருளச் செய்து கொடுத்தார். அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டிய மட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான் குபேரனோடு சிநேகம் பெற்றாற்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி என்னும் அரசரோடு சிநேக முற்றிருந்தார். ஆசாரியர் அரசருக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்து, அரசரே! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவ கைங்கரியஞ் செய்து கொண்டிருக்குதிரென்று ஆஞ்ஞை செய்தருளினார். அரசரும் அதற்கியைந்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தமது சேனையோடு அரண்மனை சார்ந்தார்.

(௧௬) அரதத்தாசாரியர் பிரமசரிய விரதம் அநுஷ்டித்தமை வருமாறு:—வெள்ளியபல்லும், வெள்ளியகோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டகமண்டலம் கிருஷ்ணாசினம் மௌஞ்சிமாலை உருத்திராக்ஷம் தர்ப்பை பவித்திரம் என்பவைகளைத் தரித்து அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் பிரதமாச்சிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வார். தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்து, வேதாத்தியயனத்தினாலே முனிவர்கடன் கழித்தார். பிதுர்கடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச்சிரம விரதப் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ்செய்து பிரமசரிவிரதங்களைச் சமாப்திசெய்தார்.

(௧௭) சுப்பிரதீகர் கமலவல்லியைப் பெற்றமைவருமாறு:—அந்தக் கம்சாபுரத்திலே சதாசாரமுடையரும் சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞம் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினாலே உத்தூளனஞ்செய்பவரும், உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்பவரும், பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செய்பவரும், சிவாலய சந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்பவரும், சிவனடியார்க்குத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுப்பிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோத்திரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன் அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகனை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனசூயை என்போர் கற்பினிற் சிறந்து, அதி சௌந்தரிய முடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினார். பூமிதேவியானவள் இரத்தினந் தரித்தாற்போல, இவ்வம்மையார் திருவயி

ற்றிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதாரமானது பெருக்கு மியல்பு பூண்டது, அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கன்மங்களைச் செய்தார். மகாசௌந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப்பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுப்பிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர். சிவபக்தர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதருகமம் நாமகரும முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்து சென்றும், சிறு பெண்களோடு மண் விளையாட்டயர்ந்தும், மழலைவார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தார். இரத்தின மாணிக்கமேகலையினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோர் யாரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தையார் விளங்கினர்.

(கஅ) அரதத்தாசாரியருடைய விவாகப்பிரயத்தினம் வருமாறு:—அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு வந்து ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரை நோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீகர் அரசனை நோக்கி. தாம் தமது புத்திரியை விவாகஞ் செய்து கொடுப்பேம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாகோற்சவஞ் செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் நிச்சயித்து, பிதா முதலாயினோரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகபத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளெல்லாம் வாழை கமுகுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடிகளையுந் தூக்கி அலங்கரித்தார். கம்சாபுரத்தார் தத்தம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுக்களையும் பீதாம்பரங்களையும் விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங் கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானாதேசங்களினின்றும் போந்துவந்த சனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரங்கள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாணமண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழுமியவிடத்திலே விவாகத்தின்பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரையெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

(ககூ) சுப்பிரதீகர் தமது கிரகத்தை அலங்கரித்தமைவருமாறு:—சுப்பிரதீகரும் புதல்வி விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்காரஞ் செய்து முத்துச் சரங்களினாலும், தீபஸ்தம்பங்களினாலும், பூரணகும்பங்களினாலும், சந்தன அகிற்புகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச் சிறப்பித்தார். இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு குழுமினார்கள். விவாகசாலையின் கண்ணே பல்வகை வாத்தியங்களும் வேதங்களும் கோஷிக்க, வேதோக்தமாகப் பிராமணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

(உ0) அரதத்தாசாரியர் விவாககோலங்கொடு சுப்பிரதீகர் கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமை வருமாறு:—விவாகத்துக்கு முதற்றினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு இரக்ஷாபந்தனமும் அங்குரார்ப்பணமும் சமாவர்த்தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் திரவியங்களை இறைத்தார் விவாக சபை மிகுதியும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஓம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ் சுழித்து ஓங்கி வாய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபக்தர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றல் மந்தமாய் வீசிற்று. பிராமணர்கள் அறுசுவை யோடும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து இதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட இனியரசங்களை ருசித்தேமில்லை என்று புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிகு திருப்திகரமுடையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபக்தர்களை உபசரித்தார்கள். வதூவரன் என்னும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச்சல முதலிய பிரயோகஞ் செய்து வளர்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுப்பிரதீகரும் முறையே தத்தம் புதல்வர் புதல்வியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசிதமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யாண வேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரிமள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதிபுஷ்பமாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிசூத்திரம் முத்தாரம் நக்ஷத்திராகார மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்னமும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலைகளைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணிந்து, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற்செய்து முத்துக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீடத்தைச் சிவபெருமானால் ஞானபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகுக்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பந்துக்களாயினோரெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினால் திருஷ்டிதோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவருக்குப்பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசாரியருடைய திருமேனியை தரிசித்துப் பல்லோர் பணிந்தார்; பல்லோர் துதித்தார்; பல்லோர் சேவித்தார். இங்ஙனம் நிகழ; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரகத்துக்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப்

பின்னர் முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்போது பந்துக்களாயினோரெல்லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவர்ந்து சென்றார்கள். சங்கம் காகளம் பேரி மிருதங்கம் சின்னமுதலிய வாத்தியகோஷங்களால் திக்குகளெல்லாம் நிறைந்தன. பட்டுக்கொடிகள் ஆகாயத்திலே மலிந்தன. அநேககோடி சாமரங்கள் யாண்டும் அசைந்தன. சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கினி கோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள், அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து சுவைத்தன. புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடுவிளங்கினார்கள். சிவ கிங்கரர்களும் ஆண்டே குழுமினார்கள். சாமரங்களும் வீசணிகளும் சிறக்க, நரவாகனத்தின்மீது வெண்கொற்றக்குடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது. வெண்சாமரங்களும் முத்துமாலைகளும் பல்லக்குச் சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன. ஆசாரிய சுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளும்போது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும் நாளிகேரங்களுங் கொண்டு உபசரித்துச்சிறப்பித்தார்கள். ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினாரோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலையை நோக்கி எழுந்தருளினார். அப்போது சுப்பிரதீகரும் தமது பந்துசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, அவர் கிருகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அழகை விளைக்கும் பிரகாசத்திருமேனியையுடைய அவ்வாசாரியர் முத்துப்பல்லக்கினின்றும் இழிந்தருளி, பட்டுநடைப் பாவாடையின்மீது நடந்து போந்து, விவாகமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையிலிடப்பட்ட சுவர்ணாசனத்தின் மீது எழுந்தருளினார்.

(உக) அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் விவாகஞ் செய்தமை வருமாறு:—சுப்பிரதீகரும் தமது புத்திரியைச் சுவர்ணபூஷணாதிகளால் அலங்கரித்து ஊஞ்சல் மஞ்சத்திலிருத்தினார். வதுவரர் இருவரும் தம்முள் மாலை யாற்றிக்கொண்டார்கள். ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர் வம்சாவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊஞ்சல் ஆட்டினார்கள். மாமி முதலாயினோர் வதுவரர் பாதங்களைப் பால்கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ் செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராஞ்சனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார். அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாத்தியங்கள் கோஷிக்கச் கல்யாணமண்டபஞ் சார்ந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலேபிடிப்ப, மனைவியார் கரகத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழமுதலியவற்றோடு தமதுபுத்திரியைப்பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக்குத் தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி ஆசாரியர் கையிலேகொடுத்து, அவர் வலப்புறத்திலே கமலவல்லியை இருத்தினார். பவளக்கொடிகளெல்லாம் நாட்டப்பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாத்தியகோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குகள் எங்குந் தொனித்தன. வேதங்கள் கோஷித்தன. வரர் அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து அதனை வளர்த்தார். வதுவரர் இருவரும் தம்மிருகரங்களினால் பொரியை அக்கினியிலிட்டார்கள். வரர் தமது கையினால் வதுவின் கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவாக்கினியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பின்னரும் தமது பாரியாரோடு சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத்தோடு எஞ்சிய கன்மங்களையும் முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரதத்தாசாரியருடையவிவாகம் மிகு விமரிசையோடுமுற்றியது.

(உஉ) அரதத்தாசாரியர் விவாககோலத்தோடு வீதிவலம் வருதல் வருமாறு:—கல்யாணத்துக்கு வந்தோர் அனைவரும் இந்தப் பெருமான் சமஸ்த லோகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே எழுந்தருளினாரென்று களிப்பினோடு ஆரவாரித்துப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் வதுவரர் இருவரும் வீதிவலம் வருவாரெனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்கரித்தார்கள். கன்னியர் கர்ப்பூரம் பச்சைக் கர்ப்பூரம் பொரிமுதலியவற்றைக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மை செய்து சந்தனக் குழம்பு தெளித்து, சூரியகிரணங்கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனப் புஷ்பசுகந்தங் கொண்டு யாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல் போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமிகளை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரதத்தாசாரியரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலைக்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவர்ந்து கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாகனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்களோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத்திரிகம் நீராஞ்சனமுதலியன பெற்று, ஔபாசனாக்கினியோடு கிரகப் பிரவேசஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின அயில்வித்து, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்கள் இஷ்டப்படி சுவர்ன தானாதிகளைக் கொடுத்து மகிழ்வித் தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடமர்ந்து சிவாராதன முதலிய செய்து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

(உ௩) அரதத்தாசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமம் நடாத்து முறைமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் உதயகாலத்தில் எழுந்து, சிவத்தியானஞ் செய்து, தந்த தாவன முதலியன செய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்ரி செபம் ஓமம் சிவபூசை முதலியன செய்து, கிரகஸ்தாச்சிரம விஷயத்தை 'விசாரித்துக்கொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசுவரரை வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடிகா, திருவாலங்காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபத்சகாயேசுரம், பிராணேசுராலயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழு ஆலயங்களையும் வணங்கி, மாத்தியான்னிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து மத்தியான சிவபூசை செய்து, வைசுவதேவ கோமஞ்செய்து, துவாரத்து அதிதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணாகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயின்று, பிராமணர்களுக்குத் தாம்பூலம் அளித்து, சாத்துவிக சிவ புராணங்களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலையில், சந்தியை உபாசித்து

காயத்திரிசெபம் ஓம முதலியன செய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைசுவதேவ ஹோமஞ் செய்து, இராத்திரி அதிதிகளை உபசரித்து, தாமும் போசனஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவீகரித்து, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவகதைகளைச் சொல்லிச் சிந்தனை செலுத்தி, இதயத்திலே உமாதேவியாரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்து, இராத்திரிசூக்தத்தையும் படித்துச் சயனஞ் செய்வார். இருதுகாலங்களிலே பத்தினி கமனஞ் செய்து, சிவ பாவனையோடு கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை நடாத்துவாராயினார்.

(உச) தண்டனை யடைந்த கணிகையர் அரதத்தாசாரியராலே விடுதலையாக்கப்பட்டமை வருமாறு:—அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில சணிகையர் ஓர் நாள் இராத்திரி கோயிற் றிருத்தொண்டுக்கு வாராமையால் கோயிலதிகாரிகள் அவர்களை மறுநாட்காலையில் வருத்திக்கோயில் மண்டபத்தின் மேலே வெய்யிலிலே நிறுத்தி மலசலமோசன மின்றிப் பசியோடு வருந்தும்படி பீடித்தார்கள். மத்தியானமாயும் வீடுபோகப் பெறாமல் இங்ஙனம் பீடிக்கப்பட்டு அவர்கள் அழும்போது, வழக்கமாய்த் தாம் வரும் காலந் தப்பி மத்தியானத்துக்குப்பின் அரதத்தாசாரியர் ஆலய சேவையின் பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளினார், அந்தக் கணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்து அத்துன்பத்தினின்று தங்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு அழுது பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயிலாக அக்கணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டுத் தாம்பூமியிலே வீழ்ந்து, தம்முடைய வயிற்றிலே அடிக்கடிமோதி, சிரசிலும் மோதி அழுது மூர்ச்சையினாலே நிலத்திலே விரைவில் வீழ்ந்தார். சிலர் இவர் நிலைமை நோக்கிப் பரிகசித்தார் வேறுபலர் இவர் இங்ஙனம் செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்குவன்மையில்லை என்பார்கள். அப்போது கோயிலதிகாரிகள். அங்குவது நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோயிலுக்கு வந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக்கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலய சேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று பீடித்து என்னைக் கண்டிக்க எனக்கு அதிகாரி ஒருவருமில்லையே என்று வருந்துகின்றேன் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கணிகையரை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கணிகையரெல்லாம் அரதத்தாசாரியரை மிக மகிழ்வினோடு வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சிவதரிசனஞ் செய்து கொண்டு கிரகஞ் சார்ந்து சிவபூசை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

(உரு) அரதத்தாசாரியர் நாயின் நாவிலும் சிவலிங்கப் பெருமான் சிரசிலும் சங்காபிஷேக தீர்த்தம் சொரிந்தமை வருமாறு:—அப்போது இருஷிகள் முனிவரை நோக்கி அரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் பிராதக் காலத்தில் சிவ சேவைக்கு எழுந்தருளி யிருப்பாரேல் கணிகையர் தம் விருத்தாந்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரே. அங்ஙனம் அன்றைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையர் காலைப்போதிலே தரிசித்தும் தங்களை அதிகாரிகள் விரைவிலே விடுதலை செய்வார்களென்று எண்ணி அதைக்குறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்திலர் என்று முனிவர் சொன்னார். அங்ஙனமாயின் திருவிடை மருதூரைத் தரிசித்துக்கொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர் காலந் தாழ்த்து மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர் சொல்வாராயினார். பௌர்ணமாசைகாலத்திலே அரதத்தாசாரியர் பிரமகத்தி நிவாரணஞ் செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனேசுவரரையும் ஆஞ்ஞாகணேசரையும் சற்ப நாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக் கொண்டு மத்தியானப் போதிலே தமது கிரகத்துக்கு வந்து, மாத்தியான்னிகஞ் செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசை செய்யத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்போது, நாயொன்று தாக மேலீட்டினாலே அந்தத் தாராபிஷேகசலத்தை ஏந்திச் சாப்பிடுமாறு நாக்கை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர் அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்த நாயின் நாவிலே விட்டு எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுடைய சிரசின் மீது அபிஷேகஞ் செய்தார். சமீபத்திலே நின்றோர் ஆச்சரியத்தோடு அதனைநோக்கி இங்ஙனஞ் செய்யலாமா? இங்ஙனஞ் செய்தற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆசாரியர் என்மாட்டுள்ள அன்பினாலே சிவபெருமானே இந்த நாயுருவத்தோடு எழுந்தருளினால் யான் என் செய்யத்தக்கது! என்று சொல்ல, அவர்கள் ஆசாரியருக்குச் சிவபெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்னை! என்னை!! என்று சொவில் சிவபூசாதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தத்தம் வீடுசார்ந்தார்கள்.

(உசு) அரதத்தாசாரியருக்குப் புதல்வர் புதல்விகள் பிறந்தமை வருமாறு:—அரணியில் அக்கினி அமைந்தாற் போல அவருடைய பத்தினியார் கர்ப்பமுடையராயினார். அக்கருப்பம் மாசந்தோறும் விருத்தியாக, ஆறாம் மாசத்திலே சீமந்தாதிகருமங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியார் சுப்பிரமணியரைப் பெற்றாற்போல, அவர் பத்தினியார் ஓர் குழந்தையைப் பெற்றெடுப்ப, அச்குழந்தைக்கு அக்கினீசுரன் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அதன்பின்னர் அவருக்குப் பின்னரும் ஏழுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு முறையே மகாதேவர், நீலகண்டர், சங்கரர், சந்திரசேகரர், சம்பு, மத்தியார்ச்சுனேசுவரர், கோவடு நாயகர் என்று நாமகரணஞ் செய்தார். அவர்களோடு சற்பகை மீனாக்ஷி என்னும் இருபுதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச் செல்வர்களாய் விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணர்களாய், சிவலிங்கார்ச்சனர்களாய், சதாகாலமும் ருத்திரசெபஞ் செய்பவர்களாய் பஞ்சாக்ஷர செபப் பிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்யுங் காதலுடையராய், சற்கன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்திர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திரர்களை வைதிக நெறியிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களையும் விவாகஞ் செய்து கொடுத்து அன்பினோடு மூன்று காலமுஞ் சிவார்ச்சனை செய்து கொண்டு வந்தார்,

(உஎ) அர்தத்தாசாரியர் சிவாக்கினியிலிட்டுப் பஸ்மீகரமாய பீதாம்பரத்தை அக்கினீசுவரப்பெருமான் திருமேனியிலே விளங்கச் செய்தமை வருமாறு:—ஓர் நாள் சிவலிங்கபூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு மிக விலையேறப்பெற்ற பீதாம்பரம் ஒன்றை ஆசாரியர் சமூகத்துக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார். பிராமணர் பீதாம்பரங் கொண்டுவந்த காலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்யுஞ் சமயமாயிருந்தது, அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளங்களிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்குமாறு செய்து ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆசனங் கொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்து கொண்டு பீதாம்பரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்து, அரசர் இதனை அக்கினீசுரருக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யச்சொன்னார் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப்பெருமானை அவ்வக்கினியிலே தானே சிந்தித்துக்கொண்டு அதனை அவ்வக்கினியிலே ஆகுதி செய்துவிட்டார். அவ்வக்கினியிலே இட்ட க்ஷணப்போதிலே தானே பீதாம்பரம் பஸ்மீகரமாய்ப் போய்விட்டது. அதைக்கண்ட விப்பிரர் அவரிடத்தே ஆஞ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார். இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித்தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொருட்டு ஆசாரியரிடத்தில் வந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்னபுஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து ஆனந்தபாஷ்பம் வாராநிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசரை ஆசாரியர் தம்முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தம்மைப் பூசித்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக்கெல்லாம் பயனும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்பதாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணாசாகரத்தில் அமிழ்ந்தின எனக்குத் துக்கமென்னுளது! அடியேன் கொடுத்தனுப்பிய வஸ்திரம் பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டதா என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் ஆம், பரமேசுரனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தே மென்று அரசருக்குச் சொல்லி, அவரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்ச் சிவலிங்கப்பெருமான் மீது அவர் வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் அவ்வஸ்திரம் தாம் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலை அரசருக்குத் தரிசிப்பித்தார். அரசரும் தான் கொடுத்த வஸ்திரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று கண்டு ஆச்சரியமுற்று, ஆசாரியருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி எனது அபராதத்தை க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தார். பாலிய தசையிலே தங்களுடைய மகிமையைக் கண்டிருந்தும் மயங்கிப்போனேனே என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு பாராட்டினார். அப்போது ஆசாரியர் அரசனை நோக்கி நுமக்கு ஆசாரியர் மீதும் சிவபிரான் மீதும் அன்பானது சமமாய் உளதாக என்று ஆசி கூறி, அவர் நெற்றியிலே விபூதி தரித்து, நீவிர் நுமது பட்டணஞ் செல்வீராக என்று சொல்லி விடை கொடுத்தார். அப்போது அரசரும் மகிழ்வினோடு குருவினுடையபாதாரவிந்தங்களிலே அநேக இரத்தினாபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத் தன் நகரமடைந்தார். ஆசாரியர் கணபதி சுப்பிரமணியரோடு அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி சற்கருமங்களினாலே வழிபட்டுக் கொண்டு வருவாராயினார்.

(உஅ) சிவநாமோச்சாரணத்தினாலே கோகத்திபாபம் நீங்கினமை வருமாறு :—ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவானாயினன். ஓர் நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக் கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப்போடும்போது, அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்கோற்கட்டு அபுத்திபூருவமாக இளங்கன்றொன்றின்மீது வீழ, அந்தக் கன்று இறந்து போயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிராமணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிரகாரத்து மற்றப் பிராமணரும் வந்து பார்த்து, அவன் கோகத்தி செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செய்தல் கூடாதென்று தவிர்த்தார்கள். தான் செய்த தீச்செயலை நோக்கி வருந்துகின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்கள் கூறும் நிந்தா வார்த்தைகள் புண்ணிலே உப்புநீர் சொரிந்தாற்போல வருந்தின. தனது பாபநிவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியா செபஞ் செய்யும் மடத்துக்குப்போய் அபுத்திபூருவமாகப் பசுக்கன்றைக் கொன்ற பாபத்தை அடைந்தேனே! இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசீனமாக அவனைப்பார்த்து உன்முகத்தை நாம் பார்க்கமாட்டேம்; இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போக்கி, அவனைப்பார்த்ததோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தன்னைப் பிராமணர்கள் குற்சிதமாக நிந்தித்தமையால் அவன் அதிக துக்கமடைந்து பிசாசுபிடித்தவன் போலாயினான். அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தைத்தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானாரைத் தரிசித்த விசேடத்தினாலே கலக்குண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிர்மலபுத்தியுடையனாய், அரத்தாசாரியரைச் சரண் புகுவேனாயின் உறுதியாக அவர் தனது பாபநிவாரணத்திற்கு ஓர்வழி காட்டுவாரென்று கொண்டு சிவபிரானிடத்திலே பாலியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், ஒழுகக்காச்சிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளியனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோது, துவாரத்து வாசற்படி அவன் தலையிலே இடிக்க, உடனே "சிவ சிவ" என்று சொல்லியிருந்தான். "சிவ சிவ" என்று சொல்லிய சப்தம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று. எய்தியவுடனே, தாம்செய்த காரியத்தை விடுத்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, யாரோ பெரியவர் இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று நினைந்து வாசலிலே வந்து அவனை எதிர்கொண்டார். அவர் எழுந்தருளிவந்தபோது அப்பிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஆசா

ரியர் அவனைத்தமது திருக்கரத்தினால் எடுத்தணைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்தார். "சிவபக்தசிரேட்டரே! நீவிர் நமது கிரகத்துச்கு எழுந்தருளினமையால், நான் தன்னியனாயினேன். எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று" என்று இங்ஙனஞ் சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதிருத்தி உபசரித்தார். ஆசாரியர் தமக்கு இத்துணை மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அப்பிராமணன் பின்னர் இங்ஙனம் ஆலோசிப்பானாயினான். ஐயோ! நான் இருமுறை "சிவ சிவ" என்று சொன்னமையால் இந்தமரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மற்றோர் துக்கம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதென்றெண்ணி, ஆசாரிய சுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக் கோகத்தி செய்துவிட்டேன் உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன் அடியேனைப் பாதுகாத்தருளுந்திர் என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவர் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக்காருண்ணிய சாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கி, "நீர் செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்து போய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது" என்றார். சுவாமீ! அடியேனுக்குப் பிராயச்சித்தம் எப்படிப்போந்தது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திற்று? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீவிர் முதற்சொல்லிய "சிவ" சப்தத்தினால் கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் எய்திற்று, இரண்டாவது "சிவ" சப்தத்தால் முத்தியும் எய்திற்று என்றார். கிருபாமூர்த்தியுடைய அமிர்தவார்த்தையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வறியோன்போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிர்தவார்த்தையைக் கேட்ட ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூத்தாடினான். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்குச்சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும் பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு நிகழ்ந்தவனைத்தையுங் கண்டுகொண்டிருந்த பார்ப்பான் ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதி குரூரமாகிய கோகத்திபாபம் சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குகஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சீர்ணமாய் விடுமா? பாபஞ்செய்யாதவராலே சிவன் துதிக்கற்பாலர். பாபிகள் அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவர்! என்றான். அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் தம்மோடிருந்த பிராமணரை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம விஷ்ணுக்களையும் மயக்கிவிடுமே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாபத்தைச் செய்பவர் இவ்வுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயச்சித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்படாது, அவ்வப்பாபங்களுக்கு இயைந்த பிராயச்சித்தங்கள் ஆங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசுபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுகுகள் இலக்கில்லையாமாறுபோல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாபசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைப் பார்த்தல் பாவமாய் முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்திலே யாதும் அறியாது குதர்க்கஞ் செய்கின்ற உன்னை நோக்குதல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், இவ்விடம் விட்டுப்போய்விடு என்று சொன்னார். சிவநாமத்திலே சந்தேகங்கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவன் அதிக பாபமும் பயமும் எய்தி தன் வீடுநோக்கிப்போயினான். கோகத்திபாபத்தினின்று நீங்கிய பிராமணரை நோக்கி, நீர் எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனம் செய்யும் என்று சொல்லி, அவரைக் கிரகத்துக்குப் போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனம் சந்தோஷத்தோடு சிவநாமகீர்த்தனஞ்செய்து கொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களைநோக்கி, சிவனாருடைய கிருபையினாலே சர்வஞ்ஞாதிகுணங்களையுடைய அரதத்தாசாரியர் எனது பாபங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோய் விட்டன என்று சொன்னார் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ் சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பக்தருடைய பீடையைப் போக்கும் சிவனுடையநாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்திசந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும்சம்சாரத்தினின்று முத்தராயினீர் என்று சொன்னார் என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தினாலே மகாகொடிய பாபம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிகசித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, ஓ பிராமணனே! நீவிர் அந்தப் பிராமணர்களிடத்திலே மீட்டும் போய் இன்னது செய்தால் உமது பாபம் நீங்கினமையையுற்று அவருக்குத் திருப்தியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவியும் என்றார். அப்போது அவர் பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்கள் மனசு திருப்தியாதற்குத் தாம் யாது செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கினீசுரர் சன்னிதானத்திலுள்ள சிலாவிடபதேவர் நீர்கொடுக்கும் அறுகம் புல்லைச் சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயச்சித்தம் எய்தியது நிச்சயந்தான் என்றார்கள். அப்போது அவர் விரைந்து ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொரூபமாய் விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொன்னார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, நீவிர் சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ்சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் தீர்த்தங்கொண்டு கழுவிக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர், சந்தேகிக்கவேண்டாம் என்று ஆஞ்ஞாபிப்ப, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்து அதனை நன்றாகக் கழுவிச்சுத்தி செய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்துக்குப்போந்து, அக்கினீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுகம்புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அஷ்டமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவரே! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என்பாபம் விமோசனமானால் இந்தப் புல்லைச்சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்வி

ஷபதேவர் தமது நாக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்துச் சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலீட்டினாலே அரதத்தாசாரியரைத் தோத்திரஞ்செய்து, அவரை நோக்கி பிராமணரே! இப்படிப்பட்ட சமாசாரம எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாபமெல்லாம் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த்தராயினீர் என்றார்கள். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரசொரூபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதம் இல்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் காணக் கல்லானைக்குக் கரும்புகொடுத்துண்பித்தாரென்று சொல்லப்படுமாறுபோல, உமது ஆஞ்ஞையினாலே இந்த இடபமும் புல்லை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புகழ்ந்து முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள். அப்போது சுவாமிகள் அவர்களைத் தத்தம் கிரகத்துக்குப்போமாறு ஆஞ்ஞை செய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இத்துணைமகிமையுளதோ என்று வியந்துவீடு சார்ந்தார்கள். அறுகூட்டிய பிராமணர் நேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியச் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் சந்நிதியிலே நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப்பாத்திரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரை நோக்கி, இன்றுமுதல் சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து சிவபூசைமுடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதிரென்றுகூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர்நெறிபற்றி ஒழுகுவாராயினார்.

(உகூ) அரதத்தாசாரியராம் ஞானியர்க்குப் போசனம் அளித்து வறுமை தீர்ந்தமை வருமாறு :—அந்தக்கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ் செய்யும் சந்தியாமண்டபத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன் என்றார். அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினர் : தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்களுக்குச் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச்சகல சம்பத்துக்களும் எய்தும், அதற்குச் சத்தியில்லையாயின் இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக்கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற்கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிராகிய அரதத்தாசாரியருக்குத் தானசமர்ப்பணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்ஷயமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைந்து, இந்தச் சதாசிவர் என்னும் பிராமணர் அரதத்தாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஆசாரியர் “ஓம் வருகின்றோம்” என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச்சதாசிவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகாயஞ்ஞமுதலியனசெய்து,சிவார்ச்சனைசெய்து ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்து வந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத்தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர்முன்னே கதலிபத்திரத்தையிட்டு, அதிலே மிளகு சாலியன்னம், பருப்பு வியஞ்சனம் சாகபாகாதிகள், அபூபாதிகள்,க்ஷீரான்னம், பாயசம், பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினர். அரதத்தரே! சிவபாதாப்ஜசிந்தகரே! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்று வேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபோது, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியுங்கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ் சார்ந்தார்.

அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசர் யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்து கொண்டுபோனார். அரசர் இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானேயாமென விளங்கக்கண்டு எழுந்து வணங்கி பாதபிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அத்தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு அர்க்கியங்கொடுத்து, சுவர்ணமுங் குங்குவமுங் கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், பீதாம்பரங்கள், தனாதிகள், தானியபூமிகண்முதலியவைகளையும் பால் கறக்குங்கோக்களையும் கொடுத்துபசரிக்க, அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சார்ந்தார்.

(௩0) அரதத்தாசாரியர் பசுவுக்கு நெல்லைச்சேர்த்து உண்பித்தமை வருமாறு :—சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறு தானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளின் மேலிட்டுத் தமது குருவாகிய அரதத்தாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதி என்னும் பிராமணச்சிவபக்த சிரேஷ்டர் ஒருவர் அரதத்தாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்கு நெல்லுத்தானியங் கொடுத்திருந்தார். அவ்வம்மையார் அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டு வழியிலே கிடந்த அந்த நெல்லைச்சாப்பிட்டது. அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரதத்தாசாரியர் அந்தக்காளையின் சமீபத்திலே போய். நெல்லைக்கூட்டிக்கூட்டி அந்தக்காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்து உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாயார் ஓடி வந்து தண்டத்தினாலே காளையைப்புடைத்து அதனை வெருட்டியோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை அரதத்தாசாரியர் பார்த்து, பசியோடு வந்த காளையை நீயேன் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் சிவபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொண்டே அது நடத்தல் வேண்டுமாதலில், அங்ஙனஞ் செய்தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளாவிருந்தாள். இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்பட்ட பிராமணதூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியஸ்தாய் நின்று, சுவாமீ! சிவலிங்கபூபதியானவர் ஈண்டுச் சமர்ப்பிக்கும்பொருட்டு அனுப்பிய அரிசிமூட்டைகள் நானூற்றிலே

இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்திலே போய்விட்டன. இருநூறு மூட்டைகள்தான் வந்து சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக் கேட்டுப்பின்னர்த் தமது தாயாரை அழைத்து, நீ காளையை உண்ணவொட்டாது அடித்து ஓட்டிய துர்ச்செய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி மூட்டைகளுள்ளே பாதி மூட்டைகள் சேதமாயின என்றார். இதைக்கேட்ட தாயார் வியாகுலமுடையராயினார்.

(௯௧) அரதத்தாசாரியரால் நாய் ஒன்று கைலாயம் அடைந்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியருடைய மனைவியார் ஓர்நாள் அரிசிகழுவிச் சுத்திகரிக்கும் போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிக்கப் போயிருந்தார். அந்த வேளையில் நாயொன்று வந்து அந்த அரிசியைத்தின்றது. இதைக்கண்ட மனைவியார் அரிவாளையெடுத்து எறிந்துவிட, அதுபோய் நாய்மீது வீழ்ந்து, அதன் கழுத்தை வெட்டிவிட, நாய் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்தது. இது தெரியாது நேர்ந்ததே என்று பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தார். அப்போது மாத்தியான்னிகஞ்செய்து வந்த அரதத்தாசாரியர் இது மூர்ச்சையாய் கிடத்தலைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்றுகேட்க, அவர் நடந்த சமாச்சாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது வருத்தமுற்று அவரை நோக்கி நீ வாயிலை அடைத்து வையாமையினால் இது நேர்ந்தது, அதனால் இது உன்மேற் றோஷமேயன்றி இந்நாயின்மேற் குற்றமில்லையென்று கண்டித்துச்சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்தார். அப்போது கோடிசூரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய் தனது பூதசரீரத்தையொழித்து, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச்சிவபெருமான் காணபத்தியத்தைக் கொடுத்தார். அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்த அரதத்தர் மிகவும் களிப்புடையராயினார்.

(௯௨) சர்வபாபவிமோசனஞ் செய்வது ஏகாந்த ஸ்தானத்துச் சிவநாமோச்சாரணம்:—நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியாரும் காளையை அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற் புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரியமிரண்டு செய்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக்கையிலெடுத்துத தெரிந்துந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு

జ్ఞానాజ్ఞానప్రయుక్తానాం పాపానాంమహతామపి।

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாதிச் சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடர்களுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஷீசுவரர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரப்பெருமான் அரதத்தாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மனைவியார் வாயிலாகப் பெற்று ஏகாந்தத்திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் என்னுங் கருத்தையுடைய

ఏకాంతనిష్ఠ్యుచ్ఛ్రంభో స్సకృదేవహరేర్తనాత్।

என்றும் மற்றைப் பாதிச்சுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகையை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினார். அரதத்தாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்து வந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் செய்து, அதிதி பிராமணர்களுக்குப்போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருந்து பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உத்தரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யார் கையிலெடுத்துக் கொடுத்தனை என்றார். அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீவிரே மீண்டுவந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித்தந்துவிட்டுப் போயினீர் என்றார். சிவநாமத்தின் மகிமையறிந்த அரதத்தாசாரியர் நாம் இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரே இங்ஙனஞ் செய்தாரென்று கண்களிலேநின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவசராயினார். பிராமணர்களோடு ஒருங்கு காவேரிதீரத்திலே புராண சிரவணஞ்செய்துகொண்டு மடத்திலிருந்தார்.

(௯௩) அரதத்தாசாரியர் தமது சிவபோகவிளைவு கூறினமை வருமாறு:—ஓர்நாள் அவர் வைசுவதேவஞ்செய்து தமது கிரகத்துவாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களாவென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆங்கு வந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ்செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாம்பூலஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப் பிராமணர் ஆசாரியரை நோக்கி சுவாமீ! தங்களுக்கு க்ஷேத்திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபசாரம் ராஜோபசாரமாயிருக்கின்றதே! என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ள க்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், தீர்வை கொடுக்கப்பெறாததும், இருபோகமின்றி ஒரு போகமுடையதும், குளிர்ச்சியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாகமுடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ள க்ஷேத்திரமேயாம்.

అస్యేవనక్షేత్రమకృష్టపచ్య మనఘం భాగ ద్విత్రమాపపన్నం।
ఉష్ణాపధీశాంకురమున్నదీక ముద్యత్సదాభోగముపాధిశూన్యం॥

என்று சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சரியமடைந்து பின்னரும் அநேக சிவகதைகளை ஆசாரியர் வாயிலாகக் கேட்டு, தாம் கிருதார்த்தராயினேம் என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

(௯௪) சிவபக்தர் பாதரக்ஷையை ஆசாரியர் தாங்கி ஆனந்தக் கூத்தாடினமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் ஓர்நாள் சிவத்தியானபராயணராய்ப் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்டுக் காவேரி தீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது ஆங்கு வந்த சண்டாளன் சண்டாளி என்னும் இருவருள்ளே சண்டாளியானவள் காவேரியைப் பரிசிக்கும் பொருட்டுப்போக, புருஷன் அவளை நோக்கிக் காவேரிசலத்தைத் தொடாதே என்றான். அதைக்கேட்ட நாயகி ஸ்நானஞ் செய்தலினாலும் தரிசித்தலினாலும் காவேரி மகாபாபங்களையெல்லாம்போக்குகின்றாளென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரே! இங்ஙனம் நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை

என்றுள். அதற்கு அவன் அவளை நோக்கிக் காவேரிதீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கருபமாம். நாம் கையினாலே பரிசிக்கப்படாது என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியர் சமீபத்திலே நின்ற அச்சண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழற்றிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலையிலே வைத்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலர் ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றார், வேறுசிலர் கன்மத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரக்ஷையை அவலம்பிக்கின்றோம்

జ్ఞానావలంబనః కేచిత్ కేచిత్కర్మావలంబినః।

వయంతుశివభక్తానాంపాదరక్షావలంబినః॥

என்னுங் கருத்தையுடைய சுலோகஞ் சொல்லிச் சமஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாக்ப்பாவித்து வருவாராயினார்.

(௬௫) நாய் உச்சிட்டத்தைச் சிவ நிர்மாலியமாகக் கொண்டு ஆசாரியர் புசித்தமை வருமாறு:—ஓர்நாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயொன்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண, இதைக் கண்ட அரதத்தாசாரியர் சிவபிரானே நாய் ரூபமாய் வந்துண்டாரென்று நினைந்து, அதனால் அதனைச் சிவ நின்மாலியமாய்க் கொண்டு சிவத்தியானத்தோடு பந்துக்களோடு அதனைப் புசித்தார்.

(௬௬) சண்டாள ரூபராய் வந்தவருக்கு ஆசாரியர் கஞ்சி அருத்தினமை வருமாறு:—மற்றோர்நாள் அரதத்தாசாரியர் அப்பியங்க ஸ்நானஞ் செய்து விட்டுக் காவேரிக்குப் போயினார். மடிசஞ்சி பாத்திர முதலியன எடுத்துக் கொண்டு போகும்போது சிவபிரான் ஓர் விருத்த சண்டாளனாய்க் கம்பையூன்றிக்கொண்டு தீனவார்த்தை பேசி அவரைச் சமீபித்து, நாதரே! தாகத்துக்குச் சலமில்லை! பசிஎன்னை வாட்டுகின்றது அதற்கொரு வழிகாட்டல் வேண்டுமென்று கேட்ப, உடனே அவர் தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்த கஞ்சி கொண்டு வந்து அவருக்கு வார்த்துவிட, அவரும் அதைக் குடித்துப் பசிதீர்ந்தார்.

(௬௭) அக்கினீசுவரப் பெருமான் தமக்குச்சோளராஜாச் செய்த உபசாரத்தினும் அரதத்தாசாரியர் உபசாரத்தை விசேஷமாகக் கொண்டமை வருமாறு:—சோழராஜாவானவர் தக்ஷிணாயன வுத்தராயண புண்ணிய காலங்களிலே சிவபிரானைத் தயிலம் அன்னம் பால் தயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ் செய்து வருவாராயினர். அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரசருக்கு அபிஷேகஞ் செய்த அன்றிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி அன்பனே! நீசெய்தமகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தே மென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவாராயினார். ஓர் நாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிக விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்வியம், மாம்பழம், பலாப்பழம், இளநீர், கரும்பிரசம், சர்க்கரை, தேன், சந்தனம் எலுமிச்சம்பழம், ஏலம் இலாமிச்சை சேர்ந்த சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மகோசரமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்கள் பதக்கங்கள் கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, கர்ப்பூராத்திரி தூபதீபாதிகளினால் ஆராதனை பண்ணி, சிறுபருப்புப் பொங்கல், சர்க்கரைப்பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேன் அன்னம், பாயசான்னம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை நாநாவித வியஞ்சனங்களோடு படைத்து, தயிர், கட்டித்தயிர், புத்துருக்கு நெய், கதலிபலம் வாழைப்பழம், பேரீச்சம்பழம், வடகம், அதிரசம், இளநீர் முதலியனகொண்டு வாக்குக் கடங்காத பிரகாரம் உபசரித்தார். நீராஞ்சனம், தாம்பூலம், சத்திரசாமரம், நவரத்தினக் கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம, மந்திர புஷ்பம், ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் உவப்பித்து, பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்தியங்கொண் டுபசரித்தார். இராத்திரியிலே பின்னருஞ் சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்திரைக்குப் போயினார். நித்திரையிலே அவருக்குச் சிவபிரான்ஒன்றுஞ் சாதிக் காமை கண்டு, சுவாமி வந்திலரே! என்று விசாரமும் துக்கமு முற்று, பின்னரும் நித்திரை செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக ஆங்குக்கனவில்வந்து, உனக்கு முதற்றினத்திலே ஒருவர் செய்த உபசாரத்துக்கு நீ செய்த உபசாரமெல்லா மீடாகா! திருப்தியு மின்றாம். பூருவதினத்திலே சண்டாளனாய்ப் போனபோது அரதத்தாசாரியர் எனக்கு எள்ளுப் புண்ணாக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத் திருப்திகரமாயினேன் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவர் பாதத்திலே வீழ்ந்துவணங்கி, சொப்பன விருத்தாந்தத்தால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினார். அக்கிராமத்தாரெல்லாம் இதனைக்கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரதத்தாசாரியர் சிவப்பிரசாத மிங்ஙனமா என்று சொல்லிப் பேரானந்தமுற்றார்.

(௬௮) அரதத்தாசாரியருடைய அருளினால் சோழராஜா கைலாசஞ் சார்ந்தமை வருமாறு:—துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலகராய்ச் சமஸ்த தருமங்களினாலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்து வந்த சோழமகாராசா அநேக தீர்த்தயாத்திரை செய்து, பல சிவஸ்தலங்கள் பணிந்து கொண்டு (அக்கினியின் சாபந் தீர்த்தமையால் அக்கினீசுரரெனப் பெயர்கொண்ட) அக்கினீசுவரத்துக்கு வந்து, கங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும் நிர்மலமாயு மிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, கற்பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்து ஆலயத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத் தூளனதிரிபுண்டர தாரியாய் உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திருஷ்டியோடு நேரியசிரத்தோடு கூடியசரீரத்தினராய், சிவதேசினாலே சொலிக்கின்ற வராய், பதுமா சனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப் பிரசித்திபெற்ற அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செய்து, சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க என்றார். அப்போது ஆசாரியரும் அவரை நோக்கி தமது ராச்சியம் தனகோசம் பந்துவர்க்கமெல்லாம் க்ஷேமமாமென்று வினவ, அதற்கு அரசர் சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியினால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ் சொல்லி, பின்னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு

நான் கைலாசத்துக்குப் போதல் வேண்டும், அதற்கு வேண்டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் நீவிர் இவ்வக்கினீசுவராலயத்துக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களையும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரேல் உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசர் அதற்கியைந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசசத்திரத்தோடு குதிரை மேற்கொண்டு அரை யாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களையுந் தரிசித்துக் கொண்டு வந்தார். குதிரையையும் சேவகர்களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகுந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்தவன் குதிரையோடு கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாயினான். குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்குவந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாகக் கைலாசத்துக்குப் போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்கு வந்து, ஆச்சரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது சென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராசாவுக்குக் காண்பிக்க, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு, ஆசாரியரை விழித்து, தமக்கு விமானம் வராமைக்குக் காரணத்தை வினாவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர் எப்படிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரை மீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக் கொண்டு வரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வந்தேன் என்றார் சிரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங் கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அரையாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைலாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அது கேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழு தலங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை வலம் வந்து புறத்தே போந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்து வணங்கி, சுவாமீ! நீர் சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்தற்கு முன்னே, கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு நானாரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அநேகவாத்திய கோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விநாயகர் சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோர் சேவிக்க பிரம விஷ்ணுக்கள் சயசப்தம் செய்ய, உமாதேவிசமேதராய் இடபவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரதத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசரை மாத்திரம் சுவாமி! விமானத்திலெடுத்து வைத்துக் கொண்டு போம்போது, அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, கையிலாயத்துக்குப் போய்வருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

(௧௯) அரதத்தாச்ாரியர் சிவானந்திகள் எனப்பட்டமை வருமாறு:—மற்றோர் நாள் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரதத்தாசாரியார் வீட்டுக்குவந்து, ஓ சாத்திரிகளே! என்று உச்சசுவரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம் கவியுமல்லேம், சாஸ்திரியுமல்லேம், பௌராணிகநாடக சமர்த்தருமல்லேம்; பின்னைச் சிவநாமவாச்சியராகிய சிவபிரானந்தத்திலே அமிழ்ந்தினமை பற்றிக் சிவானந்திகளென்று அழைக்கற்பாலேம் என்னும் கருத்தினால்

నవయంకవయోనశాస్త్రిణోవా నచపౌరాణిక నాటకప్రవీణాః। శివ
నామని దేవతావిశేషె పరమానందపయోనిధౌ నిమగ్నాః॥

என்று உத்தரமளித்தார்.

(௨௦) ஓர்விலைமாதுக்குச் சிவார்ப்பணமாக ஆசாரியர் சுவர்ணாபரணம் அளித்தமை வருமாறு:—அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே மற்றோர தேசத்துப்பிராமணன் போந்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டினுள்ளே புகுந்து, தான் அவளைக்கூட நினைந்து, தான் அரதத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றும், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவ்விலைமாது அவனைத்தன் செயற்கையினால் பிரீதிசெய்தாள். இப்படி நெடுநாட்கலந்திருந்துவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போய்விட்டான். அவள் பின்னர் அரதத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, சுவாமீ! தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னோடு கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போய்விட்டார் என்றாள், ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்துபோயினார் என்றுகொண்டு, அவளுக்குத் தம்மிடத்துள்ள ஆயிரம் கழஞ்சுள்ள சுவர்ணாபரணத்தை அவளுக்குக்கொடுப்ப, அவளும் *மத்தியாவேசததோடு அதனை வாங்கிக்கொண்டு போயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்கநெறிபூண்டவர்களென்று முன்னரே அறிந்த அக்கிராமத்தார் யாவரும் அவளிடத்திலே போய், "நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்க்கொடுத்துவிடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவள் அறிந்து பயந்து, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீளவெடுத்துக்கொள்ளும் வண்ணம் பிரார்த்தித்தாள். அப்போது ஆசாரியர் எ மகளே! நான் உனக்குக் கொடுக்கும்போது சிவார்ப்பணமென்றே கொடுத்தேன். நீயே கொண்டுபோவாயாக நான் மீண்டு எடுக்கமாட்டேன் என்றார். அதனைக்கேட்டபோது, அவளுக்குச் சித்தசுத்தி பிறந்து, அவள் அவ்வாயிரமகளஞ்சு சுவர்ணாபரணத்தையும் சிவார்ப்பணம்பண்ணி கோயில் மண்டபம் விமானமுதலியவைகளுக்குச் செலவுசெய்தாள்.

(௨௧) அரதத்தாசாரியர் தம்புதல்வியருக்குச் சிவத்தியானபலத்தினால் ஆபரணங்கள் அருளினமை வருமாறு:—ஓர்காலத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்திலே சர்வசனங்களுக்குங் காட்சிகொடுக்கும்பொருட்டு இரதோற்சவம் நிகழ்ந்தது. சிவபிரான் இரதாரூடராய் எழுந்தருளினார். அப்போது பேரிமுதலிய வாத்தியங்களும் முழங்க, நானாவித கொடிகள் சலிப்ப, அநேகசனங்கள் குழும சுகந்ததூபம் நறுமணங்கால, வீதிகளிலே புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைகளினாலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தூங்க, ஆச்சிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சுப்பிரமண்ணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவர்ந்தருளினார்கள். கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டு நானாவித ஆபரணங்கள் பூண்டு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரதத்தாசாரியருடைய புத்

* மத்திபம்=கள்ளு.

திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மற்றைப் பெண்களுக்குப்போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மையால் பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத்தரித்தற்கு ஆபரணமின்மையால் நீவிர் ஆபரணங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். துக்கத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தகுழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிரவணஞ்செய்யும் சிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீவிர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கார்ச்சனையே கரபூஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணமுமாம். ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப்படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன. இருந்தும் எங்களையொத்ததோழியர்கள் மிகுதியும் நிந்திக்கின்றார்கள். ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்கொடுக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவர் சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி, முற்சென்மத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கெப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதல்விகள் பிதாவே உமக்கு அவை ஏன் கிட்டா; ஆவசியகம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள் அப்போது அரதத்தாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபராயணராயிக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குழம்பினிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அகப்படும். அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றார். குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது கால்வைத்துப்போன குளம்பிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச்சமீபத்திலே வந்து, அவர் எவை எவை என்று கேட்க அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகிங்கிணிமாலை, மேகலை, கடிசூத்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம் விரல்மோதிரம், பாளிகை, சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகியபொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அகப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அந்தத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயாரை வேண்டினார்கள் தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னர். அவர்களுக்கு அணிந்து எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரர் கற்பகிநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பழம் கர்ப்பூரம் தாம்பூலமுதலியகொண்டு சகிகளோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய், நிவேதிப்பனவற்றை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபிரானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களையெல்லாங்கண்டு யாவும்அறிந்து அரதத்தாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

(சஉ) அரதத்தாசாரியர் கோபாலவேஷ கோவடு நாதருக்குப் பாகற்குழம்பும் அன்னமும் உதவினமை வருமாறு:— ஓர்நாள் இராத்திரிப் போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாவடுதுறை யாலயத்திலே அரதத்தாசாரியர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து கொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காற்றும் உண்டாகி இருள் மிகுந்த போது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபால வேஷம் தரித்துக் கொண்டு அவருடன் சென்றார். ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீ ஆர் என்றார். அவர் நான் கோவடு க்ஷேத்திரத்திலுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ் செய்யப் போந்தேன் என்றார். இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின் நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக்கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என் கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என் வீட்டுக்குக் கொணடுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இயைந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்துக்கும் இடபதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அர்த்தமண்டபத்திலே அவற்றைச் சிதறிவிட்டு லிங்கத்திலே அந்தர்த்தானமாயினார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிந்துண்டுகிடந்த கறியையும் அன்னத்தையும் பார்த்து, இஃதென்னை! என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னர்க் கோயிலதிகாரியானவர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைக்காரரையெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இந்தக் காரியம் செய்தேம் இல்லை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப்போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாகப் பரிசோதித்து, திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு போனோம் என்றும் இதுசெய்தார் மற்றியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலை குனிந்து சும்மாவிருந்தார்கள். அப்போது முதற்றினத்து இராத்திரியிலே அரதத்தாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழை பெய்யத் தொடங்கிற்று; ஆதலினால் அவருக்குச் சகாயமாகக் கோவடுநாதர் கோபால வேஷத்தோடு போயினார். அவர் தமது கிரகஞ் சார்ந்தபோது ஆசாரியர் அவரைப் போசனத்தின் பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன் படாமைகண்டு பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப பாலசந்திர சிகாமணியாகிய கோவடு நாதப்பெருமான் இடைய ரூபத்தோடு அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்து, இந்தப்பிரகாரஞ் செய்து விளையாடினார் என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அதைக் கேட்ட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரதத்தாசாரியருக்குச் சிவபெருமான் இத்துணைக் கிருபை செய்தாரோ என்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்து கொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறுந் தமது தள்ளாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோறுஞ் செல்ல மாட்டாதவராய், தமது ஆன்மார்த்த பூசையிலே ஏழு தலத்துச் சிவலிங்கங்களையும் ஸ்தாபித்து பூசித்து தரிசித்து மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஒருமையோடும் வழிபட்டுவந்தார்.

(சங) அரதத்தாசாரியர் திரியம்பகர் என்னும் பிராமணருடைய பாபத்தை நிவாரணஞ் செய்வித்தமை வருமாறு:— திரியம்பகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் யதீசுவரர் ஒருவரை

அடைந்து சேவை செய்து, அநேக வித்தியாப்பியாசம் பண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமதுகுரு ஏகாந்தத்திலிருந்தபோது, எல்லா வித்தைகளும் அப்பியசித்தேன். பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும் பெற்றேன். இவற்றிற்கு மேலறியற்பாலது யாது? என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவர் யோசித்து உலகத்திலே சுருதிஸ்மிருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன்றுமில்லை. ஒப்பானதும் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே! இவன் சந்தேகமில்லாமல் மூடனென்று நினைந்து சில இரகசியம் இன்னும் உண்டு காலாந்தரத்திலே சொல்லுகின்றேன் என்றார். இது நோக்கிக் காலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இப்படி வெகு காலமாயபின்னர், ஓர்நாள் சீஷன் போசனத்தின், பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுரருக்குத் தேகவியோக காலம் கிட்டிவிட, சீஷனுக்கு யாதோ சொல்ல வேண்டியிருந்த தென்பதை அவர் யோசித்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய்அறியற் பாலது மற்றொன்றில்லை என்று நிலத்தில் எழுதிச் சரீரத்தியாகம் பண்ணினார். அப்போது ஓர் தொட்டிச்சி வந்து அதனை ஓலையில் எழுதிக் காதோலையாயிட்டுக் கொண்டு வீடு சார்ந்தாள். சீஷன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியர் இறந்து கிடத்தலைக் கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அங்கிருந்தவர்கள் உமது ஆசாரியர் எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொட்டிச்சி எழுதிக் கொண்டு போய்விட்டாள் என்று சொல்ல, சீஷன் அவள் வீடு தேடிப்போய், அவளைப் பலவகையாலும் உபசரித்து காதோலையைத் தரல்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ என்னோடிருந்து சாப்பிட்டு என்னோடு கூட உண்பையாயின், நான் காதோலையைத் தருவேன் என்றாள். அதற்கு அவன் உடன்பட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களெல்லாஞ் செய்து, அவளைப் பிரீதி செய்து காதோலையை வாங்கிக் கொண்டான். அவன் தன் குரு எழுதிய பத்திரிகையைப்பார்த்து, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற யாதுபிராயச் சித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதூருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சுனரோடு காவேரிக்குப் போய் ஸ்நானஞ் செய்து, மகாலிங்க மூர்த்திதரிசனஞ் செய்து கொண்டு போகும்போது, அரதத்தாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்துஅவரை நோக்கி சுவாமி! எனக்கு அன்னங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஒரே பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசன முடிந்தபின் அவர் வெளியிலே வர, அதைக் கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொட்டிச்சி சகவாசம் பண்ணினவனென்று அரதத்தாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் திரியம்பகரை நோக்கி நீ எந்தப் பந்தியிலிந்து சாப்பிட்டாயென்று வினவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக் கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகனாகிய இவனோடு நீர் சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களை நோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணியிருக்கின்றார். ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினார். என்றார். கோடி சென்மங்களிலே செய்த பாபம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோலநசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ் சொல்வாராயினார். அவளோ தாசி, அகோராத்திரம் அவன் அவளோடு ஆகாரமுதலிய கொண்டமையால், அவை யெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். அப்போது அரதததாசாரியர் அந்தப் பிராமணரைத் திரியம்பகரே என்று அழைத்து, நீர் இவர்களோடு மத்தியார்ச்சுனர் சந்நிதானத்துக்குப் போய், நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து உம்மைத் தரிசனம் பண்ணினமையால் என் பாபம் போய்விட்டதோ சுவாமி! சொல்லும் என்று கேளும் என்றார். இங்ஙனம் அரதத்தாசாரியர் அறிவுறுத்தக் கேட்ட திரியம்பகர் அப்பிராமணர்களோடு மத்தியார்ச்சுனத்துக்குப் போயிருந்த சமயத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது. திரியம்பகர் சுவாமியைப் பார்த்து, தேவாதி தேவரே, தயாசமுத்திரரே, புஷ்ய நக்ஷத்திரத்திலே சாக்ஷாத் காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்துண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா சுவாமீ! அருளுதல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அது கேட்ட பக்தரக்ஷகராகிய மருதப் பெருமான் அவரை நோக்கி, ஏ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தப் பாபம் தீர்ந்து போய்விட்டது என்றார். சரணாகதரக்ஷகராகிய சிவனுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, ஈசுவரனுடைய வாக்கிய மன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக் கேட்டுத் திரியம்பகர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக் கொண்டிலர் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் அவரோடு தாமுங் கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்துப் பின்னுங் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்போல வணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகா மேக கோஷம்போல, மகாலிங்க தரிசனத்தினாலும் காவேரிஸ்நானத்தினாலும் உன்பாபம் போனது போனது என்று அசரீரி வாக்கினால் அருளினார். உடனே எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்து கொண்டு தத்தம் வீடு சார்ந்தார்.

(சச) அரதத்தாசாரியர் தமது முடமருமகனாரை ஸ்ரீகாசியை அடையுமாறு செய்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதல்வர் அவதரித்திருந்தார். இவர் ஓர்நாள் தமது மாமனாருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமி உமது அருளினாலே காசி மகா க்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன் எனறு காதலோடு வேண்ட, ஆசாரியர் கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ்செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தார். மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவர் உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னர் கங்கா ஸ்நானஞ்செய்து, விசுவேசுரர் தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சில வருஷம் கழித்தபின், ஓர் நாள் விசுவேசுவரர் ஆலயத்துக்குச்சமீபத்திலே ஒருவர் தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் இவரை நோக்கி ஓ பிராமணோத்தமரே!

நுண்ணறிவுடையவரே! நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும் நல்லோரும் வைதிகமார்க்கருமாகிய அரதத்தர் என்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தர் எனப்பெயரிய என் மாதுலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரர் க்ஷேமத்தோடிருக்கின்றார் என்றார். அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் தாங்கள் இருவருங்கேட்ட வசனம் சொல்வேன் என்று சொல்லி, நான் இனி எப்படி அங்கே போகும் வன்மையுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்படி இங்கு வந்தீரென்று கேட்க, அவர் என் கிராமத்திலே பிரமதீர்த்தம் என்று ஒன்றுளது. அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என் மாமனார் ஆஞ்ஞாபிக்க, அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகர்ணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறு போகச் சக்தியுடையேனல்லேன்? என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவர் நீர் இப்பொழுதும் போய் மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்யும் என்றார். அவர் அவ்வாறு மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த்தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடும் மாமனாரை அடைந்து வணங்கி சுவாமீ உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ்செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரை நோக்கி காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனார் ஆம், காசியிலே விடருபத்தோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள் விசாரித்தார்சள் என்றார். அதைக்கேட்ட அரதத்தர் அவர்கள் கேட்டார்களா! கேட்டார்களா! என்று சொல்லிக்கண்ணீர்வார ஆனந்தபரவசராய் நிருத்தனஞ் செய்தார். இதைச்கேட்ட கிராமத்தாரெல்லாம் வந்து ஒருங்குகூடிச் சிவாஞ்ஞையினாலே மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, பிரமதீர்த்தத்திலே வந்து தோன்றினமையால் இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகர்ணிகைஎன்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ் செய்தவர்களுடைய பாபமெல்லாம் ஒழியும் எனறும் ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அரதத்தாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரி வாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச்செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரதத்தாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞராயினார். இவர் தமது மாமனார் செய்த சுருதி சூக்திமாலைக்கு வியாக்கியானஞ்* செய்து மிகக்கீர்த்திபடைத்தார். சனங்கள் இவருடைய பக்தி விசேஷத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தரென்று பெயர்கொடுத்தார்கள்.

(௪௫) அரதத்தாசாரியர் கள்ளன் ஒருவனைத் தப்புவித்தமை வருமாறு:—இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஓர்நாள் திருடன் ஒருவன் இராசாவின் கிரக்கத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போக, காவற்காரர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து வர, அது கண்ட கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள். என்னைக்கண்டால் கொன்றுபோடுவார்கள், காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத் திருடனுக்கு விபூதிதாரணஞ்செய்து யஞ்ஞோபவீததாரணஞ் செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங்கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்கும்போது, முன்னே ஓடி வந்த கள்வன் எங்கே என்று காவற்காரர்கள் அரதத்தாசாரியரைக்கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டுகொண்டிருக்கின்றான், ஐயமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப்பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தும் மற்றொருவரையுங்காணாது தம்வழியே போய்விட்டார்கள்.

(௪௬) அரதத்தாசாரியர் கைலாயம் அடைந்தமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவனா தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சியங் கொடுக்க வேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமா விஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்திய சோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப் பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைப் பிரவாகத்திலே சந்திரன் விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலங்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரிதிவிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின் மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள் போல உதடுகளின் மத்தியிலே தந்தவரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாசத்தினாலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராக்ஷமாலாதாரணராய், இடபாரூடராய், இடபத்தின ஏரியிலே சர்ப்பகங்கணமணிந்த கரம் அமைய, உருகும் நெய்க்கட்டி போல சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய சிவபிரான் அரதத்தாசாரியருக்குச் சாயுச்சியம் கொடுக்குமாறு குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி மோக்ஷங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியர் நோக்கி அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும் மீட்டும் நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர் மீது சிவபிரான் பிரீதி செய்து, ஏ அரதத்த பக்த சிரோமணியே! உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானம் என்பனவற்றால் நம்மை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய கைலாசபதியைநோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால் எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முத்தியிலே சேர்த்தருளும். லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ் செய்ய, ஆயிரங்கிண்கிணி சாலங்களாலும் நவரத்தினக் கால்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப்பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதின்மூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் சிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தரை நோக்கி பதின்மூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மற்றோர் வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினவ, அவர் “பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாந் திரைந்து வெளுத்து விரலெல்லாம் நடுங்கப்பெற்றவள். நெடுங்காலத்தாள், ஒவ்வோர் நாளும் விக்கினேசுரருக்கு மோதகம் நிவே

* சுருதி சூக்தி மாலைக்குச்சிவலிங்கபூபதி எழுதிய வியாக்கியானத்தினும் மருகனார் எழுதியது சிரந்தது என்பர். இது மாயாவாதிகளாற்றொலைக்கப்பட்டது போலும்!

திப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்துவருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயகக்கடவுள் பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாகமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வருவேன் போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முந்திப்போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப்பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினுள். அவர் அவள் வார்த்தையை வந்து ஆசாரியருக்குச்சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம் அக்கிழவி விக்கினேசுவரக்குப் பூசை செய்துக்கொண்டு வருகின்ருளாம்” என்ருர். அப்போது சுவாமி புன்சிரிப்படைந்து பக்கத்திருந்த கணபதியை நோக்கி, அக்கிழவியுடைய பூசையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவளைக்கைலைக்கு இட்டுக்கொண்டு வருக என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரதத்தாசாரியர் விமானத்தில் ஏறும்பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினுலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரதத்தின் மேலேற்றி வைத்துத் தாமும் ஏறினுர். சிவபிரான் அர்தத்தாசாரியர் முதலியபக்தர்களோடு கைலையைச்சாரச் செல்வாராயினுர். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்துமுடித்து, அவற்றை மற்றைய உபகரணங்களோடு கொண்டுபோந்து, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசை செய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி, உனது பூசை கொண்டு பிரீதியுற்றேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென்ன, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தை கேட்கின்ருள். சுவாமீ! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ்நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்நித்தியராயிருந்து உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டு மென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாயப் பிராப்தியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாசத்தை அடையத்தக்க சக்தியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந்தருளியிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்ந்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவள்அவர்களைக் கண்டு சேர்ந்தாள். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவள் “குதிரையும் காதம் கிழவியும் காதம்” என்பது அறியீர்களோ என்ருள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினன்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா சூடராகிய சம்புவுடைய சாரூப்பியத்தைப் பெற்ருர்கள்.

அரதத்தாசாரியசுவாமியகள் சரித்திரம்

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தவசனபூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

(225-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

புத்தன்வினு

சிருட்டித்தபின் மலத்தைப் பாகப்படுத்தித் தனது திருவடியிற் கூட்டிக் கொள்ளாது நெடுங்காலந் திதி யென்று நிறுத்துவானேன் ?

விடை.

ஆன்மாக்கள் செய்த கன்ம மிகுதியா யிருக்கையினு லந்தக் கன்மம் புசித்துத் தொலைப்பிக்கவேண்டியேயாம்.

புத்தன்வினு.

இங்ஙனஞ் செய்யின் முதல்வன் மறைப்பிப்பானேன் ?

விடை.

போகங்கள் வழுவாமற் புசித்துத் தொலைத்துக் கன்ம வொப்பில் மலங்களெல்லாம் போக.

புத்தன்வினு.

அனுக்கிரக மென்ற தென்னை ?

விடை.

குற்றத்தைப் பொருந்தியிருக்கிற பாசபந்தங்களைப் போக்கி முத்தி நெறியிற் சேர்க்குதல்.

புத்தன்வினு.

முன் சொன்ன நான்கு மனுக்கிரகமல்லவோ ?

விடை.

அந்நான்கு மனுக்கிரகமேயாம், அனுக்கிரக மொன்றே மோட்சத்திற்குக் காரணம். ஏனைய நான்கு மனுக்கிரக நிமித்தமாக மலபாகத்திற்குங் கன்ம நாசத்திற்கும் போகத்திற்குங் காரணம். இவற்றுள் சங்காரங் கருமபாகத்திற்கும் மாயா சாமர்த்திய வுற்பத்திக்கும் உயிர்களிளைப்பாறுதற்கும்; சிருட்டி போக சாதன சம்பத்துக்கும்; திதி பக்குவ போக கருமபோகத்திற்கும் கருமார்ச்சனத்திற்கும்; திரோபவம் போகத்திலமிழ்தற்குங் கருமநாசத்திற்கு மலபாகத்திற்குங் காரணமாம்.

மாணவகன்வினு.

இப்பஞ்ச கிருத்தியங்களிற் பேதமுண்டோ ?

விடை.

பஞ்ச கிருத்திய மிருபத்தைந்து வகைப்படும், பரனிடத்திற் பராசத்தி தோன்றி இதில் ஆதிசத்தி தோன்றி இதில் இச்சாசத்திதோன்றி இதில் ஞானசததிதோன்றி இதில் கிரியாசத்தி தோன்றி இவற்றிற் சத்தி விந்துசத்தி மனேன்மணி மகேசை உமை திருவாணி மனேன்மணி பேதங்கள் மகேசுவரி பேதங்கள் ஆகியசத்திபேதங்களின் படைப்பொரு வகையாகவும், மூவகையுயிர்களு மவற்றின் பேதமாகிய வுயிர்த்தோற்ற மொருவகையாகவும், ஆணவ மாயை காமியம் வைந்தவம் திரோதாயி யென்னும் பாசங்களின் பேதங்கள் படைப்பொரு வகையாகவும், மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனமாகிய விவற்றின் பேதங்களின் படைப்பொருவகையாகவும் நால்வகைத் தோற்றமும் ஏழ்வகைப் பிறப்பும் எண்பத்து நான்கு நூறுயிரம் யோனி பேதங்களுமாகிய நாடோறுஞ் செய்யும் படைப்பொரு பேதமாகவும் படைப்பைந்து வகையாம். திதியுஞ் சங்காரமு முன்சொன்ன வைவகையையும் வளர்ப்பது மொடுக்குவதுமாம். திரோதானம் பிரபஞ்சத்தை மெய்யாக்கல் பதியைப் பொய்யாக்கல் தத்துவங்களிற் செலுத்தல் அத்தத்துவங்களோடே கூடியறியச் செய்தே அறிவிக்கும் பொருளைக் காட்டாமல் மறைத்தல் கன்மத்தையே ருசிப்பித்தலாக வைந்து வகையாம். அனுக்கிரகம் விஞ்ஞானகலர் முதலாயினுர்க்குப் பிராணனுய் நிற்கிற முறைமையிலே நின்று தன்னை யுணர்த்துதல், பிரளயாகலர் முதலாயினுர்க்கு மானு மழுவும் சதுர்ப்புயமும் திரிநேத்திரமுமாகிய தன்வடிவு கொண்டு முன்னின் றிரட்சித்தல், சகலருக்குச் சித்த சித்தெங்கும் பூரணமானவ னுனபடியால் தன் வடிவெல்லாங் கரந்து மானுடனுக வெளிப்பட வந்திரட்சித்தல், தேவர் மானுடர் முதலாயினுர்க்குப் பக்குவ மிகுதியால் வேடமாறித் தோன்றி மெய்யறிவித்தல், மந்திரஞ் செபதவ மிகுதிகளினுல் ஆங்குத் தோன்றி யனுக்கிரகித்தலென வைந்தாம்.

இவ்விருபத்தைந்தும் பதி *தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னு முறைமையிலே நடத்துவன்.

புத்தன்வினா.

முதல்வன் அருவமோ உருவமோ அருவுருவமோ?

விடை.

மூன்று முதல்வனுக்கனுதியே யுள்ளதாம்.

புத்தன்வினா.

பதியினுக் குருவமுளதெனி னமக்குண்டான வடிவுபோலவனுக் குருவத்தினை யொருவனுண்டாக்க வேண்டுமன்றோ?

விடை.

பதி சுவேச்சா விக்கிரகனுகலி னவனுக் கொருவர் வடிவு கொடுக்க வேண்டுவதில்லை. தன்னுடைய திருவுளத் தினுக்குப் பொருந்தின திருமேனி தானே கொள்ளுவன்.

புத்தன்வினா.

சர்வான்மாக்களு மங்ஙனமே தங்கள் தங்களிச்சையினுல் வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளாரா?

விடை.

ஆன்மாக்கள் தாங்கணினைத்த வடிவங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளார்கள்.

புத்தன்வினா.

ஆனுற் பதிவடிவு கொள்வ தெங்ஙனம்?

விடை.

யோக சித்தர்கள் தங்கட்கு வேண்டிய வடிவு வொருவர் கொடாமலே தாங்களே யெடுத்துக் கொள்வது போலாம்?

புத்தன்வினா.

அங்ஙனமாயின் பதி யவ்வியோக சித்தர்களி லொருவனுகி விடானே?

விடை.

யோக சித்தர்கள் பதியினுடைய வருளினுல் வேண்டின வடிவங் கொள்வ ரவை மாயையேயாம்.

புத்தன்வினா.

பதியின் றேகமு மாயாவடிவ மாகாதோ?

விடை.

யோகிக ணம்மனேரெல்லா மலத்தைப்பற்றிக் கிடக்கும் பசுக்கள் ஒன்றையே யறிதலு மொன்றையே செய்தலு மொன்றிலே முதன்மையாதலுமாகிய வற்ப ஞானத்தொழின் முதன்மை யுடையார் அதற்கேற்ப மலத்தைப் பற்றிய பசுக்களுக்கு அதனே டியைபுடைத்தா யேகதேசவறிவைச் செய்யுமாயையுருவம். முதல்வன் மல நீங்கிய வறிவிற்றங்கி நின்றுணர்த்துவோனும் பசுபதி யெல்லா வறிவு மெல்லாத் தொழிலு மெல்லாமுதன்மையு முடையன் அதற்கேற்ப முதல்வனுக்கு மலநீங்கிய வுயிர்கட்கு வியாபகவறிவைச் செய்யுஞ் சத்தியுருவம்.

புத்தன்மதம்.

பதிக்குச் சத்திவடி வென்னில் பரிணும மென்னுங் குற்றமுண்டாகி நித்தியத்துவங்கெடும், அதனு லருவமெனி னத்துவா மூர்த்தி யென்பது பொய்யாகி விடும்.

மறுப்பு.

உலகிற் காணப்படும் பதார்த்தம் யாவும் உருவம் அருவம் அருவுருவமாகிக் காணப்பட்டு நிற்கும், ஆகாயமுதலிய வருவப்பொரு ளுருவத்தி னியல்புடையதாகாது, நில முதலிய வுருவப்பொரு ளருவத்தி னியல்புடையதாகாது, சந்திரன் முதலிய வரு வுருவப்பொரு ளிரண்டியல்பு முடையதாகாது. இங்ஙனமாறத்துவாவிற் பட்ட பொருளனைத்து மொன்று பிறிதொன்றி னியல்பை யுடையதாகாது. ஆகலின் முதல்வனை யின்னுனெனின் பிரபஞ்ச பதார்த்தங்களி லொன்றுவன்.

மாணவகன்வினா.

வியாபியாய் நின்று பிரேரிக்கு முதல்வ னறியப்படுவனே வறியப்படாதவனே?

விடை.

முதற் பொருளவைகளா னறியப்படு மியல்பிற்றெனின் அங்ஙன மறியப்படும் பிரபஞ்சம்போ லழிபொருளாகிய அசத்தாம். எல்லாவற்றானு மறியப்படாத வியல்பிற்றெனின் அங்ஙன மறியப்படாத முயற்கோடுபோலச் சூனியப்பொருளாம். ஆகலா னிவ்விரு பகுதியுமின்றி *ஒருவாற்ற னறியப்படாமையு மொருவாற்ற னறியப்படுதலுமாகிய விரண்டு வகையானுஞ் சிவசத்தாம்.

மாயாவாதிமதம்.

முதல்வ னான்மாவா லறியப்படி லசத்தாம், அறியப்படானுகில் சூனியமாம் அதனுற் சதசத்தென்னி லிரண்டு தருமமொன்றுக்குக் கூடாது.

மறுப்பு.

மனோவாக்குக் காயங்களை நீங்கி நின்றறியப் படுபவன் முதல்வனுகிய சத்தாம், மனமுதலான கரணங்களினு லறிவதெல்லாஞ் சடமு நித்தியமுமாம்.

மாயாவாதிமதம்.

ஆன்ம போதத்தாற் சுட்டி யிந்திரியங்களாற் கண்டதனைப் புத்தியினுலறியப்படு மவை யெல்லாஞ் சத்தென்றும் இவ்வான்மாவிற்கு வேருய் அறியப்படாதபொரு ளசத்தென்றுஞ் சொல்லில், எல்லாவற்றையு மறிந்து பிரயோசனங் கொள்ளத்தக்க வான்மா சத்தாகியபொருளை யறியாதிருப்பானுகி லந்தப் பொருளென்பதொன்று மில்லையாய் அப்பொருளாற் கொள்ளும் பிரயோசனமு மில்லையாய்ப் போய்விடும்.

மறுப்பு.

அறியத்தக்க பகுதியையுடைய வான்மா முதல்வனுடைய வருளினுலே முதல்வனை வேறறக் காணு நிற்பன். இவ்வாறறியத்தக்க பொருளானது இவனுக் கறிவுமாய் இவனுக்கு வேறுமாய் விடயங்களைக் காணுமிடத்து முதல்வனுடைய ஞானசத்தியினுலே யறிகையினு லந்த ஞானத்திற்கு வேறற வந்த ஞானமே வடிவாய் நிற்பன்.

பாதஞ்சலன்வினா.

முதல்வனது பாவனையாவது கருவிகளுடன் கூடி நின்று செய்வதெனிற சகலமாய்ப் போகலானும், கருவிகளை நீங்கி நின்று பாவிப்ப தென்னில் அப்பொழுது கேவலம் வந்து தலைப்படுமாகலானும், இரண்டு மின்றிப் பாவிப்ப தென்னில் நிர்வசனீயமெனப் பட்டுப் பாழாய் முடியுமாகலானும், அவ்வாறன்றிப் பாவனைக் கெய்தாத பொருளை யெய்தியதாக வைத்துப் பாவிக்கும் பொருள் யானென்று தன்மேல் வைத்துப் பாவிப்பதெனில் அதனுனவதோர் பயனில்லை யாகலானும் பாவனையாவது நாடக மாத்திரையாய் முடியுமன்றோ?

விடை.

முதல்வனுடைய வருளே தாரகமாய் நின்று சுவானுபூதியா லறிதலே பாவனை யென்னப்படும்.

---

* தன்மையாவது பஞ்ச மூர்த்திகளாயும், அக்கரங்களாயு நடத்துகை. முன்னிலையாவது அவனவளதுவென்னும் பிரபஞ்ச முன்னிலையாக நடத்துகை. படர்க்கையாவது பூரண வகையில் அசரீரியாய்த்திருமேனி வியாபித்து நடத்துகை.

* ஒருவாற்ற னறியப்படாமை பாச ஞானம் பசு ஞானங்களா லறியப்படாமை, ஒருவாற்ற னறியப்படுதல் பதிஞானமொன்றனே யறியப்படுதல், பாசஞான பசுஞானங்களாளறியப்படாமையிற் சிவமாதலும், பதிஞானத்தாலறியப்படுதலிற் சத்தாதலும் பெறப்பட்டுச் சிவசத்தாம். சிவசத்தென்பது சித்து சத்தென்னும்பொருட்டு.

சமவாத சைவர்மதம்.

அருளாற் பாவித்தல் வேண்டாம், உயிர் பசுத்துவ நீங்கிய காலத்துச் சிவனைப்போல முற்று முணர்தல் முதலிய வெண்குணங்களு முடையதென்றாக மங்களுட் கூறுதலின் ஆண்டான்ம ஞானஞ் சிவஞானத்தோ டொப்பதன்றிப் பசுஞானமெனப்படாமையால் அவ்வறிவா னறியப்படு மசோசரப் பொருளென்றலே யமைவுடைத்து.

மறுப்பு.

முதல்வ னான்மாவிற் கன்னிய மில்லாமையாலும், ஆன்மா ஞானவியாப்திக்குள்ளே வியாப்பியனாகி நிற்கையாலும், ஆன்மா நினைப்ப தெல்லாவற்றையும் முதல்வ னந்தரியாமியாய் நின்று நினைப்பிப்பனாகையாலும், முதல்வனுக் கன்னியமாக வொருபதார்த்தமு மில்லாதபடியால் எனது யானென்கிற மமகார வகங்கார ரகிதனாகையாலும், ஆன்மாவைமுதல்வன் பிரிவறக் கலந்திருக்கையினால் வேறாக ஆன்ம ஞானத்தினாற் றரிசிக்கப்படுவ னல்லன்.

சமவாத சைவர்வினா.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் முதல்வனான்மாக்களுட னொன்றாகியும் வேறாகியு முடனாய் நிற்ப தெவ்வாறு.

முதல்வனு முயிரு மொன்றென்ன வங்ஙன மறிவதொரு பொருளுண்டென்பது பற்றி வேறாய், முதல்வனு முயிரும் வேறென்ன வறிவிற் கறிவு பிரிந்து தோன்றாமைபற்றி வேறென்னு மறிவிற்கெட்டாது உடனாய், அவ்வறிவினுள்ளாக நீர்நிழல் போல வொற்றித்து நிற்றல்பற்றி யுயிரே முதல்வனெனும்படி யொன்றாயிருப்பதை யறியலாம். அத்தகைய வத்துவித நிலையை யருள்நூ லந்நியமாக காண்டலே தக்கதாகும்.

புத்தன்வினா.

அங்ஙனமாயி னப்பதியினுண்மைதா னெங்ஙனம்?

விடை.

தனக்கொரு முதலு முடிவுமில்லாதவனாய்,ஒருவராலு மின்னபடியென் றளந்தறியப் படாதவனா யிருக்கையின், முதல்வனின்னா னென்றும், இன்னா னாகானென்றும், இன்னதா மென்றும், இன்ன தாகாதென்றும், இன்னதாகி வருவனென்றும், இன்னதாகி வாரானென்றும் சொல்லுகைக் குண்மையாக யாதொரு வழக்குமில்லை. அன்றியும் விகாரப் படுதற்குக்காரணம் பரதந்திரம் ஏகதேசமாதற்குக் காரணஞ் சிற்றுணர்வுஞ் சிறு செயல்களும், தொடக்குறுதற்குக் காரணம் விருப்பு வெறுப்புக்களுமாம். அனாதி முத்த சித்துருவனாகிய முதல்வனிடத்திவ்வுபாதிக ளின்மையானும், ஆன்ம போதத்தா லதிதுவென்று சுட்டியறியப்படாத குறைவற்று நிறைந்த ஞானமேதனக்குத் திருமேனியுடையவ னாகையாலும், எப்பொழுது மொரு தன்மையாயிருக்கிற சருவஞ்ஞத்துவத்தையும், சருவகிருத்தியத்தையுந் தனக்குள்ளவ னாகையாலும் பிரியாப் பிரியங்கள் தன்னிடத்துப் பொருந்தப் படாதவனாகையாலும், தனக்கு வேண்டின வடிவுதானே யெடுத்துக்கொள்ளுவன். சீவன் முத்தர்கள் தேகத்தைக் கிருபையினாலே தனது திருமேனியாக வதிட்டித்துக் கொண்டு கிருத்தியங்களைப் பண்ணுவன் ஆசாரிய மூர்த்திகளை யதிட்டித்துசகொண்டு அனுக்கிரகம் பண்ணுவன்.

புத்தன்வினா.

பதி சகளீகரித்தே கிருத்தியங்களைச் செய்ய வேண்டுமோ; நிட்களமாய் நின்று செய்ய வொண்ணாதோ?

விடை.

பரம காரணனாகிய பதி கிருபையினாற் றிருமேனிகொண்டு தேவர்கட்கும், *தேவ விருடிகட்கும், மானிட விருடிகட்கும், பிரளயாகலர் சகலர்கட்கும் வேதாகமங்களையுபதேசியாதிருக்கிற் சொல்லுவாரு மறிவாருமின்றித் தர்மார்த்த காம மோட்சமென்னுஞ் சதுர்வித புருடார்த்தங்களை யடைதலற்றுப்போம்.

புத்தன் வினா.

பதியின் வடிவுதா னெத்தன்மை யானது.

பதியினுடைய *அங்கமு மான்மாக்களி னனுக்கிர கார்த்தமாகச் சிற்சத்தி சொரூபமானதே, காசாணாதியான பிரத்தியங்கமுங் கிருபையினாலான ஞானசொரூபமே, சாங்கமும் ஞானசொரூபமே, உபாங்கமும் ஞானசொரூபமே இங்ஙனமான திருமேனிக்கு மாயோபாதியு மில்லாமற் றனக்கொரு பிரயோசனமுமில்லாம லான்மாக்களின் போக மோட்சார்த்தமாகப்பண்ணுந் தியான பூசையின் பொருட்டுக்கிருபையினாலுண்டாகிய பாவனாரூப சைதன்ய விக்கிரகத்தையுடையவன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு மூன்று சரீரமென்ப தென்னை?

விடை.

முதல்வன் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பண்ணுவதும், சத்தியுடனே கூடியிருந்து ஆன்மாக்களுக் கெப்போதும் விடய சுகங்களைச் சேர்ப்பதும், பத்திமுத்தியைக் கொடுக்கு மியோகமும், அஞ்ஞானத்தை யொழிக்கு மனுக்கிரகமாகிய கிருத்தியமும், இவை யாவுஞ் சீசண்டன் றிருமேனியை யதிட்டியாதபோ திங்கொன்று நடவாது. முதல்வன் சகளத் திருமேனி யெடுத்துக்கொண்டானென்ற போதே நிட்களத் திருமேனி யுண்டெனப் பெறப்பட்டுச் †சகள நிட்கள மூர்த்தியென வேற்பட்டது இம்மூன்று திருமேனிகளு நமக்குள்ளதாய கருப்பாசயத்தின் றொந்தனையாகி யனாதியாய் வருந் தேகாதிகளைப் போக்குதற்கு வந்த சாருண்ணிய திருமேனியாம். சட்சுராதி தீக்கை பண்ணுதற்குச் சகளமான குருமூர்த்தித் திருமேனியும், தியான பூசார்த்தமாகச் சகள நிட்களத் திருமேனியும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்க நிட்களத் திருமேனியுங் கொள்வன்.

மாணவகன் வினா.

முதல்வனுக்கு அத்துவாக்களே திருமேனியென்றதென்னை?

விடை.

முதல்வ னொருகாலத்து மழிவின்றி யிருப்பவனுமாய் எங்கும் பூரணனுமாய், சித்த சித்தாகிய விரண்டினையு மனாதியே யுள்ளபடி யறிந்ததனைச் சேட்டிப்பித்துக் கொண்டு நிற்கையானும், வேதாகமங்கள் முதல்வனுக்கு மந்திர பதவர்ண புவன தத்துவ கலை யென்னுமா றத்துவாக்களே தேகமென்று கூறும். எங்ஙனமெனின்? சாந்தியாதீதகலை திருமுடி, சாந்திகலை திருமுகம், வித்தைமார்பு, பிரதிட்டை குய்யம், நிவர்த்தி முழந்தாளும் பாதமும், புவனங்கள் ரோமம், வர்ணங்கள் தோல், மந்திரங்கள் சோரி, பதங்க ணரம்பு, தத்துவங்களென்புந் தசையுமாம்.

---

* தேவவிருடிகள் சனற்குமாராதியர், மானிட விருடிகள் வசிட்டாதியர்.

* அங்கமாவன,—சிரசு, முகம், இருதயம்; பிரத்தியங்கமாவன,—வட்சசு, கண்டம், தனம், தோள், நாபி, உதரம், குக்யம், நேத்திரம், நாசி, சுரோத்திரம், மத்தகம், பாதம், அங்குலிகம், தொடை, முழந்தாள், கணைக்கால்; சாங்கமாவன,—திரிசூலம், சத்தியம், பரசு, பிரதாபம், சட்கம், துரபேத்தியம், வச்சிரம், அனுக்கிரகம், லயமுத்திரை, ருத்யாதி சுத்தமாயை, நாசம், அதோமாயை, பாசம், அங்குசம், சுத்த நாதம், கண்டை, பாசங்கரம், அக்னி; உபாங்கமாவன,—வஸ்திரம், உபவீதம், மாலை, கந்தம், ஆபரணம், ஆசனம், ஆவரணம்.

† ஒரு பொருட் கிரண்டு தன்மை யுண்டென்னும் அநைகாந்திகமென்னுங் குற்றமுண்டாமெனின் உருவமாயிருக்கிற புட்பத்து அருவமாயிருக்கிற கந்தமாசிரியமாயிருத்தல்போலுமாகலின் குற்றமில்லை.

மாணவகன்வினா.

முதல்வனுக்கு மந்திராத்துவாவினையே திருமேனியென்று வேதாகமங்கள் கூறுவதென்னை?

விடை.

பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு உபாதானகாரணங்கள் குண்டலியென்றும், அசுத்தமாயை யென்றும் பிரகிருதியென்று மூன்றாம் இம்மூன்றனுள் சுத்தமாயையைப் பராசத்தி யதிட்டித்து வாக்குண்டாக வதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாம். சுத்தமாயையினின்று சிவசங்கற்பத்தாற் றோன்றிய காரணத்தானும், அந்தச் சிவசத்தி தன்சங்கற்பத்திலுண்டாகச் சுத்தவித்தையாயிருக்கும் அந்த ஆதி தைவீக திவ்வியாக்கினி சமமந்திரங்களைப் பிரேரித்து மாந்திரிகனுச்சரிக்குங் கரிக்கொத்த ஆத்தியான்மிக மந்திரங்களாலே செலுத்திப் பற்றுவித்து அவைகளினாற் சானித்தியமாய் மந்திரங்களினாற் செபித்துப் பூசிக்க அதனாற் சித்திமோட்சங்களைக் கொடுத்தலான் முதல்வனுக்கு மந்திரங்களே சரீரமாம்.

மாணவகன்வினா.

மந்திராத்துவாவினும் பஞ்சமந்திரமே திருமேனியென்றதென்னை?

விடை.

சிவசத்தியானது சுத்தமாயையிலே நின்று மந்திரங்களைத் தோற்றுவித்து அந்த மந்திரங்களை யதிட்டித்து அவை தானாவிருந்து அவற்றா லான்மாக்கட்குப் போக மோட்சங்களைக் கொடுத்து வருகையின் மந்திரங்களே திருமேனியாம், அன்றியும் பாரசத்தி முதலிய பஞ்சசத்திகளாற் சுத்தமாயையிற் பஞ்சமந்திரங்கள் தோன்றுகையானும், நின்ற சத்தகோடி மகாமந்திரங்கட் கெல்லாமைந்து மந்திரங்கள் காரணமாயிருத்தலினாலும், பஞ்ச சத்திகளின் விக்கிரகத்திற் காதியாய சதாசிவத்திற்குத் திருமேனியாகக் கூடிநிற்கையானும், பஞ்ச மந்திரங்களே முதல்வனுக்குத் தனுவாம், பஞ்சமந்திரங்கள் அனுக்கிரக திரோதான சங்கார திதி சிருட்டியார்த்தமாக, ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்யோசாதம், மூர்த்த வக்தர இருதய துரியமூர்த்திகளாகச் சொல்லப்பட்டது.

மாணவகன் வினா.

இவ்வாறு முதல்வனுக்கு மந்திரமே சரீரமாயின் சத்திரூபனென்பானேன்.

விடை.

முதல்வன் சர்வோத்கிருஷ்டமாய்த் தத்பதத்தை ஆன்மாக்கட்குக் கொடுக்கையின் ஈசான மூர்த்தி யென்றும், விந்துநாதவிருத்தியான சத்தசாலங்களைச் சகத்தினிற்பூரிக்கையின் தத்புருட வக்தர மென்றும், அகோரமாகிய வஞ்ஞான மிருதய பரியாய மாகையின் அகோரவிருதயமென்றும், சர்வான்மாக்களுக்கும் பிந்து விருத்தியாகிய விஞ்ஞானாதிகளை யுற்பவிக்கையினாலும் இது சூக்கும கிருத்திய மாகையினாலும்வாமதேவ குய்யமென்றும், விஞ்ஞானந்த கோசமாகிய காரண தேகம் ஆன்மாக்களுக்கு முதலுண்டாய் மனோமயாதி கோசத்திரயமான சூட்சும தூலசரீரங்களைத் தன்னுடைய விச்சாமாத்திரத்தினாலே மந்திரேஸ்வர மந்திரங்களை யதிட்டித்துடனே யுண்டாக்குகையின் சத்தியோ சாத மூர்த்தியென்றும் சொல்லப்படும் இம்மந்திரங்களைந்துஞ் சத்திகள். ஆரணி, சனனி, திரோயித்ரி யென்னு மூன்றும் பரிக்கிரக சத்திகள். சனனிக்குச் சிருட்டியும், ஆரணிக்குச் சங்காரமும், அனுக்கிரகமும், திரோயித்திரிக்குத் திதியுந் திரோபவமும் சத்திசரீர கற்பனையினால் முதல்வனுக்குச் சூக்கும தேகம். இசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி யென்னும் பஞ்சசத்திகள் அனுக்கிரகமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களையு மடைவிற் பண்ணாநின்ற சத்தி சரீரகற்பனையின் முதல்வனுக்குத் தூலசரீரம்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி யனேகமாகில் சத்திமானு மனேக மாகானோ?

விடை.

ஞானக் கிரியை யிச்சாசத்தி மூன்றனுள் கிரியாசத்தி ஈசானியாதி யைந்தும் ஆரணியாதி மூன்றுமாகச் சத்தி யெட்டாகி, முதல்வனிடத்து அக்கினிக் சூட்டணம் போல சமவேதமாயிருக்கிற சத்தியொன்று தானே காரிய பேதத்தா லவனதுகிருபையினாற் பலபெயரைப் பெறும், ஒன்று பலவாகக் காரியப்படல் அரசனதாஞ்ஞா சத்தியொன்றா யிருந்து மந்திரி முதலியோரிடத்துப் பலவாகக் காரியப் படுவது போலும்.

மாணவகன் வினா.

சத்தி ஞானக் கிரியா சொரூபியெனின் தடத்தம் பலசொரூபமாமோ?

விடை.

சத்தியின் சொரூபம் உயிர்கட்கனுக்கிரக மாத்திரங் குறித்துப்பொதுவகையானறிந்து மறிவித்து நிற்பதாகிய ஞான மொன்றேயாம். அதுவே பராசத்தியாம் அந்தஞானமுயிர் கட்குமலபாகம் வருவித்தற் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்தலைக் குறித்துச் சிறப்புவகையான் வியாபிக் குங்காலொரு கூற்றானே திரோதான சத்தியென்றும், இச்சாஞானக்கிரியையென முத்திறப்பட்டும் வியாபரிக்கு மாகலான், இச்சை கிரியை யென்கிற விவைகள் ஞானத்தினின்றுந் தோன்றுவனவுளவோ வெனின், ஞானமெவ்வாறுளதோ அவ்வாறே யிச்சை கிரியைகளுடைத் தாகலின் அவ்விரண்டும் ஞானத்தின் வியாபார விசேடங்களே யன்றி வேறன்மையான், காரியத்தாலனேகமாய சனனி முதலிய வியாபாரசத்தியாவு முற்கூறப்பட்ட பராசத்தி ரூபமாகிய ஞானமொன்றானுள வாவனவேயாம். முதல்வனிடத்து அவினாபாவ மாயிருக்கிற சமவேத சத்தி முதற்கண் பராசத்தி யொன்றாய் அது இச்சா ஞானக் கிரியைகளென மூவிதப்பட்டுநிற்கும். இச்சையாவது முதல்வன் சர்வான்மாக்களையு மோட்சத்திலடைவிக்கு மென்றவர்களிடத்து வைத்த கிருபையாகும். ஞானசத்தியாவது ஆன்மாக்கள் செய்த விருவினைப் பலன்களெல்லா வற்றையுமவர்கள் புசித்துத் தொலைக்கும் பொருட்டு விரும்புவது, கிரியா சத்தியாவது முதல்வன்றனது காருண்யமான கிரியாசத்தி யினாற் சகசிருட்டி முதலியகாரியங்க ளெல்லாவற்றையு நடத்திவால், அதாவது இச்சாசத்தியாற் சர்வான் மாக்களிடத்து மனுக்கிரகத்தினைச் செய்தும், ஞானசத்தியா லான்மாக்கள் செய்த கன்மங்களை யறிந்தும், கிரியாசத்தியினாலான் மாக்கள் செய்த கன்மத்திற் கீடாகத் தேகாதி பிரயஞ்சங்களை யுண்டாக்கியும் வருவன். இம்முச்சத்திகளு முதல்வனுக்குக் கருவியேயாம்.

மாணவகன் வினா.

ஆன்மாவு மிச்சா ஞானக்கிரியாவானாகி முதல்வனுக் கொப்பாகிவிடானோ?

விடை.

ஆன்மாவினுடைய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் முதல்வனுடைய இச்சாஞானக் கிரியைப்போலன்று, எங்ஙனமெனின்? ஆன்மாவுள்ள வன்றேயனாதி யாயுள்ளதாய வாணவ மலமிவனுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளை யக்கினியைக் காட்டமறைத்தாற் போல மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். முதல்வனானவன் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்திற் கீடாகத் தன்னுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளைக் கொண்டே யாணவத்தினை யொதுக்கி யிவனுடைய விச்சாஞானக் கிரியைகளை யெழுப்ப வெல்லாவற்றையு மறிந்து பொருந்தித் தனக்கு முறைமையான போகங்களைப் புசிப்பன் மோட்சத்திலுள்ள பிரயோசனங் கொள்ளு முறைமையு மித்தன்மையே யாம்.

மாணவகன் வினு.

ஆகமங்களில் இலயசிவன் போகசிவன் அதிகார சிவனெனச்சிவப்பன்மை கூறுதலின்,தான் முதலென்று ஒருபொருண் மேல்வைத் தோதுத லெங்ஙனம்?

விடை.

முதல்வன் கேவலம் ஞான ரூபமாயிருக்கையிற் சிவதத்துவம், கிரியையே யானவவதரம் சத்திதத்துவம், ஞானமுங்கிரியையு மொத்தவவதரஞ் சதாக்கிய தத்துவம், ஞானங் குறைந்து கிரியை யேறின வவதரம் மகேச்சுரதத்துவம்*கிரியையேறி ஞானங்குறைந்தவ வதரஞ் சுத்தவித்தை. முதல்வனுக்குச் சிவமுஞ் சத்தியு நிட்களமாயுள்ள திருமேனி, மகேச்சுரமும் சுத்தவித்தையுங் கரசரணங்களுடனே கூடியசகளத் திருமேனி, ஞானப் பிரகாசமே திருமேனியாகவுடைய சிவன் இலயியெனவும், யோகி யெனவும், அதிகாரி யெனவு முறையே சிவன் சதாசிவன் மகேசுரனுகிக் கிருத்தியங்கட் கேடாப் பெயர் பெற்றுக் கிருத்தியங்களை நடத்துவர். இலயியென்பதிற் சிவதத்துவமும் சத்திதத்துவமு மடங்கும், போகி யென்பதிற் சதாசிவதத்துவ மடங்கும், அதிகாரி யென்பதிற் சுத்தவித்தையு மீச்சுரமு மடங்கும் ஆகவைந்து மூன்றிலடங்க இவற்றைச்சத்தர், உத்யுத்தர், பிரவர்த்த ரெனவும், ஈசர்,சதாசிவர், சாந்த ரெனவுங் கூறுவர்.

மாணவகன் வினு.

அவ்விலய போகவதிகாரங் கட்கு ஏதுவாய் நின்ற அதிகாணங்களியாவை யவற்றியல் பென்னை?

விடை.

சுத்தவித்தை ஈச்சுரம் சாதாக்கியம் சத்திசிவமாக வைந்திலு முதல்வன் ஞானக் கிரியைக ளதிட்டிக்கையா லிவற்றினுக்குச்சுத்ததத்துவ மெனப் பேராம். இவை முதல்வனுக்குத்திருமேனி இவை காலத்திற் படாதாகலின் இவை நித்தியம், இவற்றுள் முன்பின் தோற்றமில்லை கிருத்திய நோக்கி முறையேற்படும். கூத்தாடி யொருவனே பலவுருவத்தையும் பலவபிநயத்தையும் பிறருச்குக் காட்டித்தான் றன்னுடைய சொரூபத்தின் மாறுபடான். முதல்வன் றிருமேனி சத்தியே அச்சத்தி மரமும் வயிரமும் போலப் பிரிக்கப்படாததாக விருக்கும், பொன்மையாதி பஞ்சவன்னங்கள் படிகத்திற் சென்று பிரதிவிம்பஞ்செய்ய அப்படிகம் வன்னங்களைத் தன்னிடத்தில் வலித்து அதுவதுவாய் நிற்கு முறைமைபோன்று, சத்தியினுடைய வேறுபாடுக ளெல்லா நின்மலனுகிய முதல்வனுகவே தோன்றித் தன்னுண்மை மாருது நிற்பன். சத்தி சிவத்தினிடந் தோன்றும் சிவஞ்சத்தினிடந் தோன்ருது. இப்பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தியினது வடிவமுஞ் சிவத்தினது வடிவமுமாயிருக்கும். ஒன்றை விட்டொன்று தனித்து நில்லாது.

மாணவகன் வினு.

பதிவியாபகனுகலின் வியாபகப் பொருட்கு ஒன்ரு நிற்றல் கூடாது அது கூடாமைபற்றி இரண்டாய் நிற்பனென்னின் வியாபகனுதல் கூடாது வியாபியல்ல னெனில் பசுபாசங்களவனையின்றி யமைதல் கூடாது ஆகலான் முதல்வன்சமவேதமாய் நிற்குமா றெங்ஙனம்:

விடை.

ஞாயிறென்றுதானே விடயங்களை விளக்குகையிற் கதிரெனவும் தன்னை விளக்குகையிற் கதிரோனெனவும் தாதான்மியத்தா லிருதிறப்பட்டியைந்து நிற்றல்போல பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே யங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தியெனவும் புறப்பொருளை நோக்காதறிவு மாத்திரையாய் நிற்கு நிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான்மியத்தா லிருதிறப்பட்டியைந்து நிற்கும்.

* ஞானக் கிரியையுள்ள விடத்து இச்சையிருப்பதுண்மையின் இதனை விரித்திலம்.

மாணவகன்வினு.

முதல்வனுக்குக் குணமாமா றெங்ஙனம்?

விடை.

முதல்வனுக்குச் சடசித்துக்களனைத்தையுமொருங்கேயோரியல்பாக வறியுமறிவு இலாதவழி யச்சடசித்துக்களைத் தொழிற்படுத்தல் கூடாமையிற் சருவஞ்ஞத்துவமென்னு முற்றறிவும், அஞ்ஞானமறைப்பினு லொன்றேடொன் றெவ்வாதவறிவிச்சை தொழில்களையுடைய வளவிறந்த வுயிர்கள் பொருட்டுப் பல வேறுவகைப்பட நின்று தொழில் செய்யவேண்டுமாதலாற் பூரண சத்தியெனப்படு மளவிலாற்றலும், சிற்றறிவினையுடைய வுயிர்களைப்பற்றிய வஞ்ஞானப்பிணியையொழித்து ஆனந்தப் பெருஞ்செல்வ வாழ்வை யவைகளுக்கருளுதல் பேறறிவாளனுக்குக் கடப்பாடாதலால் அலுப்தசத்தி யெனப்படும் பேரருளுடைமையும், எண்ணியதையிடையூறு புகுதாமல் எண்ணியபடி முடிக்கவேண்டுமாதலால் சுதந்திரமெனப்படுந் தன்வயத்தனுதலும்,இயல்பாகவேயஞ்ஞானத்தினின்று நீங்கி விளங்குமறிவு தனக்கில்லையாயினுயிர்களையுள்ள வஞ்ஞானத்தை நீக்குதல் செல்லாமையால் அனுதிபோதமெனப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலும், தன்னிடத்துக் குறையுள் வழியுயிர்கட்கு ஆனந்தபூர்த்தி செய்தல் கூடாமையின் பூர்த்தியெனப்படும் வரம்பிலின்பமுமின்றியமையாத குணங்களாம்.

மாணவகன்வினு.

முதல்வனுக் குருவமாதி பத்திலக்கண மாகமத்திற கூறுவதின் விவரமென்னை?

விடை.

முதல்வனுக்கு உருவமானந்தம், சொரூபமிச்சா ஞானக்கிரியைகள் கூடியவை, சுபாவ மசைவற்று நிற்குமுறைமை,விசேடந் தோற்றுசலு மீறுமற்றிருக்கை, வியாத்தி யெவ்விடமுநிறைந்து நிற்சை, வியாபகங் கமரிற்கல்லிற் றேன்றல், குணங்கருணை, நிறம் யாதொருவர் யாதொன்ருகக்குறித்தாரந்தந்த நிறமாயிருக்கை, தரிசனஞ் சுகாதீதத் தப்புறத்தது, சுத்திபோத முனையாம லழுந்துவது.

நிரூபணம்.

அனந்தேச்சுர சீகண்ட பரமேச்சுர காலருத்திர விண்டு பிரமாதி மூர்த்திகளைத்தனது சமவாய சத்திமூலமா யதிட்டித்துக் கொண்டிருத்தலின் முதல்வ னரூபியுமல்லன், சித்தாகிய வீச்சுர சமவாய சத்தியானது தத்தவமும் அசித்தாகிய விந்து மூர்த்தியு மாகிக்கூடின விடத்திலே பிரபாவ ரூபமாயிருத்தலின் ரூபியுமல்லன், பிரமவிண்டுருத்திரமகேச்சுர சதாசிவாதி யர்களிலே வேறற அபிவியக்தியாக நின்று அவர்கள் இயற்றுஞ் சிருட்டிதிதிசங்கார திரோபவ அனுக்கிரகங்களை நடத்தலின் கிரியாவானு மல்லன்; தவமாகிய வண்மாதியட்டாங்க யோக சாதனைகள் முனிவர்கள் பொருட்டுச் செய்து காட்டிய சீகண்டபரமேச்சுரனை வேறற நிற்றலின் சாத்துவிககுணமுடைய வனுமல்லன், சங்காரத்தைப் பண்ணுங்காலருத்திரனில் வேறற நிற்றலின தாமசகுணத்தை யுடையவனுமல்லன், ஆனல் தனது சந்நிதி மாத்திரத்தால் ஆன்மாக்களுடைய போக மோட்சார்த்தமான சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பொருந்துந் தொழில்குண மிச்சை வெறுப்பு விகார மொன்று மில்லாத சுத்தசை தன்னிய சொரூபமேபாவமாகவுடையவன் இங்ஙன முள்ள பர சிவனே-பதி.

அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியார்.

பதியிலக்கண முற்றிற்று.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, and Published by J. M. NAGARATHNAM.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள்

அருளிய

வியாசசூத்திர சைவபாஷ்யம்.

ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷித யோகிகள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகா சுலோகம் வருமாறு:—

மஹாபாஶுபதஜ்ஞாநஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகாந்।
ஶிவாம்ஶாவதாராந் ஶ்வேதாத்³யாந் யோகாசார்யாந் உபாஸ்மஹே॥

மகாபாசுபத ஞானஸம்பிரதாயப் பிரவர்த்தகர்களும் சிவபெருமானுடைய அம்சாவதாரர்களுமாயுள்ள (சுவேதாசாரியர் முதலிய) யோகாசாரியர்களை உபாசிக்கின்றோம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகாநுசார சூசனம் வருமாறு:—வாயு சங்கிதை பூருவபாகத்து இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயத்திலே,

ஶைவோ ஹி பரமோ த⁴ர்ம: ஶ்ரேஷ்டா²நுஷ்டா²நஸம்ஸ்தி²த:। யத்ராபரோக்ஷம் லக்ஷ்யேத ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரத³ஶ்ஶிவ:। ஸ த⁴ர்ம: பஞ்சவிதோ⁴ ஜ்ஞேய: பஞ்சபி⁴: பர்வபி⁴ஸ்ஸஹ। க்ரியாதபோஜபத்⁴யாநஜ்ஞாநாக்²யை: பர்வபி⁴: க்ரமாத்। தைரேவ ஸாத⁴நைர்த⁴ர்மோ ய: ஸ்வயம் பரோக்ஷித:। பரோக்ஷமபரோக்ஷம் ஜ்ஞாநம் யத்ர ப்ரமோக்ஷத³ம்। பரோ பரஶ்சேஹ த⁴ர்மோ ய: ஸ்வயம் ஶ்ருதிசோதித:। த⁴ர்மஶப்³தா³பி⁴தே⁴யே ச ப்ரமாணம் ஶ்ருதிரேவ ந:। பரோ யோகமய: ஸ்வஸ்தோ² யஸ்ய ஶ்ருதிஶிரோக³த:॥

சைவமே பரமமாகிய தருமம் என்றும், அதுவே முக்கியமாக அநுஷ்டிக்கற்பாலதாம் என்றும், அச்சிவதருமத்திலேயே சாக்ஷாத்தாக வீடளிக்கும் சிவபிரானர் அபரோக்ஷமாக அறியப்படுகின்றார் என்றும், அந்தத்தருமம் (பின்வருமாறு) கிரமமாகப் பிரிவினல் (பருவங்களால்) ஐவகைப்படும் என்றும், அவை கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்பனவாம் என்றும், இந்தக் கன்மயாகமுதலியவை ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமுடையனவாம் என்றும், பரோக்ஷஞானம் அபரோக்ஷஞானம் என்னும் இரண்டும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பனவாம் என்றும், பரமதருமம் அபரதருமமாகிய இரண்டும் வேதங்களிலே சொல்லப்பட்டன என்றும், தருமம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாயவணத்துக்கும் வேதமே பிரமாணம் என்றும், யோகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பரமதருமம் உபநிடதங்களிலே அமைந்தது என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்னும் இவ்வைந்தனுள்ளே நான்காவதாகிய தியானயாகம் எனப்படும் யோகமே அதர்வசிரசு அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித பாசுபதோபநிடதங்களிலே சொல்லப்பட்டதாம் என்றும் கூறி, பின்னரும் அந்த வாயுசங்கிதை அந்த இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயத்திலே,

ஶ்ரௌதாச்சாதர்வஶீர்ஷஸ்ய ஶ்வேதாத்³யா ஹ்யஸ்ய ஶிஷ்யா: । தேஷாம் பாஶுபதாஜ்ஞயா: ஸம்ஹிதாநாம் ப்ரவர்த்தகா: । தச்ச்²ரவணத்ரீயார்த்த²ம் ஶதஶோ ய ஸஹ

ஹ்யம்ஶ: । தத்ராதூ³ர்த்⁴வபாஶோயஸ்த ஶ்ரேயஸ்ஸாத்⁴யா த்⁴ருவ தத்³விஷய: । தேஷு பாஶுபதோ யோக³: ஶிவம் ப்ரத்யக்ஷயேத்³த்⁴ருவம் । தஸ்மாச்ச்²ரேஷ்ட²மநுஷ்டா²நம் யோக³: பாஶுபதோ மத: ॥

மிக்கபுகழ்படைத்த ருரு, ததிசி, அகஸ்தியர், உபமன்னியு என்னும் நால்வரும் பாசுபதர்களாமென்றும், (இவர்கள் வைதிக காமிகாதியாகம) சம்மிதாப் பிரவர்த்தகர்களாமென்றும், அவர்கள் நால்வரின் சீடசந்ததிகள் நூற்றுவரும் ஆயிரவருமாயப் பல்கினர் என்றும், (அந்தவைதிக காமிகாதி ஆகமங்களிலே பேசப்பட்ட) பரமமாகிய தருமம் சரியைமுதலிய நான்கு பாதங்களாம் என்றும், இந்நான்கனுள்ளே பாசுபதயோகமே சிவத்தை உறுதியாகப் பிரத்தியக்ஷமாக்கிவிடும் என்றும், ஆதலால் பாசுபதயோகமே முக்கியமாக அநுட்டிக்கற்பாலதாம் என்றும் உரைத்து, ஈண்டுக்கூறிய சரியை முதலிய நான்கும் இவையென்றுணர வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பதினோராம் அத்தியாயத்திலே,

ஜ்ஞாநம் க்ரியா ச சர்யா ச யோக³ஶ்சேதி ஸுரேஶ்வரி ,
சதுஷ்பாத³ஸ்ஸமாக்²யாதோ மம த⁴ர்ம: ஸநாதந: ॥

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன நான்கு பாதங்களாக எக்காலமும் சொல்லப்படுகின்றது சிவதருமமாம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அதர்வசிரசு அதர்வசிகையாதி பாசுபத யோகோபநிடதங்களினும், காமிகாதி வைதிக சிவாகமங்களினும் பேசப்படும் பாசுபதயோகம் (யோகபாதம்) ஒரே முடிவையேகொண்டு முடியுமாமென்றும், இதுவே சிவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாக்குமாம் என்றும் உணரற்பாலதாம். கன்மயாக முதலிய ஐந்தும் இது இதுவாமென்றுணர வாயுசங்கிதை மேற்கூறிய அத்தியாயத்திலே,

கர்மயஜ்ஞம் விஜ்ஞேயம் பா³ஹ்யம் யாகா³தி³ நோச்யதே ।
கர்மயஜ்ஞோ ஹ்யஸம்ஶோஷ தப: க்ருச்ச்ராதி³ நோ மதம் ।
ஜப: பஞ்சாக்ஷராப்⁴யாஸ: ப்ரணவாப்⁴யாஸ ஏவ ச ।
ருத்³ராத்⁴யாயாதி³காப்⁴யாஸோ ந வேதா³த்⁴யயநாதி³கம் ।
த்⁴யாநம் த்⁴யேயம் ஶிவஸ்யாத்⁴யம் நாத்³யாத்³யாத்மஸ்வரூபத: ।
ஶாஸ்த்ரீயம் விஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநம் நாந்யாத்மஸம்வேத³நம் । ஶைவாக³மஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமித்யபி⁴தீ⁴யதே ॥

கன்மயாகமாவது சிவார்ச்சனையேயன்றிப் புறத்தே செய்யப்படும் (கன்மகாண்டம் பற்றிய) யாகாதிகளன்றும் என்றும், தபயாகமாவது சிவபிரான்பொருட்டுத் தேகத்தை வாட்டுதல் செய்யும் இவ்விரதங்களாமன்றி மற்றைக் கிருச்சிராதிவிரதங்களன்று மென்றும், செபயாகமாவது பஞ்சாக்ஷரசெபம், பிரணவசெபம், ருத்திராத்தியாயசெபம் என்பனவாமன்றிக் கன்மகாண்டம்பற்றிய வேதாத்தியயன மன்றுமெனவும், தியானயாகமாவது சிவத்தியானமாமன்றி ஆன்மஸாக்ஷாத்கார மன்றுமென்றும் (நிர்க்குணப்பிரமஞான மன்றுமென்றும்), ஞானயாகமாவது சிவாகமத்துப் பேசப்பட்ட ஞானமாமன்றி மற்றை ஞானமன்றுமென்றும், இந்தச் சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட பசுபதிபாச திரிபதார்த்த ஞானமே ஈண்டு ஞானமென்று சொல்லப்பட்டதாமென்றும் உணரற்பாற்றும். இந்த வாயுசங்கிதை சொல்லிய கருத்துக்கொண்டே வைதிககாமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள்ளே இருபத்தைந்தாவதாகக் கணிக்கப்படும் சர்வோக்தம் என்னும் ஆகமத்துக்கு உபாகமமாய் நின்ற சிவதருமோத்தரத்து ஐவகையாகவியலிலே,

செய்துசிறக்கச்சிவபூசைசெர்தீவளர்க்கைமுதல்கரும
மையவுடலம்விரதத்தைநவிற்றலாதிதவஞ்செபமும்
பையப்பயிற்றல்பிறர்செவியிற்படாதுபயிற்றன்மந்திரத்தை
மையலகலமனத்தாலும்வகுக்கையெனமூவகைத்தாமே.

ஒப்பி லமலன்றனை யுணர்த்து முறையை யோத லோதுவித்தல், செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிகை பிறரைத் தெளிவிக்கை, தப்பாததனை மனத்தகத்தே தரிக்கையென வுந்தானைந்தாம், வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்தஞான மகவினையே.

அறைந்தகருமயாகமுதலைந்துமொன்றுக்கொன்றதிகஞ்
சிறந்தபலமும்போகவிதஞ்சிந்தைசெய்தபயனெல்லா
மறைந்துதீயவினைமாய்கைவரதனுருவமெனவடிவ
மிறந்தும்பிறந்துமிளையாதேயிருக்கையென்னுமிவையைந்தும்.

என்னும் செய்யுட்களால், கருமயாகமாவது சிவபூசை செய்தல் சிவாக்கினிவளர்த்தல் முதலிய கன்மங்களாமென்றும், தபயாகமாவது சிவபிரானையுற்றுச் செய்யும் சிவவிரதங்களினாலே தேகத்தை வாட்டுதலாம் என்றும், செபயாகமாவது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமுதலிய மந்திரங்களை மானசமுறைமுதலியவுறச் செபித்தலாம் என்றும், தியானயாகமாவது விஷயங்களிலே மனசைப் போகவொட்டாது நிறுத்திச் சிவபிரானை அன்பினாலே இடையறாது தியானித்தலாம் என்றும், ஞானயாகமாவது சிவாகமங்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்தலாதியாம் ஞானபூசையாமென்றும், கன்மயாகமுதலிய வைந்தும் பலத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வுடையனவா மென்றும் மேலேகூறிய வாயுசங்கிதைக்கு மாறுபடாது கூறிய உண்மை தெளியப்படும். வாயுசங்கிதையிலே காமிகாதி ஆகமங்களை அசிரௌதமென்று கூறியதற்கு அவைதிகமெனப் பொருள்படுத்தல் கூடாதாம் என்று "வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தவிஷயம்" என்னும் புஸ்தகத்திலே அதிப்பிரபல பிரமாணங்களோடு விரித்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றமையின் ஆண்டுக்காண்க. முண்டகம் சாந்தோக்கிய முதலிய வைதிகபாசுபத யோகோபநிடத முடிபுகொண்டு வாயுசங்கிதை

முக்த: ஶிவஸமோ ப⁴வேத் ।

முத்தன் சிவசாமியத்தை அடைகின்றான் என்று சொல்லிய நெறியானே, ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் சிவமும் ஆன்மாவும் சாமியமாய் நிற்குநிலையை உணர்த்துமிடத்திலே வேதாந்த சூத்திரத்துச் சைவபாஷ்யத்திலே,

ஏதஸ்ய முக்தஸ்ய ஶிவஸாம்யஶப்³த³ஸ்ய ஸர்வஜ்ஞத்வ அநாதி³போ³த⁴கத்வம் நித்யத்ருப்தத்வம் ஸ்வதந்த்ரத்வம் ஸர்வஶக்தித்வம் அலுப்தஶக்தித்வம் அநந்தஶக்தித்வமிதி ॥

சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கிநிற்றல்), திருப்தி (வரம்பிலின்பமுடைமை), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), சர்வசக்திமத்துவம் (சர்வவல்லமை), அலுப்தசக்தி (பேரருளுடைமை), அனந்த சக்திதுவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை) என்னும் குணங்கள் சிவ னுருக்குச் சாதிருச்சியமாக முத்தனுக்கு உரியவாம் என்று கூறி யிருக்கின்றார். இந்த ஞானயோகம் பேசப்போகும் அவசரத் திலே சிவஞானசித்தியார் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமும் "தீ இரும் பைச் செய்வதுபோல இறைவனுக்குரிய முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும் படிகம் போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவித இயல் பானே ஆன்மாவின் மாட்டுவிளங்கித் தோன்றுவதே சிவானந்த மேலிடுவதாம்" என்ற கருத்தினால்,

"சிவனுளத்தே தோன்றித் தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சிவன்றன்னைப், பந்தனையையறுத்துத் தானாக்கித் தன்னுருவப் பரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பனிவன்பாலே."

என அக்கருத்துப்பற்றிக் கூறியதாமென்க. இந்தச் சிவசா மிய நிலையுற்ற யோகிகள் ஞானயோகிகள் எனப்படுவாரென் றும், இந்த ஞானயோகிகளுக்குத் தானம் (புநராவர்த்தியில்) மீளப்பிறவியிற் செலுத்தாத மகாகைலாச பிரமலோகமெனப் படும் சிவலோகமாம் என்றும் சாந்தோக்கியோபநிடத முதலிய வற்றின் முடிபுகொண்டு சைவபாஷ்யகாரர் உரைத்தாராக, இதற்கிசைந்தே சர்வஞானோத்தராகமமும் ஞானயோகம்பற் றிப் பேசுமிடத்து,

ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத: ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தஶக்தி: । அனந்தஶக்திஶ்ச நிராமயாத்மா விஶுத்ததேஹ: ஸஶிவத்வமேதி ॥

ஆன்மாவானது சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், சுவ தந்திரத்துவம், அலுப்தசக்தி, அனந்தசக்தி, நிராமயாத்மத்வம், விசுத்ததேகம் என்னுங் குணங்களைப் பெறுதலாகிய சிவத்து வத்தை அடைகின்றது என்று கூற, சிவதருமோத்தரம்.

> அதற்குமேலுமையாள்புரமற்புத
> மதற்குமேற்சிவலோகமென்றுயக்கவே
> யதற்குறும்வளம்வாக்கினடங்கிடா
> வதற்குப்புக்கவர்மீள்பவரல்லரே.

"மகாசிவலோகத்தின் வளம் வாக்குக்கடங்காது, அந்த மகா சிவலோகத்தை ஞானயோகத்தினு லடைந்தவர்கள் மீளப்பிறவி யெடார்கள்" என்று கூறுதலால், வைதிகாகமங்களும் முன் னர்க்கூறிய பாசுபதயோக சிவாத்துவிதோப நிடதங்களுக்கும் வேதாந்த சூத்திர முதலியவைகளுக்கும் மாறுபடாது ஒரே முடிபுகாட்டி நின்றவாறு காணப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்ரீநீல கண்ட சிவாசாரியர்,

ஶிவாகமோ த்விவித:, த்ரைவர்ணிகவிஷய: । ஸர்வவிஷயஶ்சேதி । வேதஸ்த்ரைவர்ணிகவிஷய: । ஸர்வவிஷயஸ்த்வந்ய: । உபயோரேக ஏவ ஶிவ: கர்த்தா । வயந்து வேதஶிவாகமயோர்பேதம் ந பஶ்யாம: । வேதோபி ஶிவாகம: ॥

சிவாகமம் மூவருணத்தார் குரியதும் நால்வருணத்தார் குரி யதுமென இருதிறப்படும் எனவும், அவற்றுள்ளே மூவருணத் தார்க்குரியது வேதமெனவும், நால்வருணத்தார்க்குரியது மற் றைச்சிவாகமுமாம் எனவும், இவ்விரண்டிற்கும் கர்த்தா சிவ பெருமானேயாம் எனவும், வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண் டிற்கும் பேதம் கண்டிலேம். வேதந்தான் சிவாகமம் எனவுங் கூறியிருக்கின்றாராதலினாலும், வேதாந்தம் ஆகமாந்தம் என் னும் இரண்டும் பெரியோர்க்கு அபேதமாம் என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீமூலர்

> நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம்
> பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே.

என்று மொழிந்தாராதலினாலும், அவ்வாறே வைதிகபாசுபத யோகத்தை முடிவாய்க்கொண்டு பேசிய அதர்வசிகைமுதலிய உபநிடதங்களும் ஞானயோகம் பேசியவிடத்து வைதிகசிவா கமங்களும் முடித்துக் காட்டியநிலையும் ஒன்றாய் முடிபுபெற்ற மைகாண்க. இதனால் வைதிகபாசுபத யோகோபநிடத நெறி யானும் வைதிகசிவாகம ஞானயோகநெறியானும் எய்தும் முத் திநிலை ஒன்றுமென்பது உணரற்பாற்றும்.

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் ஞான பாதத்திலே உள் ளார்க்கு ஞானயோகக்கிரியை சரியை என்னும் நான்குபாதமும் உரியவாம் என்னும் கருத்தினால்,

"ஞானயோகக் கிரியாசரியைநாலு நாதன்றன்பணி ஞானி நாலினுக்கு முரியன்"

என்று கூறினமையானும், வாயுசங்கிதை

வேதஸாரம் ஶிவஜ்ஞானம் ஸ்வாஶ்ரிதானாம் விமுக்தயே।

தன்னை ஆசிரயித்தவர்களுடைய முத்தியின் பொருட்டுள் ளது வேதசாரமாகிய சிவஞான ஆகமமாம் என்றும்,

ஆகமார்த்தவிஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் நான்யார்த்தவேதனம்।

சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட (பதிபசுபாசம் என்னும்) திரிபதார்த்த விஞ்ஞானமே ஞானம் என்றும்,

பஶுபாஶபதிஜ்ஞானம் ஜ்ஞானமித்யபிதீயதே।

பசுபதிபாச ஞானமே ஞானமென்று சொல்லப்படும் என் றும்,

ஶிவாகமோக்தயஜ்ஜ்ஞான தஜ்ஜ்ஞானமித்யுச்யதே।

சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்றும் கூறுமாற்றால், வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த ஞானபாத நிலையிலுள்ளார்க்கு வைதிகபாசுபதயோகம் கூறும் ஈசகேநகட பிரசிந முண்டக மாண்டூக்கிய ஐதரேய தைத்திரீய சாந்தோக்கிய பிருகதாரண்ணிய கைவல்லிய காலாக்கினி ருத் திர பிருகச்சாபால சாபால பஸ்மசாபால நிருசிம்மோத்தர தாபநி அதர்வசிரசு அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்வைத பாசுபத யோகோபநிடதங்களும் அவற்றின் உபப்பிருமமணங்களாகிய சிவாகமத்திலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட யோகபாதமும், மற்றைச் சரியை கிரியாபாதங்களும் உரியவாமென்க.

நிஷ்களாதீத சிவநிலையையுடைய வைதிக சைவசித்தாந்த ஞானபாதத்தார் குடிலை எல்லையைக்கடந்து நிற்பவராதலால்

இவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும், நிஷ்கள சிவநிலையையுடைய வைதிகசைவ பாசுபதயோகசிவாத்துவிதிகள் சிவதத்துவத்தி னின்று வேறுபடாத குடிலையையே முடிந்த எல்லையாய்க்கொண்டு நிற்பவராதலில் இவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும் முறையே கேவல நிமித்தகாரணமும் நிமித்தோபாதானமுமாய் அந் தந்தநிலைக்குத்தகப் பேசியது தக்கதேயாம். அதனுல் விரோதமுமின்றும். மேலும் சைவத்துக்கு அந்தரங்க உரிமையுடைய பாஷாணவாதசைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், ஈசுரவவிகாரவாதசைவம், சிவாத்துவிதசைவம் என்னும் அறுவகை அகச்சமயங்களுள்ளே வேதாந்தசூத்திர நீலகண்டசிவாசாரியரது பாசுபதயோகசிவாத்துவித யோகமே தலையாயதாய் நின்றவாறு நன்கு துணியப்படும்.

சிவார்க்கமணி தீபிகை வருமாறு:—வாதராயண முனிவர் எனப்படும் வியாசபகவான் அருளிய பிரமசூத்திர ரூபமாயுள்ள வேதாந்த மீமாஞ்சா சாஸ்திரத்துக்கு லோகோபகாரமாகப் பாஷ்யஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் இடையருச் சிவத்தியானத்தினுலே தமக்கு இடையூறு சிறிதும் அணுகப்பெருராயினும் சிஷ்டாசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வழிபடுகடவுளாகிய சிவபிரானைத் துதிப்பாராயினர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய முதலாவது சுலோகம்வருமாறு:

ஓம் நமோऽஹம்பதார்தாய லோகாநாம் ஸித்திஹேதவே । ஸச்சிதாநந்தரூபாய ஶிவாய பரமாத்மநே ॥

(இ-ள்.) ஓங்காரப் பொருளும், பரமாத்மாவாகிய சிவபிரானும், சச்சிதானந்த ரூபரும், (புண்ணிய) லோகங்களை (ஆன்மாக்கள்) அடைதற்குக் காரணராயுள்ளவரும், அகம் என்னும் பதத்தினுலே சுட்டப்படுகின்ற ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியுமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்.

சிவார்க்கமணிதிபிகை வருமாறு:—ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர் தகரோபாசனை செய்யும் இயல்பினையுடையராதலினுல் அத்தகரவித்தையை விளக்கும் "ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம்" என்று மீட்டும் மீட்டும் அன்பு மேலீட்டினுல் இச்சைவபாஷ்யத்திலே வியாக்கியானஞ் செய்வாராயினர். சிவவித்தையிலே ஆசாரியர்க்குப் பிரியமுண்மையால், காமாதி அதிகரணத்திலே சாண்டில்லிய வித்தை முதலிய பரவித்தைகள் அனைத்தினும் தகரவித்தையே சிரேஷ்டமுடையதென்று உரைக்கின்றார்.

தமது சாகையிலே சொல்லப்பட்ட தகரவித்தையையுற்று உபாசிக்கற்பாலரும் நமஸ்கரிக்கற்பாலருமாயுள்ள பரம்பொருளாகிய சிவபிரானை "பரமாத்மா" என்னும் விசேஷார்த்த மொழியினுல் ஈண்டு விதந்தார். "நாராயணரின் இதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா உளர்" என்று தைத்திரிய மகாநாராயணுேபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பரமான்மாவைச் சிவபிரானுகாத மற்றொருவராம் என்று கொண்டு சிலர் பிறரை மயங்கவைக்கின்றார்கள். அந்நெறியானே சாதுக்கள் மயங்கவொண்ணுதென்று கொண்டு "பரமாத்மா" எனப்பட்டவர் ஈண்டுச் சிவபிரானேயாம் என்றுணரச் "சிவ" சப்தத்தை விசேஷமாகப் புணர்த்திக் கூறினர். ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர் தகரவித்தையிலே உபாசிக்கப்படுபவர் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் என்று சாரீராதிகரணத்திலே மிகு சாமர்த்தியத்தோடு பேசுவார். அவ்வாருயினும் தைத்திரீயோபநிடதத்திலே போற்றப்பட்ட பரமாத்மா என்னும் சப்தத்தை விசேஷித்துப் பேசும் பொருட்டு உபக்கிரமத்திலே (தொடக்கத்திலே)

யாதஸ் ப்ரஸாதாநுஷங்கீ ஈஶ:।

சிவப்பிரசாதத்தினுலே மகிமாதிசயத்தோடு கூடிய ஈசர் என்றும்,

யஃ பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: ।

"எவர் மேலானவரோ அவர் மகேசுவரர்" என்றும் உபசங்காரத்திலே

ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் ।

ஊர்த்துவவீரியர் விருபாக்ஷர் என்றுங் கூறப்பட்ட இடத்திலேபோந்த "ஈசர்," "ருத்திரர்," "மகேசுவரர்," "விருபாக்ஷர்" என்னுந் திருநாமங்களுள்ளே ஒன்றை ஈண்டு விதந்து பேசுதல் யுக்தமேயாகவும்,

ஸமேதயதி யந்நித்யம் ஸர்வார்தாந் ஸர்வகர்மபி: ।
ஶிவமிச்சந் மநுஷ்யாணாம் தஸ்மாதேவ: ஶிவ: ஸ்ம்ருத: ॥

மனிதர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்க விரும்பிப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆகற்பாலனவாகிய உபகரணங்களை எக்காலமும் விருத்திசெய்கின்றவர் சிவபெருமானும் எனப் பொருள்கொண்ட மகாபாரதவசனத்தினுல், பரிபக்குவமுள்ள மாணவர்கள் சிவநாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்து அதன் மெய்ப்பொருளை அறிதல் வாயிலாக இந்தச் சைவபாஷ்ய பாடாரம்பம் இடையூறின்றி நிகழும் பொருட்டும், சிவப்பிரசாதத்தினுலே எக்காலமும் அச்சைவபாஷ்ய பாடமானது முற்றுப்பெறும் பொருட்டும், சகல புருஷார்த்தம் சித்திக்கும் பொருட்டும், ஈண்டுச் "சிவ" சப்தம் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டதெனவுங் கொள்க.

ஹ்ருத்யபேக்ஷயா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத் ।

இதயத்தை நோக்கி மநுஷ்யாதிகாரம் என்னும் சூத்திரத்திலே போந்த "மனுஷ்ய" சப்தங்கொண்டு, உபலக்ஷணையினுலே தேவர்களும் ஈண்டுச் சேர்க்கப்படுவோர் என்னும் நெறியானே, முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்திலே போந்த "மனுஷ்ய" சப்தத்தினுலே தேவர்முதலாயினேரும் தழுவப்படுவோர் என்க. பின்னரும்.

ஸுராஸுரவிஶேஷேஷு ஜாநவாஸ்த்வாஸ்த்வயே । ஶிவோ ஹி ஸர்வபூதாநாம் ஶிவகர்மேதி நாமத: ॥

தேவர்களும் இராக்ஷதர்களும் என்னிலே (சிவத்திலே) உற்பத்தியாகின்றார், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவத்தைக் கொடுக்க இச்சித்தலால் சிவனுகின்றேன்" என்னும் வசனத்தின்லும் அவ்வுண்மை துணியற்பாலதாம். "சிவன் இச்சித்தலினுல்" என்று கூறினமைக்குப் பிரமாணம் என்னையெனிற் கூறுதும். இச்சையாம் "காந்தி" எனப் பொருள்படும் "வச" என்னும் தாதுவுக்கு "இ" ப்பிரத்தியஞ் செய்து, வர்ண விபர்யயஞ் செய்தலால் "சிவ" என்னும் நாமம் சித்தித்தது. இவ்வுண்மை "இம்சித்தல்" எனப் பொருள்படும் "ஹிம்ச"

தாதுவிலிருந்து "சிம்ம" சப்தமும், "இச்சித்தல்" எனப் பொருள்படும் "வச" தாதுவிலிருந்து "சிவ" பதமும், "பார்ப்பவன்" எனப் பொருள்படும் "பச்யக" (பஶ்யக) என்னும் பதத்திலிருந்து "கச்யப" (கஶ்யப) பதமும் வர்ணவிபர்யயத்தினாலே போந்தன என்று அபியுக்தர் சொல்லுமாற்றால் உணரப்படும். இதனால் சிவசப்தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (விரும்புபவர்) என்று பொருள் எய்திற்று. இந்த இச்சை எவ்விஷயத்தில் நிகழ்ந்ததாமோவெனில், தேவர், அசுரர், மனுஷராயினோர்க்குச் சிவபிரான் சிவத்துவஞ்செய்ய விரும்புகின்றார் என்று முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்தினால் வெளிப்படையாயிற்று. இன்னும் "சுபம்" (கல்யாணம்) எனப் பொருள்படுகின்ற "சிவ" சப்தம் சுபத்தைச் செய்கின்றார் என்னும் பொருளிலே (பசாத்யச் பிரத்தியயஞ் செய்தலினால்) போந்தது. இவ்விரண்டு சித்தியினாலும் (வியுத்பத்தியினாலும்) பரமேசுவரருக்குச் "சிவ" என்னும் சப்தம் எய்திற்று. சிவ சப்தத்தை ஒருதரம் உச்சாரணஞ் செய்துவிட்டால் சகல பாபங்களும் நசித்துவிடும். இவ்வுண்மை

யஶ்சண்டாலஃ ஶிவ இதிவாசம் வதேத்தேந ஸஹஸம்வதேத் தேந ஸஹஸம்வஸேத் தேந ஸஹஸம்புஞ்ஜீத।

சண்டாளனாயினும் "சிவ" என்னும் சப்தத்தை உச்சரிப்பானாயின், அவனோடு கலந்துபேசுக, அவனோடுகூட உறைக, அவனுடனிருந்து உண்ணுக என்றும் முண்டகோபநிடத சுருதியினால் அறியப்படும்.

யதீத்யக்ஷர ந்நாமகிரேரிதந்ந்ருணாம் ஸக்ருத்ப்ரஸங்காத்தவ மாஶு ஹந்தி।

இரு அக்ஷரங்களால் அமைந்த சிவசப்தத்தை நாவினால் ஒருதரம் உச்சரித்தலால் அது விரைந்து பாபங்களையெல்லாம் நாசமாக்கும் என்று சிவபுராணமுங் கூறிற்று. இவ்விரண்டு சுருதி புராணப் பிரமாணங்களினால் பதினெட்டு வித்தைகளின் சாரமாயுள்ளது சிவசப்தம் என்று பௌராணிகர் வர்ணனஞ் செய்கின்றார்.

வித்யாஸு ஶ்ருதிருத்க்ருஷ்டா ருத்ரைகாதஶினீ ஶ்ருதௌ। தத்ர பஞ்சாக்ஷரீ தஸ்யாம் ஶிவ இத்யக்ஷர த்வயம் இதி॥

பதினெட்டுவித்தைகளுள்ளும் சுருதி உத்கிருஷ்டமாயிற்று. அச்சுருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீருத்திரம் மேலாயிற்று, அவ்வுருத்திரத்துள்ளும் சிவ என்னும் இரு அக்ஷரமும் மேலாயிற்று. எல்லாப் பாபங்களையும் நஷ்டமாக்கும் "சிவ" நாமத்தை முதற்கண்ணே விதந்து கூறுதலால், கேட்பவர்களாகிய மாணவர்களுடைய கேட்டலாதிகளிலே (சிரவணாதிகளிலே) நிகழும் இடையூறும் பாபங்கள் நிவிர்த்தியாய் விடுமாதலினால், அங்ஙனம் சிவசப்தங் கூறினமை மற்றோர் பிரயோசனமுமாயிற்று. இதனால், தைத்திரீய மகாநாராயணோபநிடதத்திற் சொல்லப்பட்ட தகரவித்தையிலே உபாசிக்கற்பாலராய் நின்றவர் பரமேசுவரராமென்பது சிவன், மகேசுவரர், உருத்திரர், விரூபாக்ஷர் என்னும் நாமங்களினாலே வெளிப்படையாயிற்று.

உபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணங்களிலே பேசப்பட்ட விசேஷகுணங்களினாலே சிவபிரானை விசேடிப்பாராய், "ஓம்" முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினாலே விதந்தெடுத்துரைக்கின்றார்.

ஏகோ ருத்ர: ।

என்னும் சுருதிப்பிரமாணத்தினாலும்,

ஹரஸ்ஸர்வஸ்ய ஹரணாத் விஷ்ணுர்வ்யாபித்வதோ பவேத்।
பகவான் ஸர்வவிஜ்ஞாநாத் அவநாதோமிதீர்யத:॥

அனைத்தையும் நாசஞ் செய்பவராதலினால் அரன் எனவும், வியாபகரா யிருத்தலினால் விஷ்ணு எனவும், சர்வஞ்ஞராதலின் பகவான் எனவும், காப்பவராதலினால் "ஓம்" எனவும் நாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தன என்னும் கூர்மபுராணப் பிரகரணத்தினாலும், "ஓம்" என்பது பரப்பிரம (சிவ) வாசகமேயாம். பிரணவம் "இரக்ஷித்தல்" என்னும் பொருளிலே போந்தமைக்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

அவதேஷ்டிலோபஶ்ச ।

என்னும் உணாதி சூத்திரத்தினாலே இரக்ஷணார்த்தத்திலுள்ள "அவ" என்னும் தாதுவுக்கு "மந்" பிரத்தியயஞ் செய்து, அந்தப் பிரத்தியயத்து, "அந்" என்னும் "டி" க்கு லோபஞ்செய்தலால் அவ்+ம் என்று நிற்ப,

ஜ்வரத்வரஸ்ரிவ்யவிமவாமுபதாயாஶ்ச ।

என்ற சூத்திரத்தினாலே "அவ" என்னும் தாதுவிலுள்ள அகரத்துக்கும் வகாரத்துக்கும் தனித்தனி ஊகாரஞ் செய்தலால் (ஊ+ஊ+ம்) என நிற்குங்கால்

அக: ஸவர்ணே தீர்க்க: ।

என்னும் சூத்திரத்தினாலே "ஊம்" என நின்று,

ஸார்வதாதுகார்தததாதுகயோ:।

என்னும் சூத்திரத்தினாலே குணமாகி "ஓம்" என முடிந்தது. இதனால், "சிவ" என்பது "சிவாய" என நான்காவது வேற்றுமையிலே நிற்க, "ஓம்" என்னும் பதமும் அவ்வாறு நான்காவது வேற்றுமையிலே யிருக்கவேண்டுமோவெனில்,

ஸுபாம் ஸுலுக்பூர்வஸவர்ண।
ஸ்வமோர்நபும்ஸகாத்।

என்னும் சூத்திரங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றினால் லோபமாயிற்று.

யஸ்ஸர்வ நமே தம் த்ரிமாத்ரேணோமித்யேநைவாக்ஷரேண பரம்புருஷமபித்யாயீத।

எவன் மும்மாத்திரையையுடைய பிரணவவாயிலாகப் பிரதம புருஷராகிய சிவபிரானைத் தியானஞ் செய்கின்றானோ எனப் பொருள்கொண்ட அதர்வணவேதிய பிரசிநோபநிடத்திலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட தகரோபாசனை பற்றிப் போந்த அகார உகார மகாரம் என்னும் மும்மாத்திரப் பிரம (சிவ) வாசகமாகிய "ஓம்" என்னும் பதம் ஈண்டு பிரயோகிக்கப்பட்டது.

பசுவை (ஆன்மாவை) நோக்கி (சுஹம்) "அஹம்" என்னும் பதம் பிரயோகஞ் செய்யப்பட்டமை ஆன்மாவானது அந்தரான்மாவோடு (சிவத்தோடு) பின்னமற்றதாய முக்கியலாபத்தை யுணர்த்தும் (சுஹம்வஜாசுஃஹாய) "அஹம்பதார்த்தாய" என்று கூறப்பட்டதாம். பிருக தாரணியத்திலே சொல்லப்பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணத்திலே போந்த

சுஹஜெவெஜம் ஸவெஹாஸ்ரீதி உநுெதவெஸாவஸு வாஜொனொகஃ ।

"நானே எல்லாமாயிருக்கின்றேன் என்றிருக்கின்றானே அவன் சிவலோகத்தான்" என்னும் வாக்கியத்திலே உரைக்சப்பட்ட சீவ (ஆன்ம) வாசகமாகிய "அஹம்" பதத்துக்கும் அந்தரான்மாவாகிய பரமான்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) உள்ள அபரிச்சின்னமாகிய ஐக்கியத்தையும், பரமான்மாவின் குணத்தையும் விளக்கும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமாய சாந்தோக்கியோப நிடதத்திலே

வனெதநாஃய ஐஹா தூா ந உந்ஃவிஜு வுஜஷி வனதாஂஸ்ரூ ஸதுாநு சுாஜாஜெஷாஂ ஸவெஹஷஃ ஜொகெஷஃ சுாஜவாஜாஹவதி ।

பரமாத்ம (சிவ) ஞானத்தோடு உள்ளவர்களுக்கு எல்லாவுலகங்களினும் சமஸ்தசத்திய ஆசைகளும் முற்றுமாம் என்று சொல்லப்பட்டவாறு, தகரோபாசனை செய்பவர்க்குப் பலன் கொடுத்தற்குச் சிவபரப்பிரமமே காரணராதலினால் அதனை அவ்வாறு விசேஷித் துணர்த்தும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமாம்.

தஜாதி உயுாஜவிஹீநஜெகஂ விஹஃஂவிஜா நநு உஃஎவ உஜூஃதஂ ।

ஆதி மத்தியாந்தமில்லாதவரும், ஏகரும், வியாபகரும், சிதானந்தரும், அற்புதருமாம் என்று கைவல்லியோப நிடதத்திலே சொல்லப்பட்ட "பரமாத்மாவின்" சச்சிதானந்த ரூபத்தை விளக்கும் பொருட்டே "சச்சிதாநந்த ரூபாய" என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது.

"உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், அதிசாந்தரும், பூத யோனியுமாகிய சமஸ்த சாக்ஷியுமாயுள்ளாரைத் தியானித்து மகான்கள் பிரகிருதிக்கு மேலே செல்வாராயினர்" எனப் பொருள்கொள்ளும் கைவல்லியோபநிடத மந்திரத்திலே பரப்பிரமமாகிய சிவனார் "பூதயோனி" விசேஷணத்தோடு போற்றப்பட்டார். இதனால் சமஸ்தகாரியங்களுக்கு உபாதானம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. தயிரின் இயல்படைந்த பால்போல, சிவபிரானும் சகல காரியப்பிரபஞ்சவியல்பை அடைந்தாராக அதனால் அவருக்குள்ள "சச்சிதானந்தம்" என்னும் விசேஷணம் எடுபட்டுப்போமாதலில் ஆதி மத்தி அந்தமுள்ள பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவர் என்பது போதர

ஞுஜியுாஜவிஹீநஂ ।

"ஆதி மத்தியாந்த மிலாதவர்" என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தப்பட்டதாமென்க. பின்னும் பிரபஞ்சத்தை "அஸத்" என்பது காட்டி, அந்தச் சடதோஷம் சிவபிரானார்க்கு இல்லையாமென்பது உணர்த்த 'சத்' என்னும் விசேஷணம் கொடுக்கப்பட்டது. படவே, சிவபிரான் எக்காலமும் சச்சிதானந்தரூபரேயாய், சத்துத்தன்மையை ஓர்காலும் நீங்காதவர் என்பது பெறப்பட்டது.

ஈண்டு இந்த உத்தரமீமாஞ்சா சாஸ்திரத்திலுள்ள நான்கு அத்தியாயங்களினும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்கியையவே பரமான்மாவாகிய சிவனார் "ஓம்" முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினாலே புணர்த்தப்பட்டார். படவே, ஞானம் அனைத்தினாலும் மொழியப்படுவதும், பிரமசரியர்களா யிருக்குங்கால் அவரால் விரும்பப்படுவதும், எல்லா வேதங்களாலும் பேசப்படுவதுமாகிய பலத்தை உனக்குச் சுருக்கிச் சொல்கின்றேன் என்னும் பொருளைக்கொண்ட

ஸவெஹ வெஜாயசுவஜ ஜாஜநஷி தவாஂஸி ஸவஹா ணிவ யஉஜஷி யஜிவூ ஜொ ஜுஹூவயஹ ஜஷிதஜெதூ வஜஂ ஸஂஹுஜெஹண ஜுவீஜீதி ।

என்ற மந்திரத்தினாலே கூறி, பின்னர்

ஒஜிஜெதுதசு ।

அப்பதம் "ஓம்" என்பதாம் என்றும், அது அக்ஷரமாகிய பிரமம் என்றும் கடவல்லி யுபநிடதங் கூறுதலினால், "ஓம்" என்னும் பதத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட பரப்பிரம சிவத்திலே சர்வவேதங்களும் போய் அமைவுபெறுகின்றனவாமென்க. பிரணவ சம்பந்தமாகிய அகார உகார மகாரம் என்னும் மூன்றும் இருக்கு யசுர் சாமரூபமாயுளதாய், அதர்வண வேதோபநிடதங்களினும் பிரபஞ்சசாரத்தினும் பேசப்பட்டுளது. இன்னும் அகாரமானது இருக்கு வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள (சுஜ்ரீஜெ) "அக்நிமீளே" என்னும் மந்திரத்தின் முதலிலும், உகாரமானது (ஸஃஜெஜாஙஃ) "சமுத்திரோபந்து" என்னும் அந்த (இருக்கு) மத்திய வேதத்து மத்திய மந்திரத்தினும், மகாரமானது (ஸஜாநஂவஜஂ) "சமாநம்பரம்" என்னும் அந்த (இருக்கு) அந்திய வேதத்து அந்தத்தினும் போந்தமையால், (இருக்கு) வேதம் முழுமையும் தொகுப்புறப் பிரணவமாயிற்று. வேதத்தினாலே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது பிரணவமாதலில், நூற்றில் ஐம்பது.

ஶஜெதவஜோஶசு ।

என்னும் நியாயங்கொண்டு பிரணவத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட பரப்பிரமசிவத்துக்கே சர்வவேதாந்தப் பிரதிபாத்தியம் சித்தித்தவாறாயிற்று.

தவாஂஸிவ வஹாணி வயஉஜஷி ।

என்னும் மந்திரத்திலே "தபசு" என்னும்பதம் "ஞானம்" எனப் பொருள்படும்; "ஆலோசனை" (ஞானம்) எனப் பொருள்படுவது "தப" என்னும் தாது மொழியா மாதலினென்க. இதனால் வேதாந்தத்து ஞானமே பிரதானமென்பது சாற்றப்பட்டது. வேதாந்த விஷயமாயுள்ள பிரணவபதத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட விசேஷ்யமாகிய சிவத்தையே வேதாந்தம் பிரதிபாதிக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், வேதாந்தத்திலே பிரமத்தைப் பிரதிபாதித்தற்கு வேறு விசேஷணங்கள் புணர்த்தாது

"ஓம்" என்னும் பதத்தினாலே விசேஷித்தது என்னையெனில், சுலோகத்து முதற்பாதத்திலே "ஓம் நமஃ" என்னும் பதமும், நான்காவது பாதத்திலே "சிவாய" என்னும் பதமும் புணர்ந்து, (ஒ நூஃஶிவாய) "ஓம்நமஃசிவாய" என்னும் மகாமந்திரதியான ஸ்மரணை மாணவர்களுக்கு எய்தும் பொருட்டே யாமென்க.

வாஸ்ஹன ஶ்ரீவஸ்ராஷிதீயகூா ஜ்-வமஜெ லெஜெத ஶ்ர-தீநாம் விரொய ஷிதீயகூா ஜ்-வ மஜெ லெஜதஶ்ர-தீநா ஷித்விரொயம் ।

பரப்பிரமசிவத்துக்கு அத்துவிதீயப்பிரமம் என்று பொருள் பண்ணில் அத்வைதசுருதிக்கு விரோதமாகும்; துவிதமாகச் சொல்லில் அத்துவிதத்துக்கு விரோதமாகும் என்னும் சங்கை நிகழுங்கால், அதனை நிவாரணஞ்செய்யும் பொருட்டே, சமஸ்தப் பிரபஞ்சாகார பரமசத்திவிசிஷ்ட பரமேசுவராருக்கு அத்துவிதீயம் உண்மையானும், ஆன்மாவுக்கும் அந்தர்கதமாயுள்ள பரமேசுவரருக்கும் பேதமின்மையானும், அவ்விரோதமின்மை யுணருமாறு இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் பொருளாயுள்ள "அஹம்" என்னும் பதத்தினாற் சுட்டப்படும் பசுவாகிய ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாயுள்ளார்எனப் பொருள்படும் "அஹம்பதார்த்தாய" என்னும் விசேஷணவாயிலாகச் சிவமாகிய "பரமாத்மா" விசேஷிக்கப்பட்டார். இதற்கு ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியர் நான்காம் அத்தியாயத்திலே "அஹம்" என்னும் பதத்தைச் சகலப் பிரபஞ்சாகார பராசத்திவிசிஷ்ட சிவாத்வைத வாசகமென்று சொல்வாராவர்.

எவர் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானைப் பார்க்கின்றார்களோ, (எனவே, சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கின்றார்களோ)

லொகயலெ ஸாதூநஷிதிலொகாஃ ஶிவஸாக்ஷாசு கூாவஹஃ ।

"அவர்க்கு முத்தியாம் பலலாபத்துக்கு எதுவாயுள்ளவர் சிவபிரானே" என்று காட்டுமாறே "லொகாநாம் ஸிஷிலெஹதுவெ" என்னும் விசேஷணம் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டதாமென்க. இதனால் சிரவணமனன உபாசனை செய்தபின் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்யப்பட்ட பஞ்சகிருத்திய காரணராகிய சிவபிரான்தான் முத்தி கொடுப்பவர். இதனால், சிவபிரானே முத்திக்குக் காரணர் என்பது மூன்றாம் அத்தியாயத்தினாலே சொல்லப்படும்.

"சச்சிதானந்தரூபாய" என்னும் விசேஷணத்திலே போந்த "ஆனந்தரூபம்" என்னும் பதத்தினாலே, நிரதிசயானந்தமாயுள்ள பரப்பிரம சிவானுபவத்தை அவர் முக்தர்களுக்குப் பலமாகக் கொடுப்பவரென்பது போதருதலினால் அவ்வாறு விசேஷிக்கப்பட்டது.

வாஶஂஸாஶ்ரஷ-லெவெதி ।

"சிவ பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்" எனப் பொருள்படும் முண்டகோப நிடதவாக்கியத்தினாலே பிரமசாமியமே ஆன்மாவுக்கு முக்திபலம் என்று கேட்கப் படுகின்றது. அங்ஙனமாயில் அநுபவிக்கப்படுதலினால் பிரமத்தின் ஆனந்தம்

பிரமத்தின் பலமாயின் அப்பரம...
யுளதாம் என்னும் உண்மை உண...
ந்தம்" என்பது "சித்" என்று ...
தவல்லியிலே நிரதிசயானந்தமாயு...
மாவுக்கு ஆனந்தரூபமாகிய மற்றோ...
றார் என்று கேட்கப்படுதலால், ஓர்கா...
வுக்கு இல்லையாதல் உண்மை பெறப்பட்...
ந்த போக்கியபலம் அநித்தியமாகுமே ...
அறுக்குமாறு "சிதானந்தம்" என்பது ...
கப்பட்டு சச்சிதானந்தம்" என முடிந்தது...

சிவன்தான் உலகத்துக்கு உபாதான கார...
ரியாயிருக்கின்றார். இதைப்பற்றிப் பிரகிருதி ...
ஆசாரியர் (ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர்) ஸ்தாப...
இவ்வாறு நமஸ்கார ரூபமாகிய சுலோகத்தை...
பொழுது பரப்பிரம சிவவஸ்துவைக் குறித்துச்...
ய்வாராயினர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய இரண்டாவது சு...
மாறு:

நிஜஶக்திஹிதிநிஷி-தநிவிஜஜமஜ்ஜாவவிதுநிக-...
ஸஜயதிஶிவஃவா தாஸகூாமஷோவஸவ-ஸ...

(இ - ள்.) தமது பராசத்தியாகிய பித்திகையிலே ...
கப்பட்ட சமஸ்த (சேதனா சேதனப்) பிரபஞ்சஜால சி...
சமூகத்தை யுடையரும், சகல நிகமாகம (வேதாகம) சா...
யாயினவருமாகிய அந்தப் பரமாத்மாவாம் சிவனார் உத்...
ஷ்டராகின்றார்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—இச் சுலோகத்திலே (ஸஃ) அவர் என்னும் பதத்தினாலே சம்சாரியாகிய சீவனுக்கு வேறாய் எக்காலமும் தோஷமில்லாத சகல மங்கல நிதியாகிய பரமாத்மாவாகிய சிவனே உத்தமபுருஷராவார் என்பது குறிக்கப்பட்டது. எனவே, சிவனிடத்திலே அநாதிமல சடப்பற்று இயல்பாகவே இல்லையாதலின் அவர் அத்தியந்த பரிசுத்த பரமாத்மாவாகிய சிவன் எனப்பட்டார். அனந்தகல்யாணத்துக்கு ஓர் நிதியாயுள்ளவர் ஈசுவரனாகிய சிவனுமெனச் சிவதத்துவத்தை அறிந்த சத்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள் எனலுமாம். இப்பொழுது சிவனாருக்குக் கல்யாண குணரூபநிதியும் சர்வோத்கிருஷ்டமும் குறிப்பித்தற்பொருட்டே (ஜயதி) "உத்கிருஷ்ட ராகின்றார்" என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய இரண்டு விசேஷணங்களினாலும் சிவபிரானுக்கு உலகத்துக்குக் காரணஞ் சாற்றப்பட்டது. எங்ஙனமெனில், அவருடைய பராசத்தியாம் சுவரை (பித்தியை) ஆசிரயித்து இடைக்கணுள்ள சமஸ்த சகச்சால (சமூக) மாகிய சித்திரத்தை எழுதுகின்றார். இதனாலே பராசத்திவாயிலாக உலகசிருஷ்டி செய்பவர் என்பதாம். சமஸ்த ஆகமங்களுடையவும் உபநிஷதங்களுடையவும் சாரமே அவருடைய எல்லாநிதியுமாம். ஆகவே, மிகுதியும் நிதிபோல ஆதரிக்கற்பாலராய் ஆகம உபநிஷதங்களினாலே பிரமாணிக்கப்பட்டவர் சிவபிரானே யாம் என்பது காட்டப்பட்டது.

லாகஞ் செய்கின்ருர்.

ப மூன்ருவதுசுலோகம் வருமாறு :

ஸிஜெ்ய வாஶாதா ஸவ
டிவிநுயஃ ஹுவஞுஃ ஶெஷா
ஷ்ஃ ॥

சித்தும் அசித்துமாயுள்ள பிரபஞ்ச ளதோ, சர்வமங்கல குணங்களினின்று தரும், உத்கிருஷ்ட இலட்சுமியோ டிசை ச் சிவனர் (சைவபாஷ்ய சிரவணஞ் செய் களுக்குச் சித்திபலமாவாராக.

தீபிகை வருமாறு:—அவர் புருஷரும், கிருஷ்

ஷம் கூஷவிம்ஶஷம் ।

டக்கத்த வாக்கியங்களினலே புகழப்பட்டவரும், மாகிய பராசத்தியாம் கவுரியோடும் சமஸ்தகல் ங்களோடும் கூடியவருமாயுள்ள பரமாத்மாவாகிய ங்களுக்கு (சுரோதாக்களாகிய மாணவர்களுக்கு) கஞ் செய்து விரும்பிய சம்பூரண இஷ்டசித்தியின் டு மாவாராக. சமஸ்த வேதோத்கிருஷ்டரும், சம் இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பவரும் சிவபெருமானே. ஷயத்தைப் பற்றிப் பின்னே போதருமாறு சொல்லு . பிரபஞ்சம் சித்து அசித்துமயமாயுளது. இங்கே 'மயட்' த்தியயம் ஸ்வரூபப்பொருளிலே போந்தது. எனவே, சமஸ் பிரபஞ்சமும் அவருக்கு அம்சமாம். இவ்விடத்திலே 'அபி' ன்னும் பதம் "முழுமையும்" என்னும் பொருளிலே உறுதி சய்யப் போந்தது. அதிகாராநு சாரமாகச் சிவாராதன ரூப ஞானமும் கர்மமும் (பசு) சேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கும் சிவா ராதன உபகாரம் (பாச) அசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்குமாக, பிர பஞ்ச முழுமையும் (அசேஷம்) சிவபிரானுக்கு அம்சமாயிற்று.

ஹ்ஹாதிஸ்ஸஂஹவயஞாநு வஶஷு வஷா உ
ஹெஷாஃ । வாஸெலொஃ வதிஷெஃ கா
யஂகாயதிஸகஂ ॥

"பிரமாதி ஸ்தம்பபரியந்தமாயுள்ள பசுக்களைச் சிவபிரான் பாசத்தினற் கட்டித் தன் காரியத்தை நடத்துவிக்கின்ருர்" என்று சிவபுராணங் கூறியதும் அக்கருத்துப்பற்றியவாமென்க. இதனலே சமஸ்த சேதனமும் அசேதனரூபமாயுள்ள கஜதுரக ஆபரணமுதலிய சர்வோத்கிருஷ்ட இலட்சுமி சிவபெருமா னுக்கேயன்றி மற்ருெருவர்க்கின்ரும்.

இதற்குப்பின்னர் இந்தச் சைவபாஷ்யஞ் செய்தற்கு உப யோகஞ் செய்யப்பட்ட சகல உபநிஷதங்களின் அர்த்தமுரைப் பவராகிய தமது குருவை "நமஃ" என்றற்ருெடக்கத்த சுலோ கத்தினலே துதிக்கின்ருர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய நான்காவதுசுலோகம் வருமாறு:

நமஃஶெ்வதாஹியாநாய நாநாமஉவியாயிநெ ।
ஶிகெவஶெ்கூ தாவெ கஶ்யாணமஷாவெநமஃ ॥

(இ - ள்.) ஒன்றுக்கொன்று மாறுதல்போலப் பொருள்கள் போதிக்கும் ஆகமவேதங்களுக்கு விரோதமுருத பொருளி னலே விளக்குபவரும், முத்தியாகிய கைவல்லியத்தை விரும் பினவர்களுக்குப் பிரசாதிக்கும் கற்பகத்தருவும், இவ்வுலக இன் பத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிப்பவருடைய குருவா யுள்ளவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்.

சிவார்க்கமணதீபிகை வருமாறு :—பலவகையாய் ஒன்றுக் கொன்று விரோதமாயுள்ள அர்த்தத்தை விளக்கும் ஆகம வே தாந்தங்களுக்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தினலே உபயோகஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிரசாதம் செய்யு மியல்பினையுடையவர் ஈண்டு "நாநாகமவிதாயி" எனப்பட்டார். சகல வேதாந்தங்க ளின் தாற்பரியத்தை விரோதமின்றிச் சிவபிரா னிடத்திலே திருட்டாரஞ் செய்யுமாறு லோகோபகாரமாகச் சுவேதாசாரி யர் அவதாரமாயினர். கற்பகவிருக்ஷமானது யாசகருக்கு அள வில்லாப் பொருள்களைக் கொடுத்தல்போல முமுட்சுக்களுக்கு மோக்ஷரூபமாகிய கைவல்லியங் கொடுக்கின்ரு ராதலினலே "கற்பகதரு" என்று விசேஷிக்கப்பட்டார். படவே, பிரசித்த கற்பகதருவானது போகவஸ்துக்களாகிய அற்பபலத்தைக் கொ டுப்பதேயாக, இந்தச் சுவேதாசாரியரானவர் கைவல்லிய ரூப மாகிய பெரும்பலத்தைக் கொடுக்கின்ருர் என்பதாம். இதன லே கற்பகதருவிலும் சுவேதாசாரியராகிய கற்பகதருவே சிரே ஷ்டமாகிய கைவல்லிய முத்தியைக் கொடுப்பதன்றிப் போக் கியவஸ்துவிலே விருப்பமுடையவர்களுக்கு அது யாதும் கொ டுக்க இயலாதாக, கற்பகதருவிலும் கைவல்லிய பதம் கொடுக் கும் சுவேதாசாரியர் சிரேஷ்டராயினமை எவ்வாறென நிகழும் ஆக்ஷேபத்தை அறுக்கும்பொருட்டுக் "கல்யாண" என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தல் வாயிலாக, அவர் "கல்யாணகுரு" என்று கூறப்பட்டார். கல்யாணத்தை (இன்பத்தை) விரும் பினவர்களுக்கு இவ்வுலகத்துக்குரிய உத்கிருஷ்டமாகிய பலத் தை அநுக்கிரகிப்பவர்கள் "கல்யாணர்" என்று சொல்லப்படு கின்ருர். ஆகவே "கல்யாணகுரு" என்றது அப்படிப்பட்ட "கல்யாணர்களுக்குக் குரு" என்று அர்த்தஞ் சித்திப்பதாகும். ஈண்டுக் "கல்யாணர்" என்றது சுவேதாசாரியருடைய சீட ரென்பதாம்.

யஂயஂலொகஂ உநஸாஸஂ விஹாதி விஶுஸகஃ கா
உயதெயாஂஷ் காஶாநு தஞஂலொகஂ ஜயதெதாஂஷ் கா
ஶாஂஸ லொஜாதஜஂ ஹ்ஷுயெத் ஹுதிகாஃ ॥

எவன் எவ்வெவ்வுலகத்தை ஞானத்தினலே நினைந்து எந் தெந்தலோகத்தை விசுத்த சத்துவமுடையனய் விரும்புகிரு னே அவன் அந்தந்த லோகத்தை ஜயிக்கிருனதலில், அப்படிப் பட்ட பரமசிவத்தை அறிந்தவனை அருட்செல்வத்தை விரும் பும் ஒவ்வொருவனும் பூசிப்பானக எனப் பொருள்படும் முன் டகோப நிஷதசுருதியினலே, பரமேசுவரசாக்ஷாத்காரஞ்செய் யும் சுவேதாசாரியருடைய சிஷ்யர்களை நமஸ்காரஞ் செய்பவர் களுக்கும் அவர்கள் வாயிலாகச் சம்பூர்ணமாகிய பலம் சித்திக் குமேயாளுல், ஆசாரியரைப்பற்றிப் புகழவேண்டியதென் ? இன் றேல், கல்யாணகுரு என்றது சமானதிகரண சமாசத்தினலே கல்யாணமுடையவரே குரு எனப் பொருள்படும். படவே,

☞ Demy 8 vo. 88 pp. Full Cloth, Gilt. Price Rupee 1.

CHANDRAHASA

— OR —

THE LORD OF THE FAIR FORGER.

A HINDU DRAMA IN ENGLISH

BY

K. KRISHNA RAU, B.A.,

Subordinate Judge, Cocanada.

SECOND EDITION.

OPINIONS.

Lord Tennyson, *Poet Laureate* :—" I have read your Hindu Drama with great interest. It strikes me as a remarkable work."

The Honorable L. C. Innes, *formerly Judge, High Court* :—" It is a very pretty play, and admirably turned into English. I congratulate you upon a knowledge of English which very few natives, I think, possess."

The Honorable J. W. Best, *Judge, High Court (retired)* :—" I congratulate you on the ability with which you have accomplished your self-imposed task. There can be no doubt that such plays in English would suit native schoolboys much better than Shakespeare's and others', which treat of subjects, and require costumes etc., which are quite foreign to the performers. I have found Chandrahasa very interesting."

The Honorable J. A. Davies, *Judge, High Court* :—" I am much obliged to you for the copy of your excellent play, which I read through last night with much pleasure.

The Honorable H. S. Thomas, *M. C. S. (Retired)* :—" What little of it I have dipped into seems to do you great credit.

T. Weir, Esquire, *I. C. S. (retired)*:—" I am very much pleased with the book and think it shows a surprisingly good knowledge of the English language, and considerable literary skill.

M. R. Weld, Esquire, *I. C. S. (retired)* :—" The comic scenes very amusing. Kharaka's delicacy in taking a bribe, and the scene between the Peon and the Coolie made me laugh. The other parts are also very good. The blank verse flows very smoothly."

W. J. Tate, Esquire, *I. C. S.*:—" Thank you very much for that capital drama. I have read it with much interest, and hope to do so again."

C. M. Mullay, Esquire *I. C. S.*:—" It took me quite by surprise."

Remesh Chunder Dutt, Esquire, *Commissioner of Burdwan, and Author of " Ancient India"*:—" Your English versification is elegant and excellent, and the book is very pleasant reading for a Hindu."

The Rev. C. Cooper, *M. A.*:—" Excellently written."

The Rev. F. Ziegler:—" I read your litle work with great interest, and have taken several copies to send them home to three of my brothers-in-law. One copy has already gone home to serve as a birth day present to a sister of mine."

A. Sankariah Esquire, *B. A. Dewan Peishkar, Cochin (retired)*:— " Chandrahasa is typical of a gifted, well cultured, God-fearing and benevolent gentleman in the subordinate service, whom Dushtabuddhi, who possesses the ears of the Ruler of the Kuntala state, would not bring into relations with his master or fear of his own power being overturned. The pious and amiable King has yet his representatives in puppet Rajahs and Governors and Judges and Collectors, deceived and flattered by Ministers, Secretaries and Sheristadars, Kharaga, the aid-de-camp, who takes his time, and would have his consideration to introduce visitors to Dushtabuddhi represents the whole brotherhood of butlers, head-peons and favorites thriving similarly at this day. The drama deserves to be read by every one.',

The People's Friend :—" It is very rarely that an Indian Editor comes across such a book for review. It is excellently printed and got up, and it seems to be a capital performance, showing very superior literary power on the part of the author, whoever he may be."

The Hindu :—" The author has to be congratulated on the ability and care he has bestowed on getting up the work. The verses are smooth, and the images and illustrations, taken from Hindu mythology, show a great variety of reading. It is moderately priced, and we hope it would find a place in the library of every educated Hindu."

The Indu Prakash, *Bombay* :—" The English is all through pure and faultless. The plot is extremely interesting. The dramatist shows consumate art in his delineation of the character of Dushtabuddhi, some of whose soliloquies are masterpieces of poetry. Chandrahása is an admirable conception.

The Christian College Magazine] *(edited by the Rev. Geo. Patterson)*:— " This is a charming work by a Hindu author. In point of language, interest, and general good taste, the work would be creditable to a writer with a reputation."

The Orient, *Bombay (edited by Miss R. Bates)* :—" The eastern flavor of the play is well preserved. The Prologue sufficiently explains the scheme of the play and at the same time reveals in its author a mastery of the English language that is rarely acquired by a foreigner."

For copies apply to—

THE MANAGER,

Codialbail Press,

Mangalore, Madras Presidency.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

— OF —

UMAPATHI SIVA CHARYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR.

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE.

To be had of the Author, Hindu Office Mount Road, and the Proprietor, C. N. Press, Black Town, Madras.

பிரகடனபத்திரம்.

	ரூ.	அ.	ப.
புறநானூறு மூலமும் உரையும்	4	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	0	6	0
பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரை ...	3	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	6	0
சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை ...	6	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	8	0
சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லாருரை, அரும்பதவுரை	5	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	7	0
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும்	1	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	4	0
மதுரைக்காஞ்சி நச்சினார்க்கினியருரை ...	1	0	0
திருப்பெருந்துறைப்புராணம்	1	0	0
இவ்விரண்டிற்கும் தனித்தனி தபாற்கூலி	0	2	0
நெடுநல்வாடை நச்சினார்க்கினியருரை	0	6	0
கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது ...	0	2	0
திருமயிலைத் திரிபந்தாதி	0	1	0

நெடுநல்வாடைமுதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற்கூலி அணா அரை.

இப்புத்தகங்களை அடியிற் சொல்லப்படுபவர்களிடத்தும் என்னிடத்தும் விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரியார்,
புக்ஸெல்லர், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னபட்டணம்.

முத்திச்சிதம்பரம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
ஸெண்ட்ஜோஸப் காலெஜ்,
திருச்சிராபபள்ளி.

அ. சிவராமசெட்டியார்,
உபாத்தியாயர்,
சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை,
சிதம்பரம்.

சண்முகம்பிள்ளை,
புஸ்தகக்கடை,
மதுரை.

இராமசந்திரராவு,
புக்ஸெல்லர்,
திருநெல்வேலி.

ஒன்னையக்கவுண்டர்,
புஸ்தக வியாபாரம்,
கோயம்புத்தூர்.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

MADRAS:—Printed and Published by P. C. Kalliana Sundara Nadar at the C. N. Press, for the Editor, R. S. Vadhachalam Pillai.

கைவல்லியத்தைக் கொடுத்தற்குக் காரணமாகிய ஞானபக்தி வைராக்கியமாம் கல்யாணம் எந்தக் குருவிடத்திலே இருக்கின்றதோ அவரே "கல்யாணகுரு" எனப்படுவர் என்பதுமாம். இன்றேல், எந்தக் குருவுக்குப் பக்தி செய்தலால் சிஷ்யர்களுக்கு ஆனந்தாதியின் பிராப்தியும் ஞானோதயமும் பிறக்கின்றனவோ, அந்தக்குரு "கல்யாணகுரு" எனப்படுவோர் என்றுமாம். ஆகவே, உலகத்திலே சிவசாஸ்திரப் பிரசாரணஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சிவாவதாரரூபராகிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களுக்குந் தலைவராயுள்ள சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டது. ‹‹நாநாஜவியாயி›› என்னும் பதத்துக்குப் பல வகையாகிய பாசுபதாகமங்களைச் செய்பவர் எனப் பொருள் சோடலும் ஒன்று. "சுவர்ணபாகுக்களையுடையவரே நமஸ்காரம்" "அன்னியதிக்குக்களுக்கெல்லாம் தலைவரே நமஸ்காரம்"

‹‹நமோ ஹிரண்ய பாஹவே நாநேய திஶாம் பதயே நம:॥››

என்றற் றொடக்கத்த வாக்கியங்களிலே ‹‹நம:›› என்பது போந்தவாறு போலவே, ஈண்டும் ‹‹நம:›› என்னும் பதம் ஆதரார்த்தத்திலே போந்ததாமென்க. இன்றேல் பூர்வார்த்த சுலோகத்தினலே சிரேஷ்டராகிய சுவேதாசாரியரையும், உத்தரார்த்த சுலோகத்தினலே தமது ஆச்சிரமகுருவையும் நமஸ்கரித்தாரெனப் பொருள் கோடலுமாம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் செய்த பாஷ்யத்தின் உத்கிருஷ்ட முணர்த்துமாறு இச்சுலோகம் இயற்றுகின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய ஐந்தாவது சுலோகம் வருமாறு:

வ்யாஸஸூத்ர மிதம் நேத்ரம் விது⁴ஷாம் ப்³ரஹ்ம த³ர்ஶநே। பூர்வாசார்யை: கலுஷிதம் ஸ்ரீகண்டே²ந ப்ரஸாத்³யதே ॥

(இ-ள்.) சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை (மறவாது) தரிசிப்பித்தலிலே இந்த வியாச சூத்திரம் நேத்திரமாகும்; முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினலே செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களினலே வேதாந்த சூத்திரம் மலினமாக்கப்பட்டுப் போக அது ஸ்ரீகண்டாசாரியராலே நிர்மலமாக முற்றுவிக்கப்பட்டது.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—எந்தச் சூத்திரத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்ய இச்சை பிறக்கின்றதோ அதனைப் புத்திவாயிலாகச் சமீபித்ததாக்குதலால் "இதம்" என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தவஸ்து வியாச சூத்திரமாம். வியாச சூத்திரம் என்பது ஈண்டு ஜாதியேகவசனம். ஷடங்கத்தோடு கூடிய உபநிஷதங்களையும், வேதங்களையும் அத்தியயனஞ் செய்தலினலே பிரமமாகிய சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை மறவாது சிரவணமனனாதிகளினலே தரிசிப்பித்தலில் வேதாந்தசூத்திரம் நேத்திரமாயுளது, கடபடாதி வஸ்துக்களைப் பகுத்தறிதலில் மற்றென்றை அபேக்ஷியாத நேத்திரம் போலாம் என்க. இப்படிப்பட்ட உத்கிருஷ்டமாகிய வியாசசூத்திரம் முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினலே செய்யப்பட்ட கடினவியாக்கியானங்களினலே மலினமாய்விட்டது. அஃதாவது, அந்த வேதாந்த சூத்திரத்தின் இயல்பாயும் நிர்மலமாயுமுள்ள குணம் கெடுக்கப்பட்டுளதென்பதாம். அந்த வேதாந்தசூத்திரம் இப்பொழுது ஆசாரியர்களுள்ளே சிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகளது வியாக்கியானத்தினலே நிர்மலமாக்கப்பட்டது. அஃதாவது சூத்திரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கோமல வியாக்கியானத்தினலும் நேராகிய வியாக்கியானத்தினலும் பிரகடனஞ் செய்கின்றார் என்பதாம். எவ்வாறெனில், நன்றாகப் பார்க்கிறதற்கு இயன்ற நேத்திரமானது முன்னரே பிராஞசாரியராகிய வைத்தியரால் இதமில்லாத அஞ்சனப்பிரயோகத்தினலே மலினமாக்கப்பட்டு (குருடாக்கப்பட்டு)ப்போய், பின்னர்ச் சிரேஷ்டவைத்தியரினலே இதமாயுள்ள அஞ்சனப் பிரயோகத்தினலே அக்கண்ணனது குருடு நீக்கப்பட்டாற் போலாம் (நிர்மலமாக்கப்பட்டாற்போலாம்) என்க. மலினமாக்கப்பட்டது "கலுஷிதம்" என்னும் பதத்தினலே சாமானியமாக மற்றைப் பாஷ்யங்களின் சூத்திரார்த்த மாறுபாடு உணர்த்தப்பட்டது. பொதுவாகக் "கலுஷிதம்" என்று வாளாசொன்னாரன்றி அந்தச் சூத்திரங்களிலே அவ்விருத்தத்தை (மாறுபாட்டை) எடுத்துக் கண்டித்தாரில்லை என்பது முணரற்பாற்றும். எனவே, மற்றைப் பாஷ்யங்களிலே தத்தம் பாஷ்யங்களுக்கு உத்கிருஷ்டம் காட்டவேண்டிக் கண்டிக்கும் பிறபாஷ்யகாரர்போல, அங்கங்கே சூத்திரங்களின் கீழே மற்றைப் பாஷ்யகாரர்களைத் தாமும் கண்டித்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் உத்கிருஷ்டம் காட்டினரில்லை என்பதாம். அப்படிச் செய்வது அவருக்கு இஷ்டமில்லையாம் என்னும் உண்மையை நிறுத்தும்பொருட்டே "ஸ்ரீகண்டர்" என்னும் தமது நாமபதத்தை முன்னரே எடுத்துவிதந்தார்; எங்ஙனமெனிற் கூறுதும். காளகூடவிஷத்தைக் கண்டத்திலே எக்காலமுங் கொண்ட சிவபிரானுடையகண்டம் நீலநிறத்தையுடையதா யிருந்தமையால் ஸ்ரீகண்டர் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கு ஆயிற்று.

கு³ணதோ³ஷௌ பு³தோ⁴ க்³ருஹ்ணந் இந்து³க்ஷ்வேலாவிவேஶ்வர:। ஶிரஸா ஶ்லாக⁴தே பூர்வம் பரம் கண்டே² நியச்ச²தி॥

சந்திரனையும் விஷத்தையும் சிவபெருமான் கொண்டது போல, பெரியோர் குணத்தையும் தோஷத்தையும் கிரகிக்கின்றார்கள். அப்படி அங்கீகாரஞ் செய்யினும், சிவபிரான் குணமாகிய சந்திரனைச் சிரசிலும் தோஷமாகிய விஷத்தைக் கண்டத்திலும் கொண்டாற்போல, அப்பெரியோரும் குணங்களைச் சிரசிலும் தோஷத்தைக் கண்டத்திலுந் தாங்கி அடக்கி யிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நற்குணம் வாய்ந்த சற்புருஷர்களையொத்து ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் மற்றைப் பாஷ்யங்களின் தோஷத்தை விசேஷமாகப் பிரகடனஞ் செய்யாது சாமானியமாகக் காட்டினர் என்பது போதர, ஸ்ரீகண்டர் என்னும் தமது நாமமொழியை எடுத்து விதந்தார் என்றோர்க. அங்ஙனமாயினும் மற்றைப் பாஷ்யகளின் தோஷத்தை எடுத்துக் காட்டாமை ஆசாரியர்க்குச் சுபாவகுணமா யிருந்தவிடத்தும், "கலுஷிதம்" என்னும் சப்தத்தைச் சாமானியமாகத் தானும் அவர்

அவ்வாறு பிரயோகிக்க வேண்டிய தென்னையெனில், இந்தச் சைவபாஷ்ய சிரவணஞ் செய்பவர்களுக்கு மற்றைப் பாஷ்யங்களினும் இந்தப் பாஷ்யம் பிரமாண முடையதென்றும், இப் பாஷ்யத்திலே அன்பு செனிப்பித்தல் வேண்டுமென்னும் கருத்தினுலாமென்க.

இன்னும் பாஷ்யோத்கிருஷ்டம் காட்டுவதற்காக "ஸ்ரீமதாம்" என்னும் சுலோகம் ஆரம்பஞ் செய்கின்ருர்.

சைவ பாஷ்யகாரர் அருளிய ஆருவது சுலோகம் வருமாறு:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌂॥

(இ-ள்.) இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களின் பொருளைக்கொண்ட வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திலே கொண்ட ஸ்ரீகண்ட சைவபாஷ்யகாரால் அருளப்பட்டமையால் மகார்த்த முடைய இந்தப் பாஷ்ய புஸ்தகமானது மதுரமாகவும் சுருக்கமாகவும் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டது.

"𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌸𑌤𑌾𑌂॥"

"ஸ்ரீ எனப்படும் இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்றும் சத்துக்களுக்கு இன்பஞ் செய்வதாக" என்னும் இந்தச் சுருதிப் பிரமாணத்தினுலே, "ஸ்ரீ" என்பது மூன்று வேதத்துக்கும் பெயராயிற்று. எந்த வேதாந்த சூத்திரத்திலே இந்த மூன்று வேதங்களும் அதிகமாக நிகழ்கின்றனவோ, அதற்கு "ஸ்ரீமத்" என்று பெயர் போதரும். இப்படிப்பட்ட மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திலே கொண்டவருக்கு "ஸ்ரீகண்டர்" என்னும் நாமம் போந்தது. அப்படிப்பட்ட இவர் மனசினுலே அமைத்துச் செய்தருளிய பாஷ்ய முழுமையும் புஸ்தகரூபமாகப் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டது. எனவே, மூன்று வேதத்தையும் அறிந்த ஆசாரியர் மூன்று வேதங்களையுங் கொண்ட வேதாந்த சூத்திரதத்துக்குப் பாஷ்யஞ் செய்யத் தொடங்கினுர். இது யுக்தமேயாம். இரஸத்துக்கும் இரஸத்தையுடைய வஸ்துவுக்கும் மதுரஸம் என்னும்பெயர் செல்வதாகும். அந்தமதுரஸத்தினுலே வண்டானது இன்பம் அடையுமாறுபோல, பண்டிதர்களும் காவியமதுரஸத்தினுலே இன்பம் அடைகின்ருர்கள். சுந்தரமாகிய அக்ஷரங்கள் எந்தப் பதத்தில் உள்ளனவோ, எந்தப் பதம் எதிலிருக்கின்றதோ, மதுரசப்தமும் அர்த்தமும் எதிலிருக்கின்றனவோ அது காவியரூப ஸந்தர்ப்பமாம். எமது சைவபாஷ்ய கிரந்தமானது

"𑌰𑌸𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌃"

எனனும் சுருதியினுலே வர்ணிக்கப்பட்ட "அதிசய ஆனந்தரூபமாகிய பராசக்தியோடு கூடிய பரப்பிரமத்தைச்" சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டது ; கொள்ளவே, காவியத்தைப் போலப் பிரமத்துக்கு யாதுகுணம் உண்மையாக இருக்கின்றதோ, அந்தக் குணங்களை வர்ணனஞ் செய்வதே இந்தக் கிரந்த ஸந்தர்ப்பம் என்பதாம். பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தற்கு உபயோகமாயுள்ள ஆயிரநியாயங்களினுலே பூரணஞ் செய்யப்பட்டமையால் இந்தப் பாஷ்யம் மஹார்த்தம் எனப்பட்டது. இப்போது அப்படியிருந்தாலும் பாஷ்யம் அநேக சப்தங்களுடைய விரிவுடையதாயில்லை. அங்ஙனமாயினும், பிரமலக்ஷணமுதலிய அபிப்பிராய விசேஷங்களைக் காட்டுகிற ஆயிரம் நியாயங்களினுலே அநேகமாய்ப் பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தற் கியன்ற நியாயங்களை அங்கங்கே (பாஷ்யத்தில்) விளக்கியிருக்கின்ருரென்க. இவ்வுண்மை.

"𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂"

"அநேக பொருள்களை அடக்கிய வாக்கியங்களுக்கு வியாக்கியானங் கொண்டே விசேஷஞானங் கொள்ளற் பாலதாம்" எனப் பொருள் கொண்டு போந்த மகாபாஷ்யத்தொனி அர்த்தத்தினுலே அறியப்படும். மிகலேசாகக் கடினமின்றிப் பாஷ்யத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கின் ருராதலில், (𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃) "விஸ்தாரமில்லாத" எனப்பொருள்படும் பதம் புணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறு குணவிசேங்களோடிசைந்தது இந்தப் பாஷ்யமாமென்க.

இந்தப் பாஷ்யத்தின் விஷயத்தை அங்கிகாரஞ் செய்யாத மானிடர்களாலே இந்தப் பாஷ்யம் ஆதரணீயஞ் செய்தற்கு யோக்கியதை யாகாததாய், இந்தப் பாஷ்யத்திலே எல்லோர்க்குஞ் சிரத்தை பிறக்கமாட்டாதாய், அதனுல் பாஷ்யந் தோஷமுடையதோவெனில் குற்றமாகாது, குணமாம் என்றது காட்டுதற்கே பின்வரும் சுலோகம் போதருவதாயிற்று.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய ஏழாவது சுலோகம் வருமாறு:

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌰𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 । 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌯 𑌶𑌿𑌵𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃॥

(இ-ள்.) சர்வவேதாந்த சாரமாகிய சுகந்தத்தின் இனிமையினுலே ஆனந்தமடைந்த ஆரியராகிய சிவநிஷ்டர்க்கு இந்தப் பாஷ்யம் மகாநிதியாம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:— சர்வவேதாந்தங்களிலேயுள்ள சுவாரசியம் எனவே, நிரதிசய ஆசுவாதநீய (ரசரூபமாகிய) பரப்பிரமத்திலே தாற்பரியமே ஈண்டுச் சௌரபம் எனப்பட்டது. எவ்வாறெனில், ஓரிடத்திலேயுள்ள புஷ்பசுகந்தம் அநேக இடத்திலே வியாபகமாயிருக்குமாறு போலப் பரப்பிரமத்திலே முற்றுகின்ற வேதாந்த தாற்பரியமாகிய சுகந்தம் குருசிஷ்ய பரம்பராக்கிரமத்தினுலே யாண்டும் வியாபித்துள்ளதாமென்க. எனவே, வேதாந்த சாஸ்திரத்தைப் பாரிஜாத விருக்ஷத்திலேயுள்ள பூங்கொத்துக்குச் சமானமாகச் சொல்லியது உசிதமேயாம். ஆகவே, பாரிஜாத புஷ்பம் போல வேதாந்த சாஸ்திரமும் தனது பக்தர்களுக்கு மோக்ஷரூப பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. அப்படியே அரிவம்சத்திலே பாரிஜாத சங்கிதையிலே பாரிஜாத புஷ்பக்கொத்துக்கு மகிமை சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. பாரிஜாத புஷ்பக்கொத்தானது சகல

சங்கற்பார்த்தங்களைக் கொடுக்குமாறுபோல வேதாந்த விருந்தமும் (தொகுதியும்) தன்னைச் சேவித்தவர்க்கு முத்தியைக் கொடுக்கும் என்பது "பிதிர் லோகத்தை அடைய விரும்புகின்றவனுடைய சங்கற்ப ஞானமாத்திரையினாலே அவன் பிதிரர் அவனை எதிர்கொள்ளுகிறார். (அதனால்) அவன் மகிழ்வாயிருக்கின்றான்" என்பது

"ஸயதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவா
ஸ்ய பிதர: ஸமுத்திஷ்஠ந்தி"

என்னும் இந்தச்சுருதியினாலே விளங்குகின்றது. அவ்வாறே, வேதாந்த விருந்த சாரசுகந்த சுவாது மகரந்தத்தை மகிழ்கின்றவர்க்கு, எனவே, சுபாவசித்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திலே சிரத்தா தாற்பரியம் செய்பவராகிய சிவநிஷ்டர்க்கு, எனவே சிவனை எக்காலமுந் தியானஞ் செய்யும் ஆரியர்க்கு, எனவே பூச்சியர்க்கு, எனவே ஸத்புருஷர்க்கு இந்தப் பாஷ்யம் மகாநிதி என்பதாம். அகஸ்மாத்தாகத் தனமானது தனக்கு வாய்ப்பத் தரித்திரன் மகிழுமாறுபோல, இந்தப் பாஷ்யமும் மிகு விரைவிலே சகல வேதார்த்த நிர்ணயஞ் செய்தலினால் நிரந்தர சிவத்தியானத்துக்கு உபயோகமாகிய மங்கல யதார்த்தஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையுங்கொடுத்து இது ஸத்புருஷர்க்கு மகானந்தத்தை விளைப்பதாகும். இதனால், "உத்தமர் எனது கிரந்தத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வார்; துஷ்டர் நிந்தை செய்தாலும் எனக்கு யாதும் நஷ்டமில்லை என்பதாம்.

"ஈச்வரத்ருஷ்டிமுதஞ்சயதி ஸாயீ: ஸமூயஸாயீய:।
கிலேஸ்யாநாலேஸ்யாதுஷஸவஸாஷாநாதுஸஹஸெள:"

ஈண்டு உபநிஷதமீமாஞ்சை ஆரம்பிக்கற்பாற்று.

இப்போது இந்த ஆரம்பம் எப்புருஷார்த்தம் பற்றியது? அப்புருஷார்த்தமானது எக்காலமும் விருப்புக்குத்தானமாம் இன்பத்தை அடைதலாம், இன்றேல் வெறுப்புக்குத் தானமாய துன்பத்தை முழுதும் ஒழித்துவிடுகையாம்.

(இந்த உபநிஷத மீமாஞ்சா விசாரத்துக்கு) அதிகாரியார்? இதனை அறியவேண்டும் என்பனவாதியாய அவாவுடையவரே அதிகாரியாம்.

அதன் விஷயமென்னை? சந்தேகம் என்னும் ஊஞ்சல்பற்றி (ஓர் பிரகாரம்) வெளிப்படையாயும், முழுமையும் வெளிப்படையாகாமலும் நிகழும் (பிரம) விசாரமே விஷயமாம்.

எதற்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலது? எக்காலும் நியமமாய் (இன்றியமையாததாய்) முற்பட்ட (சாஸ்திர) விசாரத்துக்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம்.

சிரவணஞ் செய்வோருடைய மனசிலே நிகழ்ந்த சங்கையாம் சல்லியத்தை நிர்மூலஞ் செய்யுமாறே சர்வஞ்ஞசிகாமணியாராகிய வியாசபகவானால் அருளிச் செய்யப்பட்டது இந்த வேதாந்த சூத்திரமாமென்க.

முதற்சூத்திரம்.

ஸுயாதொ ஸ்ரஹஜிஜ்ஞாஸா।

பின்னர் ஆதலினால் பிரமஞான விருப்பம்.

இது (இந்தச் சூத்திரம்) ஓர் அதிகரணம். விஷயம், சம்சயம், பூருவபக்ஷம் சித்தாந்த நிர்ணயம், சங்கதி என்பவற்றுக்கிடமாயுள்ளது அதிகரணமாம்.

ஸுய பின்னர்—ஈண்டு (வடமொழிச் சூத்திரத்தின் முதற்கண்ணேயுள்ள) "பின்னர்" எனப்பொருள்படும் (ஸுய) என்னும் மொழி (இன்ன விஷயத்துக்குப் பின் இன்னது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம் என்னும் (பின்னர்) "அனந்தர" அர்த்தத்தில் போந்ததாமன்றி, இப்போது "யோகத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குதும்" எனப் பொருள்கொள்ளும் (ஸுயயோகாநுஸாஸநம்) என்னும் யோகசூத்திர முதலியவைகளிலே போந்த (ஸுய) என்பது போல 'அதிகாரப், பொருளுடையதன்றும். "அதிகாரம்" என்னும் மொழி ஆரம்பம் (தொடக்கம்) எனப் பொருள்படும். படவே, 'ஸ்ரஹஜிஜ்ஞாஸா' "பிரமத்தை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையானது) காரிய ரூபமன்மையால் ஆரம்பிக்கப்படுவதின்றாய், விஷய இனிமையால் மாத்திரம் அறியப்படுகின்றது. "ஓங்காரம்" (ஸுய) என்னும் இரு மொழிகளும் முன்னரே பிரமாவினுடைய கண்டத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட்டமையால், அவ்விருமொழியும் மங்கல சப்தங்களாம்" எனப் பொருள்கொள்ளும்

(க) "ஓங்காரஸ்சாயஸப்தஸ்ச த்வாவேதௌ ப்ரஹ்மண:
புரா। கண்டம்பித்வாவிநிர்யாதௌ தஸ்மாந்மாங்கலிகா
வுபௌ"

என்னும் ஸ்மிருதி சுலோகத்தினால் அறியப்படுதலால், அந்த (ஸுய) என்னும் மொழி "மங்கல"ப் பொருளிலே போந்தது மன்றும், பிரமஞானத்தையுற்று இம்மங்கலப்பொருள் பொருந்து மாறின்றுமாதலினென்க.

சிஷ்டாசாரம் பாதுகாக்கும் பொருட்டுச் சாஸ்திராரம்பத்திலே மங்களாசரணம் செய்யவேண்டுமேயெனில், அதுவும் (ஸுய) என்று வாயினால் உச்சரித்தன் மாத்திரையினாலே சித்திக்கின்றது. (ஆதலில் (ஸுய) என்பது மங்கலப்பொருளிலே போந்தது மன்றும்.)

ஓர் விஷயஞ் சொல்லி மற்றோர் விஷயம் சொல்வதாகிய பக்ஷாந்தரப் பொருளிலே இந்த (ஸுய) என்னும் மொழிபோந்ததாமோவெனில், அதுவுமன்றும், எவ்விஷயம் பற்றியேனும் எந்தப் பக்ஷமாயினும் பேசப்பட்டதாய் அதைப்பற்றிய பிரசங்கம் ஒன்றும் முன்னர் நிகழ்ந்திலாமையினாலென்க.

(ஸுய) என்னும் இம் மொழி போசனமேனும் போதலேனும் செய்தல் என்றமைபோல நியமமில்லாமல் (அநியதமாய்) முன்னிகழ்வதொன்றைக் குறித்ததுமன்றும், அது (அம்மொழி) நியமமாய் உள்ளதொன்றைக் குறித்து ஈண்டுப்போந்ததாமாதலினென்க. எந்தக் (கரும) சம்பாதனத்தைத் தேடிக் கோடலால் பிரமவிசாரத்துக்கு அதிகாரி விசேஷம் சாதனமாகின்றதோ, அந்தச் சம்பத்தியே ஈண்டு முன்னுளதாவதாகச் சொல்லப்பட்டதாமென அறியக் கிடக்கின்றது.

எங்ஙனமெனில், எட்டாம் வயசு முலலியவற்றிலே செய்யப் படும் உபநயன சம்ஸ்கார வாயிலாக, "சுபதினங்களிலே வேதம் அத்தியயனஞ் செய்யத்தக்கது" என்று தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரகாரம் தினந்தோறும் செயற்பாலதாயும், நியமமாக வழிபடப்படும் ஆசாரியர் வாயிலாக எய்தும் அக்ஷரவடிவமாயும், அர்த்தஞானத்தை யுடையதாயுமுள்ள வேதாத்தி யயனத்தையே பிரமவிசாரத்துக்கு முன்னுளதாதலாக உரைப்பது யுக்தமாம்; தருமமும் (கருமமும்) பிரமமும் வேதவாயிலாகவே அறியக் கிடத்தலில், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவனுக்குப் பிரமவிசாரம் சித்தியாகாமையினுலென்க. கேவலம் வேதாத்தியயனத்துக்குப் பின் பிரமவிசாரம் செய்யலாமோ வெனில், நன்று: சொல்லுதும்.

முன்னர் வேதாத்தியயனஞ் செய்து அதன்பின்னர்த் தருமவிசாரம் செயற்பாலதாகும், அப்படிப்பட்ட வேதாத்தியயனமின்றித் தருமவிசாரஞ் சித்திக்கமாட்டாமையின் என்க. இது பற்றியே ஆசாரியராலே (சைமினிமுனிவராலே) "பின்னர் ஆதலினல் தருமவிசாரம் செய்யவிருப்பம்" எனப் பொருள்படும்

(உ) "அயாதொ தாமஜிஜ்ஞாஸா"

என்னும் சூத்திரம் சொல்லப்பட்டது. முதற்கண்ணே உபாத்தியாயரிடத்திலே அத்தியயனஞ்செய்து, பின்னர்த் தருமவிசாரம் எய்தற்பாலதாம் (சைவபாஷ்யகாரராம்) நாம் தருமத்தையும் பிரமத்தையும் முறையே உணர்த்தும் (பூருவமீமாஞ்சா உத்தரமீமாஞ்சா) சாஸ்திரங்களுக்கு மிகுதியும் பேதம் சாற்றுவேமல்லேமாய், ஒரே அபிப்பிராயமே கொள்வேமாகின்றேம். "பின்னர் ஆதலினல் தருமவிசாரம் செய்ய விருப்பம்" எனப் பொருள்படும்

(௩) "அயாதொ தாமஜிஜ்ஞாஸா"

என்னும் முதற்சூத்திரம் தொடுத்தும், "புநராவர்த்தி இல்லை' (மீளப்பிறவி இல்லை) எனப் பொருள்படும்.

(௪) "அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத்"

என்னும் இறுதிச் சூத்திரம் இறுதியாகவும், முறையே கூறும் தருமமீமாஞ்சையும் பிரமமீமாஞ்சையுமாம் இரண்டும் ஆராதன ஆராத்தியயங்களாகிய தருமம் பிரமம் என்னும் இரண்டையும் பிரதிபாதனஞ் செய்யும் ஒரே சாஸ்திரமாம். (பூருவமீமாஞ்சையினுள்ளே) "பின்னர் ஆதலினல் சேஷலக்ஷணம்" எனப் பொருள்படும்

(௫) "அயாத ஶேஷலக்ஷணம்"

என்னும் சூத்திரம் போந்தாற்போல, இடைக்கண்ணே போந்த விஷயப்பிரிவை உணர்த்துமாறே "அயாதொ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்னும் சூத்திரமும் ஆரம்பித்ததுமாமென்க.

இன்றேல் தருமமானது பிரமஞானத்துக்குக் காணமாம்; ஆகவே, தருமசாஸ்திரத்திலே பேசப்பட்டசுருதி, லிங்கம், வேதசோதனம், அர்த்தவாதம், ஸ்மிருதி முதலாயின பிரமவிசாரத்துக்கு இன்றியமையாமையால், தருமவிசாரம் செய்தபின்னர்ப் பிரமவிசாரமாகற்பாலதாம்; யாதினுலெனில், சாதனம் நிச்சயமில்லாமல் சாத்தியநிச்சய மாகாதாமாதலினென்க. பிரம ஞானத்தையுற்றுத் தருமம் சாதனமாம் என்பதற்கு, "பிராமணர் வேதாத்தியயனத்தினுலும், யஞ்ஞத்தினுலும், தானத்தினுலும், தபசினுலும், விரதத்தினுலும் அவரை அறிய விரும்புகின்றுர்கள்."

(௬) "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாஶகேந"

என்று இங்ஙனம் கூறும் சிரேஷ்டமாகிய சுருதியே பிரமாணமானமையினு லென்க.

கருமமானது பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயின், தருமமே விசாரிக்கற் பாலதும் அநுஷ்டிக்கற்பாலதுமாம். இந்தப் பிரமத்தைப் பற்றிய வேதாந்த வாக்கியங்களை விசாரஞ் செய்தலாம் சிரமத்தினுற் போதரும் பயன் என்னை ? என்று ஆசங்கிப்பது தக்கதன்றும். பலத்தை விரும்பாத அதிகாரிக்கு அந்தக் கருமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாய்ப் பாபமாகிய மலத்தை நீக்கும் சம்ஸ்காரவாயிலாகச் சித்தசுத்தியைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமாயிருத்தலினு லென்க. எங்ஙனமெனில், "எந்தப் புருஷனுக்கு * நாற்பது சம்ஸ்காரம்" என்று தொடங்கி, அவன் பிரம (சிவ) சாலோக்கிய சாயுச்சியம் அடைகின்றுன்" என்பதிறுதியாக, கர்ப்பாதானுதி கருமம் அனைத்துக்கும் பாப மலங்களை ஒழிக்கும் சம்ஸ்காரகாரணம் உளதாக அபியுக்தஸ்மிருதியானது விளக்குதலினுலென்க.

(ஆக்ஷேபம்) யஞ்ஞத்தின் பொருட்டுச் சாலியின்மீது சலங்கொண்டு புரோக்ஷித்தலாம் சம்ஸகாரம் போல சர்வகன்மங்களும் மற்றென்றற்குச் சம்ஸ்காரமாய் எய்துமாயின், "சம்ஸ்காரமடைந்த புருஷரெல்லாம் புண்ணியலோகத்த ராகின்றுர். எனப்பலத்தையுற்றுச் சுருதியிலே சொல்லப்பட்ட ஆச்சிரம சம்ஸ்காரங்களுக்குச் சுவாதந்திரியம் இல்லையாய் விடுமாலோவெனில்,

(சமாதானம்) அவ்வாறின்றும். சுவர்க்கமுதலிய புண்ணியலோக ரூபமாகிய பலத்தை அவாவிச் செய்யப்படும் கருமங்கள் சுவாதந்திரியங்களாயினும், பலத்தை அவாவாது அக்கன்மங்களை அநுஷ்டித்தபுருஷனுக்கு அக்கன்மங்கள் சித்தசுத்தி முதலியவற்றைப் பிறப்பித்தற்குக் சாரணமா யிருத்தலினுலு மென்க. அவ்வாறே, அந்தப் புருஷனுக்கு எது ஞானபலமாயுள்ளதோ அது கருமபலமாம்; எங்ஙனமெனில், விரீகிட்புரோக்ஷண

* நாற்பது சம்ஸ்காரங்களாவன:— கர்ப்பாதானம், பும்சசவனம், சீமந்தம், ஜாதகருமம், நாமகரணம், அன்னப் பிராசனம், சௌளகருமம், உபநயனுதி நாலு வேதங்களின் அத்தியயனம், சமாவர்த்தனம், விவாகம், பஞ்சமகாயஞ்ஞும் (தேவயஞ்ஞும், பிதியர்ஞ்ஞும், மநுஷ்ய யஞ்ஞும், பூதயஞ்ஞும், பிரமயஞ்ஞும்) ஏழு பாகயஞ்ஞும் (அஷ்டகை, பார்வணம், சிரார்த்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சிரௌத்தி, ஆகு வாயனம்), ஏழு ஹவிர்யஞ்ஞும் (அக்கினியாதானம், அக்கினிகோத்திரம், தர்சபூர்ணமாசம், அவக்கிரகாயணம், சாதுர்மாஸ்யம், அநிரூடபசுபந்தம், சிரௌத்திராமணி,) ஏழு சோமயஞ்ஞும் (அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், இருத்தியம், சோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், உப்தம்) என்பனவாம்.

மானது (ஜென்மேற் புரோக்ஷணமானது) அதிருஷ்டபலத்தைப் பிறப்பிக்கத் தர்சபூரணமாசயஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாய், சுவர்க்கமடைதற்கு முடிவாய் நிலையுறல் போல, கன்மங்களும் ஞான பலத்துக்குப் பிரேரகமாய் முத்தியை அடைதற்கு ஒருங்கு நிலையுற்றன.

(ஆக்ஷேபம்) ஆவசியகம் செயற்பாலதாக விதிக்கப்பட்ட சோதிஷ்டோமாதிகள் மற்றோர் முக்கியப் பேற்றைக் கொடுக்க மாட்டாமையின், அவை சம்ஸ்காரங்களாக எய்தமாட்டாவோ வெனில்:—

(சமாதானம்) அன்றும்; யாதினாலெனில், சுவதந்திர விதி கொண்டு காரணமாக விதிக்கப்பட்ட சௌத்திராமணி யஞ்ஞமும், பிருகஸ்பதிசவமும், பிறவும் முறையே அக்கினிசயனம் வாசபேயமுதலிய யஞ்ஞங்களுக்கு அங்கமாயிருத்தல் போல, மற்றோர் கன்மத்தைக் குறித்துச் சுவதந்திரமாய் நின்ற கன்மம் ஒன்றே மற்றொன்றற்கு அங்கமாயும் ஈரியல்பு பூண்டிருத்தலினாலெனக. ஆதலால் ஞானோற்பத்திவரையும் கன்மங்கள் அநுஷ்டிக்கற்பாலனவாமென்க.

(ஆக்ஷேபம்) "அறிதற்கு விரும்புகின்றார்" என்று (முன்னர் 22-ம் இலக்கமந்திரத்தினால்) கேட்கப்படுதலால், ஞானத்தின் மேல் இச்சை பிறக்கும் வரையும் கன்மங்கள் அநுஷ்டிக்கற்பாலனவோவெனில்,

(சமாதானம்) இவ்வாக்ஷேபம் சாரமற்றதாம், வாளா இச்சையானது புருஷார்த்த மாகாமையினாலெனக. ஆதலால் பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாகிய கன்மவிசாரஞ் செய்தபின்னரே, பிரமஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் (வேதாந்தசூத்திர) சாஸ்திராரம்பம் செய்தல் மிகவும் உசிதமாகும்.

(ஆக்ஷேபம்) கருமப்பிரம விசாரம் என்பவற்றுக்குக் கர்த்தா ஒருவனே யாமாதலில் கிரமநியமஞ் சொல்வது எவ்வாறு யுத்தமாகும்? அந்தக் கர்த்திரைக்கியமாவதுயாது? அது ஈண்டு ஆதானமாகிய அங்கத்துக்கும், தர்சபூர்ண மாசமாகிய அங்கிக்கும் கர்த்தா ஒருவனேயாதல் போல்வதா? இன்றேல் (கன்மப்பிரம விசாரத்தின்) கிரமநியமம் ஒரே அங்கியாகிய தர்சபூர்ணமாசமும் அநேகாங்கமாகிய பஞ்சப் பிரயாசமும் போல்வதா? இன்றேல், தர்சபூரணமாச யஞ்ஞத்திலே போதரும் சலபாத்திரமாகிய சமசுக்குப் பதிலாக,

"மொஷொஹநெநடஶுகாமெஸ்ய" என்னும் சுருதிப்பிரகாரம் பசுபலத்தின் பொருட்டு, விதிக்கப்பட்ட கோதோகன பாத்திரமானது (சுவர்க்காதிகாமனாரூப) அதிகாராந்தரத்தினாலே உபஜீவகமாதல் போல்வதா? இன்றேல், தர்சபூர்ண மாசத்திலே போதரும், ஆறு பாகமும் ஒருங்குசேர்ந்து பலம் ஒன்றேயாய் முடிதல் போல்வதா? அவ்வாறு தருமவிசார சாஸ்திரம் பிரமவிசார சாஸ்திரம் என்னும் இரண்டுக்கும் சம்பந்தமுளதாகச் சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாய், கருமப்பிரம விசாரங்களுக்குக் கிரமநியமஞ் சொல்வது பொருந்தாதென ஆக்ஷேபிப்பின்,

(சமாதானம்) சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாயின் அவ்வாறு கிரமநியமஞ் சொல்லுதல் யுக்தமாகாதுதான். "எந்தப் புருஷன் ஞானம் (வித்தை), கன்மம் (அவித்தை) என்னும் இரண்டையும் அறிகின்றானோ, அவனே பிரமத்தை அறிகின்றான்" என்பது பொருள்பட,

(எ) "விஷ்ராஞ்சாவிஷ்ராஞ்ச யஸ்தெம்வெஜொஹயஂஸஹ"

என்றும், இந்தக் காரணத்தினாலே "புண்ணியஞ் செய்பவன் பிரமத்தை அறிகின்றான்" என்பது பொருள்பட,

(அ) "தெநெதி ஬ஹவித்பணு்யக்ருச"

என்றும், "சத்தியத்தினாலும், தபசினாலும், நல்ல ஞானத்தினாலும், பிரமசரியத்தினாலும் இந்தச் சிவனாகிய பரமான்மா அறியப்படுகின்றார்" என்பதுகொண்டு

(கூ) "ஸத்யெநலஹ்யஸ்தவஸாஹ்யெஷ ஆத்மா ஸம்யக்ஜ்ஞாநெந ஬்ரஹ்மசர்யெண"

என்றும் பிறவுமாக ஞானத்தையும் கன்மத்தையுஞ் சேர்த்து விதிப்பனவாகிய சுருதிகள் பொருத்தமாயுண்மையின், கருமத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் மோக்ஷம் என்னும் பயன் ஒன்றே உண்மையாதல்பற்றி, அந்தக் கருமப்பிரம விசாரங்களுக்குக் கிரமநியமம் யுக்தமேயாம்.

இங்ஙனமாக, அத்தியயனவிதி அக்ஷரத்தைப் படித்தல் மாத்திரத்தில் முற்றுவதாகுமாயினும், அது தர்மப்பிரமவிசாரத்துக்குப் பிரவிருத்தியிலதாய் ஒழியாது; யாதினாலெனில், ஷடங்கத்தோடு வேதாத்தியயனஞ் செய்தலினாலே நன்றாகப் பதார்த்தஞானம் எய்துவதாகுமாதலினென்க. சாங்காத்தியயனஞ் செய்த பிற்பாடு, பிரமத்தின் ஸ்தூலோபாசனையாயுள்ள சோதிஷ்டோமாதிகளை விதிக்கும் வேதாந்த வசனங்களுக்கும், சூட்சுமோபாசனையாகிய தகரவித்தையை விதிக்கும் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதாபாசவுண்மை

நோக்கி, புருஷார்த்தத்தை விரும்பும் புருஷன் கருமப்பிரம விசாரத்திலே சுவயமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றான். ஆதலினாலே கருமப்பிரமவிசாரம் நிஷ்பிரயோசனமன்றாம்.

(ஆக்ஷேபம்) "சிரவணஞ் செய்யற்பாலது" என்னும் வாக்கியத்தினாலே, வேதாந்த சிரவணம சாக்ஷாத் (நேரே) விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றதாலோவெனில்—,

(சமாதானம்) இன்றாம், விகிதரூபமாகிய தருமத்தை விளக்கும் சம்பத்தி (சாமக்கிரி) இல்லாமையினாலாமென்க. அவ்வாறாயின், வேதாந்த சிரவணமானது (மற்றோர் வாயிலாக முன் அறியப்படாததாய் விதிக்கும்) அபூர்வவிதியின் பாலதன்று, எல்லோர்க்கும் அவ்வேதாந்த சிரவணம் இன்றியமையாது அமைந்துள்ளமையினாலென்க. வேதாந்தத்திலே சொல்லப்பட்ட பொருளை அறிதற்குப் போந்த வேதாந்தசிரவணம், வைத்தியசாஸ்திர சிரவணம்போல்வதாம். முன்னையது போலப் பின்னையதும் சாஸ்திரவிசாரமாயிருத்தலினாலென்க. இனி வேதாந்தசிரவணம் செய்யவேண்டுமென்பது (சாலியின் உமியைப் போக்குதற்குப்போந்த பலவகை உபாயங்களுள்ளே முசலத்தினால் அவ்வுமியைப் போக்குதல் வேண்டுமென விதிக்கும்) நியமவிதிபாலதுமன்றாம், யாதினாலெனில், வேதாந்த விசாரமொழிந்து ஒரே பேற்றைக் கொடுக்கத்தக்கதாய மற்றோர் உபாயம் பிரத்தியக்ஷத்தில் இல்லாமையினாலாமென்க. இனி அவ்வேதாந்த சிரவணஞ் செய்யத்தக்க தென்பதைப் பரிசங்கியா விதியாகக் கொள்வோமெனில், அதுவுமன்றாம்; (அப்பரிசங்கியா விதியினால்) வேதாந்த சிரவணம் மாத்திரம் எய்துவதாமன்றி வேதாத்தியயனம் பெறப்படமாட்டாதாமாதலினென்க. அவ்வாறாகும்போது, வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவர்களுக்கு வேதாந்தவிசாரம் எய்தமாட்டாதாய், அதனால் புருஷார்த்தம் எய்தமாட்டாது வேதாந்த சிரவணமானது கருமகாண்ட சிரவணம் செய்யவொண்ணாது என்னும் பரிசங்கியாவிதியின் பாலதாயின், கருமவிசாரஞ் செய்யாது கன்மாநுஷ்டானம் எய்தாது; கன்மாநுஷ்டானம் இல்லாது சித்தசுத்தி எய்தாது; அதனால் ஞானம் உற்பத்தியாகாது. ஆதலினால் (கன்மவிசாரம் செய்தபின்னர்ப் பிரமவிசாரம் செய்யவேண்டுமென) முன்னுரைத்தமையே சால்பாமென்க.

வேதாந்தசூத்திரத்துக்குப் பிரேரகமாயுள்ள சோதனாலக்ஷணமாகிய யாகரூபமாயும், அந்தப்பிரமத்தை ஆராதித்தலால் எய்தும் விசேஷப்பிரயோசன ரூபமாயும், அந்தந்த அர்த்தவாதத்தினாலே பிரகடனஞ் செய்யப்பட்ட உத்கிருஷ்டவிலாசமாயும், சுருதிகளினாலே நிறைந்த சகல அங்கங்களோடு இசைந்ததாயும், தனக்கு (தருமத்துக்கு) பிரமாணாநுகூலமாகிய ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணத்தின் பாலதாம். அபியுக்தருக்திப் பிரமாணத்தினாலே இசைந்த உபப்பிரும்மணமாயும், விதி நிஷேதம் (injunctions and prohibitions), விகற்பம், சமுச்சயம், (alternatives and conjunctions), உத்சர்க்கம், அபவாதம், (general and special rules), வாதம், அப்பியுச்சயம், (weakening exceptions and strengthening illustrations) முதலியவைகளோ டிசைந்ததாயும், சமஸ்த புருஷார்த்த சாகரமாயும், பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயுள்ள சிரேஷ்டமாகிய தரும (பூருவமீமாஞ்சா) விசாரஞ் செய்த (கூ) பின்னரே (சுநஜா),—சித்து அசித்துப் பிரபஞ்சாகாரமாகிய பராசத்தி விசிஷ்ட அத்துவிதீய வைபவரும், சகல வேதசாரரகசிய தத்துவாலயரும், பவர், சிவன், சர்வர், பசுபதி, பரமேசுவரர், மகாதேவர், உருத்திரர், சம்புமுதலிய பரியாயவாசக சப்தங்களின்சாரத்தினாற் பிரகாசிக்கின்ற உத்கிருஷ்ட மகிமாவிலாசத்தை யுடையவரும், தமது சேஷ அம்ச) ரூபமாகிய சமஸ்த சேதனத்தினாலே (ஆன்மாவினாலே) நன்றாகச் செய்யப்படும். உபாசனையினால் தமக்கு அநுகூலமாக உதித்த தமது அருட்பிரசாதத்தினாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தினாலே சார்த்தகருமாகிய பரப்பிரமத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்யும். உபநிஷத் சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மென்பதாம் என்பது ("கூ") சப்தத்துக்குப் பின்னர் (சுநஜா) என அர்த்த நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டது.

"கூதஃ" ஆதலிஹல்—எந்த ஏதுவினால் தருமவிசாரஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்த ஏதுவினால் பிர்மவிசாரஞ் செய்யவேண்டியது என்னும் ஏதுப்பொருளிலே போந்தது ஆதலினால் எனப் பொருள்படும் "கூதஃ" (அதஃ) என்னும் மொழியாமென்க. இதனால், வேதாத்தியயனஞ் செய்த புருஷனாலே பூர்வமீமாஞ்சை விசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மாதலின், (அக்) கர்மாநுஷ்டானஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிறந்த சித்தசுத்தியினால் வாய்ந்தவனும், அச்சித்தசுத்தி எய்திய காலத்திலே உதித்த விவேகாதி குணத்தோடிசைந்த பரமபக்தி வாய்ந்தவனுமாகிய புருஷனால் நிரதிசய கல்யாணகரமாகிய பிரமமும் விசாரஞ் செய்யவேண்டியதா மென்பது.

(கo) "ஜென்மாத்யஸ்ய யத:"

பிரமத்தை அறிதற்குள்ள இச்சையே "ப்ரம்மஜிஞ்ஞாஸா" என்பது, இது ஈண்டுகர்மணி ஆறும் வேற்றுமையில் நின்றது.

(கக) "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்"

"கரும பலபூதங்களாகிய புத்திரதாராதிகளின் விடுதற்பாலனவாயும், விடுதற்பாலன வல்லவாயு முள்ளவற்றை நிச்சயஞ் செய்து (எனவே அவற்றையெல்லாம் இழிவென்று நிச்சயித்து என்றபடி), விரக்தியுடைய பிராமணனுக்கு பிரமத்துக்கு (அன்புக்கு) இருப்பிடமாகிய சிவபிரான் மீது ஞானம் உதயமாகும்: அப்படிச் சற்கருமஞ் செய்தலினல் அகிருதன் (துஷ்டகருமஞ் செய்பவன்) ஆகான்; அந்தப் பிரமத்தைப் அறியும்பொருட்டே அவன் சமித்துக்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிரமநிஷ்டனும், வேதம் அறிந்தவனுமாகிய குருவை அடைகின்றான்" என்றற் றொடக்கத்தனவே பிரமாணமாம்.

பிரமவிசாரஞ் செய்வது யுக்தமா அன்றா என்னும் சந்தேகம் நிகழ்கின்றது, பிரமவிசாரஞ் செய்யத்தக்கதன்று, அதிலே (பிரமத்திலே) சந்தேக மின்மையால்; சந்தேக முளதாயது எவ்வாறு.?

(கஉ) "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்னும் சுருதியானது, (அஹம்) "அகம்" என்னும் ஞானத்தினலே பிரத்தியக்ஷ சித்தமாக, "ஆன்மாவே பிரமம்" என்று உபதேசிக்கின்றது. ஆதலினல் சந்தேக களங்கப் பிரசங்கம் எற்றுக்கு? இன்னும் (சிவபிரானகிய) பரமான்மாவுடைய விசாரபலமே அப்பிரமஞான விஷயமாம்; (ஞேயமாகிய) ஞானவிஷயமாகிய (பாகத்தின்) வேதாந்தவிசாரம் வாயிலாகப் பிறந்தப் பிரமவிசார ஞானமானது, பிரமத்தை வேறுபிரிவு படுத்துகின்றதா இல்லையா? பிரமத்தை வேறு படுத்துங்கால், அந்தப் பிரமத்துக்குச் சகண்டத்துவப் பிரசங்கம் வருமே (அகண்டமாகா தென்றபடி), பிரமத்தை வேறு பிரிக்காதொழியின், பிரமம் பிரகாசிக்கமாட்டாது "இது இவ்வியல்பினது" என்று (படத்தினின்று) வேறுபிரிக்கப்பட்ட கடாதிகளுக்கே ஞானமுளதாதல் (போல), (பிரமத்தை வேறு பிரிக்கா தொழியில்) பிரம விஷய ஞானம் எய்தமாட்டாது; அதனற் பிரயோசனமும் சிறிதும் காண்கிலேம்; அதனல் முத்திப் பிரயோசனமும் சம்சாரமுடிவும் எய்தாவா மாதலின் என்று இங்ஙனம் ஆக்ஷேபித் பின், சொல்லுதும்.

வேதாந்த சாஸ்திரம் எப்பிரகாரத்தினலும் நன்குக ஆரம்பிக்கத்தக்கதாம், பிரமத்தின் மீது சந்தேகமுண்மையின், வேதாந்தசாஸ்திர விஷயத்தினும் அச்சந்தேகம் எய்துதலினலும், அப்பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தல் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பயனுதலினலு மாமெனக. யாதினலெனில்

(கங) "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகள் அகங்காரத்தினலே கட்டுண்ட இந்தச் சம்சாரியாகிய "ஆத்துமாவைப்" பிரமம் என்று சொல்லுகின்றதென்னும், இதனற் றன் சந்தேகம். நீக்கப்பட்ட சமஸ்த சம்சார ரூபகளங்கத்தையுடைய பிரமத்துக்கு நிரதிசய ஞானனந்தமுதலிய குணங்களோடிசைந்த பராசத்தியின் மகிமாதிசயத்தை யுடையதே பிரமத்துவமாம் (பிரமத்தின் தருமலக்ஷணமாம்); அநாதியாயுள்ள அஞ்ஞான வாசனையினலே பந்திக்கப்பட்டு வெளிப்பட்ட நாநாவித கருமபல போகத்துக்கு அநுகூலமாகிய அநேக சரீரங்களிலே பிரவேசித்தலும், அவற்றினின்று நீங்குதலுமாகிய வியாபாரத்தினலே வசப்பட்டு, அதனல் எல்லையில்லாத துக்கத்தைச் சகிக்கும் இயல்பினையுடையதே (ஜீவப்பிரம லக்ஷணமாம்). அதனல், எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாயுள்ள பரமாத்துமா சீவாத்துமா என்னும் இரண்டுக்கும்

(கச) "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்ற சுருதி எவ்வாறு சொல்வதாகும்? இதனல் சீவப்பிரமம் பரப்பிரமம் என்னும் இரண்டின்மீதும் யாதினல் சந்தேகம் பிறக்காது? இன்னும் பின்வருமாறு சந்தேகம் நிகழுகின்றது.

(கரு) "அந்நம் ப்ரஹ்ம। மநோ ப்ரஹ்ம। விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம। ஆதித்யோ ப்ரஹ்ம। நாராயணோ ப்ரஹ்ம॥"

"அன்னம் பிரமம்", "மனம் பிரமம்" "விஞ்ஞானம் பிரமம்", "ஆதித்தியன் பிரமம்", "நாராயணன் பிரமம்" என்றற் றொடக்கத்த (சுருதி) வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் "பிரமம்" என்று சொல்கின்றன. அவ்வாறுயின் "எது பிரமம்" ஆகும்? இதனல் அதிகமாகச் சந்தேகித்தற் கிடனய் நின்ற பிரமம் விசாரஞ் செய்தற்கு அருகமாயிற்று. கேட்டல், சிந்தித்

தலாதிகளினலே நிச்சயிக்கப்பட்டவரும், பக்தியினலும் ஞானத்தினலும் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்படுபவரும், பரமகாருண்ணிகரும், சர்வாநுக்கிரகமுடையருமாகிய சிவபிரானராகிய பரப்பிரமத்தின் அருளாதிக்கியத்தினலே, வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு அதிகாரராயுள்ளார்க்கு நீக்கப்பட்ட (துவம் சிக்கப்பட்ட) பாச படலத்தை யுடையதும், பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்ட நிரதிசயானந்த ஸ்வரூபமாகிய அந்தப் பரப்பிரமத்தின் சாமியகுணசாரமாயுமுள்ள "கைவல்லியலட்சுமி" எய்துவதே வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் பிரயோசனமாமென்க. இதனல் சவிஷயமும் (பிரமவிஷயமும்) சப்பிரயோசனமுமாம் (கைவல்லியலட்சுமியுமாம்) இரண்டுமே வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தின் பாலனவாம்.

ஞானவிஷயமாய்ப் பரிச்சேதரூபமாயிருக்கும் (பாகரூபமாயிருக்கும்) முன்னர்க் கூறிய ஞானமானது பிரமம் அகண்டவிஷயமாயிருத்தலால் எய்தமாட்டாதாமென்பது அஞ்ஞானத்தின் விளக்கமேயாம். யாதினலெனின், பிரமத்துக்கு "இப்படிப்பட்டது" என்னும் பரிச்சேதரூபஞானவிஷயம் எய்தமாட்டாதாயினும், சிலலக்ஷணவாயிலாகப் பிறவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்துதலினலே பரிச்சேத ஞானம் பிறக்குமாதலாலென்க. லக்ஷணத்திலே எவ்விடத்தும் இலக்கிய விஷயமும், மற்றென்றினின்று வேறுபிரித்தலுமாம் ஞானமுமே பரிச்சேதமாம். உத்தேசிக்கப்பட்ட பிரமத்தினுடைய லக்ஷணத்தை வேதாந்த வாக்கியங்கொண்டு நிரூபித்துப் பரீக்ஷிக்குமிடத்து அந்தப் பிரமலக்ஷணங்களினின்று நீங்கிய யாவும் சஜாதீய விஜாதியமாயுள்ள (அப்பிரமத்தினின்று) வேருய், பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறு பிரிக்கப்பட் டுள்ளதே பிரமம் எனப்படும். (இதனல் வேதாந்தசாஸ்திர வாயிலாகப் பிரமத்துக்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுமிடத்து, மற்றைய சேதனசேதன பதார்த்தங்களி லிருந்து வேறு பிரித்துச் சொல்லப்படுவதே பிரமம் எனப்படும் என்பதாம்.) ஆதலினல் இந்தப்பிரமவிஷயமாயுள்ள சாஸ்திராரம்பம் யுக்தமேயாம். புத்திமான்கள் சந்தேகமில்லாத விஷயத்திலும், பிரயோசனமில்லாத விஷயத்திலும், விசாரஞ்செய்தலாம் படியிலேறர்கள் என்பது வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தின் பிரமாணயுக்தி வாயிலாக லக்ஷண (ஆபாச), அலக்ஷண (பிரதிபாச) வசனத்தினலே பிரமமானது சந்தேகத்துக் கிருப்பிடமாய்ப் போந்தமையின், பிரமமானது சாஸ்திரவிஷயமாய்ப் புத்திமான்களால் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாயிற்று.

(கசு) "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿𑌪𑌰𑌂"

"பிரமோபாசகன் இருதயத்தின்கண்ணே நிரதிசய பரமானந்தத்தை அடைகின்றன்" (எனத்தைத்திரீய சுருதியினல் நிரதிசயானந்தரூபமே பிரயோசனமாகச் சொல்லப்பட்டது.)

(கஎ) "𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌵𑌂𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌿"

"சிவத்தை அறிந்து அத்தியந்த துக்க நிவிர்த்தியை அடைகின்றன்". (என்று சுவேதா சுவதரச்சுருதியினல் துக்கநிவாரணமாம். இரண்டாவது பிரயோசனம் உணர்த்தப்பட்டது.)

(கஅ) "𑌈𑌶𑌂𑌤𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿"

"சிவபிரானை அறிந்து மீளப்பிறவிகொடாத நித்தியமாய பிரமானந்தானுபவ ரூபமடைகின்றர்கள்." (என்னும் சுவேதாசுவதரச் சுருதியினல் மூன்றுவது பிரயோசனம் சொல்லப்பட்டது.)

(கக) "𑌤𑌮𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌧𑌾
𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑌂"

"அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயிருக்கும்" என்ற சுருதிப்படி, ஆன்மாவின் இதயக்குகையின்கண்ணே உபாசனையின் பொருட்டுள்ளாரும், "பிராகிருத மகிமையோடு கூடினவராயுமுள்ள ஈசனரைச் (சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சாதாரமாயுமுள்ள அச்சிவப்பிரசாத வாயிலாகச் சோகம் நீங்கினவனைக் காண்கின்றன்" என்றும்,

(உ0) "𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌰𑌣𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑌣𑌿𑌂।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌥𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌶𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌃॥"

"பண்டிதன் இதயகுகையின்கண்ணே ஆத்துமாவை அரணியாய்வைத்தும் பிரணவத்தை உத்தராரணியாக வைத்தும் தியானப்பியாசமாம் கடைதலால் மலமாயாகருமம் என்னும் பாசத்தைத் தகிக்கின்றன்" என்றும்,

(உக) "𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌶𑌾𑌪𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃"

"சிவபிரானை அறிந்து சர்வபாசங்களினின்று விடுபடுகின்றன் என்றும்போந்த இப்படிப்பட்ட சுருதி அபிப்பிராயத்தினல் அந்தப்பிரம ஞானேபாசனையினலே, அதிகாரியாகிய புருஷனுக்குப் பாசத்தை நீக்குதலாகிய ரூபமே (லக்ஷணமே) முக்தியுமாம் பிரயோசனமுமாம் எனப் பிரதமாதிகரணம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ஈண்டு விரும்பப்பட்ட பிரமத்தை நிச்சயஞ் செய்யும் இலக்ஷணம் என்னை? என்று விசாரிக்குங்கால், அப்பிரமத்தின் இலக்ஷணத்தை விளக்குவதாகிய இரண்டாவது அதிகரணஞ்சொல்லப்போந்தாராயினர் சூத்திரகாரராகிய பகவான் வேதவியாசர்.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

“ஜந்மாத்யஸ்ய யத:|”

(சூத்திரார்த்தம்) எங்கிருந்து இதின் பிறப்புமுதலியன.

இலக்ஷியம் அறியப்பட்டவிடத்து, அதன் இலக்ஷணம் (வேண்டப்படாது) வியர்த்தமாய் முடிதலினாலும், அவ்விலக்ஷியம் அறியப்படாதொழியின் அதனை விரும்புவதுளதாகாமையானும், இங்கே பிரமத்துக்கு இலக்ஷணம் எங்ஙனம் உரைப்பதாகும் என ஆக்ஷேபிக்கற்பாலதன்றாம், வேதாத்தியயன வாயிலாக நிச்சயிக்கப்படாது அறியப்பட்ட பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமுரைத்தல் யுக்தமாதலினாலென்க. இந்த (இரண்டாஞ்) சூத்திரம்.

“ஜந்மாதி, அஸ்ய, யத: |”

என்று பதச்சேதம் பண்ணப்படுவதாகும்.

(அஸ்ய) சேதனம் (பசு), அசேதனம் (பாசம்) என்னும் இரண்டின் தொகுதியாய்ச் சமரசமாயுள்ள பிரபஞ்சவிலாசமாம் இதின்—சிருஷ்டி, திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரககிருத்தியமாம் (ஜந்மாதி) செனனாதி—எங்கிருந்து (யத:) உளதாமோ, அதுவே பிரமமாம். “எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்று பிறந்தவை நிலையுறுகின்றனவோ, ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதனை அறிய விரும்பு, அது பிரமமாம்” என்று கொண்டு, (தைத்திரீயம். III. 1.)

“யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம|”

என்றும், “சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும் ஸ்திதிக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் காரணராய், பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), க்ஷேத்திரஞ்ஞனுக்கும் (சீவப்பிரமத்துக்கும்) பதியாயுள்ளார் (சர்வஞ்ஞாதி) குணங்களையுடைய ஈசரேயாம்” என்று கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். VI. 16.)

“ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ: ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதிபந்தஹேது:|”

என்றும், “சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரமம்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். II. 1.)

“ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம|”

என்றும், “சௌமிய, சத்துத்தானே முதற் கண்ணிருந்தது,” “ஏகமாம் அத்துவிதீயம்” என்றும் கொண்டு (சாந்தோக்கியம். VI. II. 1.)

“ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்|
ஏகமேவாத்விதீயம்.”

என்றும், “மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்துவவீரியமுடையவரும், விருபாக்ஷரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்” என்பது கொண்டு (மகாநாராயணோப நிடதம் 23.)

“ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம்|
ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வை நமோ நம:||”

என்றும், பிறவுமாகப் போந்த (சுருதி) வாக்கியமே விஷயமாம்.

இங்கே பிரபஞ்சத்தின் பிறப்பு முதலாயின (செனனாதி) பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாக எய்துமோ எய்தாதோ என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) பிரபஞ்சத்தின் பிறப்புமுதலாயின பிரமத்தின் இலக்ஷணமாக எய்தாது சம்பந்தமின்மையால், இன்னும் “ஆனந்தம் பிரமம் என்று அறிகின்றான்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். III. 6.)

“ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்|”

என்று கூறியவிடத்திலே,

“ஆநந்தாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே|”

“ஆனந்தத்திலிருந்தே இப்பூதங்களெல்லாம் உற்பத்தியாயின” என்பது காணப்படுதலால், ஆனந்தத்துக்கே பிரபஞ்சோற்பத்தி இலக்ஷணம் எய்துகின்றது. மற்றோரிடத்திலே, சௌமிய, சத்தே முதற்கண்ணிருந்தது” என்ற கருத்தினால்.

“ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்|”

என்று கூறப்பட்ட விடத்திலே, சத்துக்குப் படைப்பாதிகாரணம் எய்துவதாகின்றது. “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என்பது கொண்டு,

“ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம|”

என்று கூறியவிடத்திலே, முடிவிறந்த ஞானமே பிரமத்தினின்று பிரிவுறுததாய் உலகத்துக்குக் காரணமாக ஓரிடத்திலே உணர்த்தப்படுகின்றது. மற்றோரிடத்திலே (சுவேதாசுவதரம் IV. 18) “எப்போது இருள (மகாசங்காரகாலமானது) உளதாயிற்றோ, அப்போது பகலுமில்லையாய் இரவுமில்லையாய், சத்துமில்லையாய் அசத்துமில்லையாய் (எனவே, சத்தாகிய பசுவும் அசத்தாகிய பாசமும் நாமரூப ஸ்துலரூபமொழிந்து நின்றன என்றவாறும்), சிவன் ஒருவர்மாத்திரம் உளராயினர்” என்பதுகொண்டு,

“யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரிர் ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:|”

என்று சொல்லப்பட்ட விடத்திலே, சிவன் என்னும் மொழியினால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவே காரணமாய் அனைத்துக்கும் முன்னுளதாம் பிரமமாக அறியப்படுகின்றது. ஈண்டு ஆனந்த முதலியன பிரமம் என்னுமிடத்து, இவையெல்லாம் தனித்தனி பிரமமாதலாம் விகற்பத்தின் பாலதாமோ? இன்றேல் இவை

யெல்லாம் ஒன்ருதலாம் சமுச்சயத்தின் பாலதோ? விகற்பமாயின் சுருதிஹாநியாதிதோஷப் பிரசங்கமும், பிரமம் இதுவோ அதுவோ என்று நிச்சயிக்க இயலாததாம் அவ்வியவஸ்தையும் நேரும். ஆனந்தமுதலாயின வெவ்வேருகத் தனித்தனி பிரமமாய் முடியின், பிரமம் அநேகமாதலாகிய அநேகேசுவரப் பிரசங்கம் எய்தும். ஆனந்தமுதலியவெல்லாம் ஒருங்கியைந்து பிரமமாய் முடியுமோவெனில், குணங்களானமையால் இவை சமஸ்தலோகங்களையும் நிர்மாணஞ் செய்தற்கியன்ற உபாயஞானம் போன்ற குணங்களையுடைய பிரமமாகாவென்க. மேலும் "மாயையைக் காரணம் (பிரகிருதி) என்று உணர்க" என்னும் கருத்தினல்,

"மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்।"

என்னும் (சுவேதாசுவதரம். IV. 10) சுருதியானது அசேதனமாகிய மாயையைப் பிரபஞ்சோற்பத்திகாரணமாகச் சொல்லுகின்றமையால் அதுவே பொருத்தமாம், ஞானரூபமுடைய பிரமத்தையே பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லுங்கால், அந்தப் பிரமம் விகாரமுறுவதேயாய், "நிஷ்களரும் செயலிலாதவரும் சாந்தருமாம்" எனப் பொருள்பட (சுவேதாசுவதரம் VI. 19.)

"நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்।"

என்றற்ருெடக்கத்த சுருதிகளுக்குப் பங்கம் நேருமாதலில், எப்பிரகாரத்திலேனும் பிரமத்துக்குப் பிரபஞ்சோற்பத்திலக்ஷணம் சாற்றுதல் அமைவுடைத்தன்ரும் எனப் பூருவபக்ஷம் செய்யப்படுமோயின், சொல்லுதும்.

பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமுதலியன வுண்மையால் பிரமத்துக்கு அது சம்பந்தமுறுதலில்லை யாமாயினும், அப்பிரபஞ்சோற்பத்தி முதலியன பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாகத் தடஸ்தமுறையானே சொல்லப்படும். சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களையுடையதும், அஷ்டநாமங்களுக்கு அதிகரணமாயுமுள்ளது (பிரணவமாகிய குடிலையினின்று வேறுருத) சிவதத்துவமாம்; அதுவே ஜகத்காரணமாகிய பிரமம்* என்று சொல்லப்படும்.

சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), நித்தியதிருப்தத்துவம்) (வரம்பிலின்பமுடைமை) அநாதி போதம் (இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல்), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), அலுப்த சக்திதுவம் பேரருளுடைமை), அனந்த சத்திதுவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை) என்னும் இவைகளே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களாம். (இந்தக்குணங்கள் ஆறும் ஸ்காந்தபுராணத்துச் சனற்குமாரசங்கிதையிலே பிரபாகரனுக்கு வைதிகபாசுபதயோக தீக்ஷை உபதேசிக்கப்பட்ட பதினன்காம் அத்தியாயத்தினும், மகாபாரதத்தினும், கூர்மபுராண உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்தினும் பிறவிடங்களினும்)

"ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்திரநாதிபோத꞉ ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தஶக்தி꞉। அநந்தஶக்திஶ்ச விபோர்விதிஜ்ஞா꞉ ஷடாஹுரங்காநி மஹேஶ்வரஸ்ய ॥"

என்று சொல்லப்பட்டது.

(க) சர்வஞ்ஞதை எக்காலும் கண்கூடாய் அறிதற்கு வேண்டப்படும் புறக்கரணங்கள் வேண்டாது சமஸ்தவஸ்துக்களும் களங்கமில்லாத அநுபவவிஷயமாய் உளதாதலே சர்வஞ்ஞத்துவமாம்; "எவர் சர்வஞ்ஞராய், எவற்றையும் அறிபவராய், எவருக்குத் தபசு ஞானமயமாயுளதோ" என்பது பொருள்பட (முண்டகோபநிடதம். I. 1. 9.)

"ய꞉ ஸர்வஜ்ஞ꞉ ஸர்வவித்யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப꞉।"

என்று கூறினமையால், மேலே போந்த சர்வஞ்ஞதை என்னும் குணம் சித்தமாகின்றது. இதனல் சமஸ்தசேதனத்தின் (பசுக்களின்) கன்மபலபோகத்துக்கு உபயோகமாகிய அவ்வச்சரீரங்களை யாக்கும் உபாயமாயவைகளைப் பற்றிய விசேஷ ஞானமுடைய பிரமம் காரணமாகின்றது.

(உ) நித்தியதிருப்தத்துவம்—விபத்துக்களெனப்படும் களங்கமெலாமொழிந்த நிரதிசயானந்த பரிபூரணத்துவமே ஈண்டு நித்தியதிருப்தத்துவமாம். இதுபற்றியே ஆனந்தமுடையது பிரமம் என்பது பொருள்பட (தைத்திரீயம். III. 6.) சுருதியானது "ஆனந்தம் பிரமம்"

"ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம।"

என்று கூறிற்று. "அன்னியமாய் அந்தரமாயுள்ள ஆன்மா ஆனந்தமயமாம்" எனத் (தைத்திரீய II. 5.) சுருதி

---

* (சைவபாஷ்யகாரர் சத்திதத்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாகிய (முப்பத்தைந்து) தத்துவம் சிவதத்துவத்திலே நின்று பிறந்ததாக முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்து முதலாம் சூத்திரபாஷ்யத்திலே உரைப்பாராயினர். "சிருஷ்டிகாலத்திலே குடிலையானது குண்டலியாகாரமா யிருந்தது; அதன் மத்தியிலே ஞானமாய் உதித்தது நாதமாம்; இதுவே நிராமயமாகிய பரதத்துவமாய், சுத்தஸ்படிக சங்காசமாயுள்ள சிவதத்துவமென்று சொல்லப்படும்" என்னும் கருத்தினல் வைதிக ஞானசித்தி என்னும் ஆகமம்.

"ஸ்ருஷ்டிகாலே து குண்டல்யா꞉ குண்டல்யாகாரவேஷ்டித꞉।
தந்மத்யே ஜ்ஞாநரூபேண உத்பவந்நாதரூப்யதே।
ததேவ பரமம் தத்த்வம் நிராமயம்।
ஶுத்தஸ்படிகஸங்காஶம் ஶிவதத்த்வமுதாஹ்ருதம்॥"

என்று உரைக்கின்றமையானும், "அளவிலாததும், உரைக்கவியலாததும், உபமனில்லாததும், அநாமயமானதும், சூக்கும மாயதும், சர்வவியாபகமாயதும், எக்காலமும் நிலையுறுவதும், அழியாததும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் நாயகத்தன்மை பூண்டு நிற்பதும் சிவதத்துவமாம், சாந்தியாதீதராய்ப் பரசிவனருளராக, இது ஓங்காரஸ்வரூபமாய் விளங்குவதாம்" என்பது பொருள்பட வைதிகசுவாயம்புவாகமம்.

"அப்ரமேயமநிர்தேஶ்யமநௌபம்யமநாமயம்।
ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வகதம் நித்யம் த்ருவமவ்யயமீஶ்வரம்।
ஶிவதத்த்வமிதம் ப்ரோக்தம் ஸர்வாத்வோபரிஸம்ஸ்திதம்।
ஓங்காராதூர்த்வதோ ஹ்யஸ்தி ஶாந்த்யதீத꞉ பரஶிவ꞉॥"

என்று சொல்கின்றமையானும், சிவதத்துவம் குடிலையினின்று வேறுபடாத தொன்ரும் என்பது பெறப்படுகின்றது.)

"அந்யோऽந்தர ஆத்மாநந்தமய:|"

என்று தோற்றுவாய் செய்து, "இது ஆனந்தத்தின் அளவாகும் (மீமாஞ்சையாம்)" என (அத்தைத்திரீயம் II. 8.) சுருதி.

"ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி|"

என்று ஆரம்பித்து, (பல்வகை ஆனந்தங்களை அடிதொடுத்து ஒன்றின் மேலொன்றாக) மீட்டும் மீட்டும் பெருக்கிப் பெருக்கி உரைத்து முடிவிலேபோய் நிரதிசயமாம் தலைக்கிரீடமாக, பிரமத்தின் ஆனந்தத்தையுற்று, "பிரமத்தினது ஆனந்தம் இது ஒன்றும்" என

"ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:|"

என்று உரைத்தல் வாயிலாக, (முன்னர்க் கூறிய) ஆனந்தம் பரப்பிரமத்தின் குணமாக ஈண்டு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆனந்தத்தின் மிகுதிபற்றியன்றோ அவானந்தம் பிரமமாகவே உபசரிக்கப்படும் என்பது போதர "ஆனந்தம் பிரமம்" என

"ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம|"

என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஆனந்தபோகரசத்தையுடையது பிரமமாதலினால் நித்திய திருப்தத்துவமுடையதாகச் சொல்லப்பட்டது. பிரமத்துக்குப் புறக்கரணத்துட்படாத மனசினாலே (ஞானசத்தியினாலே) மகானந்தாநுபவமாம். அதனாலே பிரகாசமாகிய ஆகாசத்தைச் சரீரமாக வுடையது பிரமமாம்" என்றும்; "சத்தியாத்தும பிராணாராமம்" என்றும்; "மன ஆனந்தம்" என்றும்; "சாந்திசமிருத்தம் அமிருதம்" என்றும் பொருள்பட

"(a) ஆகாஶஶரீரம் ப்ரஹ்ம|
(b) ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம்|
(c) மந ஆநந்தம்|
(d) ஶாந்திஸம்ருத்தமம்ருதம்|"

என்று (தைத்திரீயம் I. 6) உரைத்தது.

(a) ஆகாசசரீரம் பிரமம்.

ஈண்டு நாற்புறத்தும் பிரகாசித்தலால் ஆகாசமானது பிரகாசமாய்ச் சிதம்பரம் எனப்படும். இது பூதாகாச மன்றும், (சடமாய) விசேஷ மின்மையினாலென்க. சமஸ்தலோக, அண்டகண்டமாகிய குமிழிக் கூட்டத்தையுடைய இரத்தினாகரமாகிய பரப்பிரகிருதி ரூபையாம் பரமசத்தியே (பராசத்தியே) சிதம்பரம் எனப்படும். இந்தப் (பிரகாசமாகிய) சிதம்பரரூபம் பிரம மாதலினாலே, "ஆகாசசரீரம் (பிரமம்)" என்று சுருதி சொல்லியது. சிதாகாயம் (சிதம்பரம்) பரமகாரணமாதல் "இந்தப் பூதங்களெல்லாம் ஆகாயத்திலே நின்று உற்பத்தியாயின, ஆகாயத்திலே ஒடுங்கு கின்றன" என்றும், "நாமரூபங்களாய அனைத்தையும் தோற்றுவிப்பது ஆகாயமாம்" * என்றும், (சாந்தோக்கியம் I. 1.)

"ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூதான்யாகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாஶம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி|"

என்றும், (சாந்தோக்கியம் VIII. XIV. 1.)

"ஆகாஶோ ஹ வை நாம நாமரூபயோர்நிர்வஹிதா|"

என்றும் உரைத்தமையினாலே அது சித்தமாகும்.

* (ஆகாசம் பராசத்திக்குப் பெயராதல், "சிவபிரானுடைய பரமதேவியாகிய சத்தியார் ஆசாயம் எனப் பெயர்படைப்பார்" என்பது கொண்டு, கூர்மபுராணம்

"யஸ்ய ஸா பரமா தேவீ ஶக்திராகாஶஸம்ஜ்ஞிதா|"

என்று கூறினமையால் உணரப்படும். சிவதத்துவத்தினின்று வேறுறாத குடிலையானது பரப்பிரகிருதி எனவும், மகாமாயை எனவும் படும். பிரகிருதியானது ஸ்தூலம், சூக்குமம், பரம் என முத்திறப்படும்; ஸ்தூலப் பிரகிருதியானது புருஷனுக்குச் சாத்துவிக ராசச தாமசம் என்னும் முக்குணத்தோ டியன்ற புத்திமுதலிய (புத்தி, அகங்காரம், மனம், சித்தம், சோத்திராதி ஞானேந்திரியம் ஐந்து, வாக்காதி கன்மேந்திரியம் ஐந்து, சப்தாதி தன்மாத்திரை ஐந்து, ஆகாசாதி பூதங்கன் ஐந்து என்னும் இருபத்தினன்கு) போக்கிய கருவிகளைப் பிறப்பிப்பதாம் என்றும், சூக்குமப்பிரகிருதியானது கலைமுதலிய (கலை, காலம், நியதி, வித்தை, ராகம், புருஷன் என்னும்) தத்துவங்களின் பிரிவிலாச் சொருபமுடையதென்றும், பரப்பிரகிருதியானது (சத்திதத்துவம், சாதாக்கிய தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம் என்னும் தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்கின்ற சிவதத்துவத்தினின்று வேறுறாத) மகாமாயையாம் என்று கொண்டு, வைதிகசிவாகமப் பிரகரணமாகிய இரத்தினத்திரயம்

"ப்ரக்ருதிர்த்வேஷா ஸ்தூலா ஸூக்ஷ்மா பரேத்யஸௌ|
மாயேயா ஹ்ருதேதி யா தத்ர ஸ்தூலா மண்டலாத்மிகா|
போக்யாதிஹேதுஜநநீ ப்ரக்ருதி: புருஷஸ்ய ஸா|
ஸூக்ஷ்மா கலாதிதத்த்வாநாமிஹ மாயா ப்ரஸவிநீ||"

என்று கூறிற்று. இந்த ஸ்தூலப் பிரகிருதி, சூக்குமப் பிரகிருதி பரப்பிரகிருதி என்னும் மூன்றும் முறையே மகாமாயை, மாயை, பிரகிருதி எனப்படும் என்று கொண்டே, சைவபுராணம்.

"மஹாமாயா ச மாயா ச ப்ரக்ருதிஸ்த்ரிகுணேதி ச|"

என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷிதர் இந்த மூன்று பிரகிருதிகளையும் சுத்தப் பிரபஞ்சம், மிசிரப்பிரபஞ்சம், மலினப் பிரபஞ்சம் என்னும் மூன்றுக்கும் காரணமாமென உரைத்தார். சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும்

"ஶிவஶக்திஸ்ஸாதாக்யமீஶம் வித்யாக்யஞ்சைவ ச|"

என்று பிருகச்சாபாலோபநிடதத்திலே கூறப்பட்டது. "நியதி, காலம், ராகம், கலை, வித்தை என்னும் ஐந்தும் மாயையிலே நின்று உதித்தன என்றும், இதுபற்றியே மாயையைப் பிரகிருதி என்று உணர்க என்றற் றொடக்கத்ததாக

"மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்|"

என்று (சுவேதாசுவதர) சுருதி கூறிற்று என்றும், இந்த மாயையிலே தோற்றிய கலாதி தத்துவங்கள் சந்தேகமின்றிச் சுருதியுக்தமாம் என்றும், இது பற்றியே (சுவேதாசுவதர) சுருதி

‟காலஸ்வபாவோ நியதி:।”

என்றற் றொடக்கத்ததாகக் கூறியதாம் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவமும் புருஷனுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகம் எனப்படும் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவங்களை அறியாதவன் வித்துவானு யிருந்தாலும் மூடபுத்தி யுடையனும்” என்றும் சிவபுராண கைலாயசங்கிதை

‟நியதி: காலராகஸ்ச வித்யா ச தத³நந்தரம்।
கலாசைவ ஸம்க்ஷிப்தம் மாயாபஞ்சநம் ஸ்ம்ருதா।
மாயாஜந்யம் ஸ்வஜ்ஞாதிம் வித்யா ஞாயாஸ்ய கீர்திதா।
தஜ்ஜந்யே தாநி தத்வாநி ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா நித்யஸம்ஸ்ரயா:।
காலஸ்வபாவோ நியதி ரிதி ஸர்வத்ர வ்யவஸ்தி।
ஏதத் ஸர்வம் ஸமஸ்தஸ்ய பஞ்சகஞ்சுக முச்யதே।
ஏதாநி பஞ்ச தத்வாநி விஜ்ஞாநவிநிஸ்சயே:॥”

என்று உரைத்த வாய்மையினுலே உணரப்படும். இந்த நியதி முதலிய தத்துவ பஞ்சகங்களோடு புருஷன், மாயை (யோநி) என்னும் இரண்டையும் சேர்க்குங்கால் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் பெறப்படுகின்றன. இந்த வித்தியாதத்துவங்கள் சுருதியுக்தமாமெனக் கைலாச சங்கிதையினுற் சூசிப்பிக்கப்பட்டமை சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரமாகிய

‟காலஸ்வபாவோ நியதிர்யத்ருச்சா பூதாநி யோநி: புருஷ இதி சிந்த்யம்।”

என்பதேயாம். ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினுன்கும் பிரசிநோபநிடதத்து நான்காவது பாகத்து எட்டாம் மந்திரத்தினுல் அறிவுறுத்தப் படுகின்றது. இந்தப் பிரசிநோப நிடதத்து ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினுன்கும், சுவேதாசுவதரோபநிடதத்துக் கலாதிமுதலிய வித்தியாதத்துவம் ஏழும், பிருகச்சாபாலோபநிடதத்துச் சிவதத்துவ முதலிய ஐந்தும் சுருதியுக்தங்களாய் வைதிக சிவாகமப் பிரதிபாதிதமாய்ப் போந்தன. இஃது இவ்வாருகவும், மாயாவாதவரா கோபநிடதத்துப் பேசப்பட்ட “ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக் கருவிகளுட்பட்ட) வாயுக்கள் பத்தும், மனமுதலிய அந்தக்கரணம் நான்குமாகச் சேர்ந்த ஸ்தூலப்பிரகிருதி எனப்படும் (மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட) இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையேனும், முப்பத்தா றென்னும் தொகையினுலே வேதத்திலும் சிவாகமத்திலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மேலே போந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களைச் சமத்துவஞ் செய்யவேண்டும் என்னும் கபட மேலீட்டினுலே சூதசங்கிதையிற் புகுத்தப்பட்ட “ஆகாசாதி ஐந்தும், தன்மாத்திரை ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக்கருவிப்பாற்பட்ட) தசவாயுக்களும், மனமுதலிய நான்கும், பசுவாகிய சீவனும், அவித்தையுமாக (மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட) இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யேனும் முடிவாகக்கொண்ட இம்முப்பத்தாறனுள்ளே மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள சுருதியுக்த வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும், இவற்றிற்கு மேலுள்ள சுருதியுக்த சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் எவ்வாறு அடக்கப்படுவனவாம்? அஃதன்றி, பிருதிவி தத்துவமுதல் சத்திதத்துவம் இறுதியாகப் போந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்கள் தோற்றுதற்குக் காரணமாய்க்குடிலைப் பிரணவத்தினின்று வேறுருத பரநாதம் எனப்படும் சிவதத்துவத்தின் பாலராய்ச் சாந்தோக்கியம் கைவல்லியம், பிருகதாரணியம், மாண்டூக்கியம், கடவல்லி, மகாநாராயண முதலியவைகளிலே புகழப்பட்ட அருளாம்பிகாசமேத பஞ்சகிருத்தியாதி காரராம் மகாசதாசிவராகிய ஈசர் பரப்பிரகிருதியிற் ருழ்ந்த சூக்குமப் பிரகிருதியினின்று உதித்த கலாதத்துவத்திற் ரேூற்றிய மூலப்பிரகிருதியின் விகிர்த சத்துவகுண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்பராகிய ஈசராமென எவ்வாறு திரிவு படுத்தப்படுவர்? சிதம்பரம் அருட்பராசத்தியாம் என்று கொண்டன்றே, சைவபாஷ்ய காரருக்கும் கூர்மபுராணத்துக்கும் இசைந்து, உமாபதி சிவாசாரியரும் “அருளாகுஞ் சிதம்பரமாம் பரமாந்திருச் சிற்றம்பலம்” என்று உரைத்தருளினர். கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்னும் ஐந்தனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணின்ற ஞானயாகத்தையும், சரியாபாதம் கிரியாபாதம் யோகபாதம் ஞானபாதம் என்னும் நான்கனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணின்ற ஞானபாதத்தையும் ஒழித்து, எஞ்சிநிற்பனவற்றுள்ளே தலையாய் நின்ற தியானயாகம் எனப்படும் (வைதிக பாசுபதி யோகபாதம் வரையுமே வேதசிரசுகள் பேசுவனவாமென்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டமையானும், சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி என்னும் நால்வகைப்படும் ஞானயாகமும், ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற்கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என்னும் நால்வகைப் பாதமுடைய ஞானபாதமும் ஓரே முடிபினவாய், சர்வஞ் ஞானேத்தரம்

‟ஸிவஸ்வகீய ஸ்வாத்மாக்ய யோகாராவிவர்ஜித:।”

என்று கூறியவாறு குடிலை எல்லை கடந்த பஞ்சகிருத்தியாதிகாரம் நீங்கிய சிவத்தை அறிவுமாத்திரையினுல் வழிபடுதற்குச் சாதனமாய் முற்றுவனவாக, ஞான யோகம் எனப்படும் யோகபாதம்

‟ஓங்காரம் ஸர்வஸாரம் ஆதர்ஸாதே।”

என்று சிவதத்துவ நாதசக்கரமாகிய குடிலையிலே முற்றிநிற்பதால், இந்தப் பரப்பிரகிருதியாகிய மகாமாயை எனப்படும் குடிலையானது சர்வஞ் ஞானேத்தரம்

‟பதிஸ்வகீய விவோஜ்ஞய ஸ்வாயிகாரவஷோஷித:।”

என்று கூறியவாறு, சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியாதி காரத்தோடியைந்து அருட் பராசத்தியை நீங்காத சிவபதியார்க்குத் தானமாய் முற்றுதலால், இவ்விடத்தே முதற்காரணம், நிமித்த காரணம், துணைக்காரணம் என்னும் மூன்றும் ஒன்ருகப் பேசப்படும் என்று கொண்டன்றே, வைதிக பாசுபதயோகத்தை முடிவாகக் கொண்டு பேசும் சிவாத்துவிதிகளை யுற்று உமாபதிசிவாசாரியர் “மண்டணிக்குலாலன் றண்ட சக்கராதி காரணமூன்றுமோர் பேரணைந்தது” என்று கூறினுராக, சிவஞானசுவாமிகள் “மாயை முதல்வனில் வேறு பொருளன்றென் றுரைப்பர் சிவாத்துவித சைவர்” என்றுரைத்தாராக, ஏகான்மவாதியாரும் இதற்கிசைந்

(*b*) சத்தியாத்ம பிராணாராமம்.

" சத்தியாத்துமா " என்றது சத்தாரூபமாம் ; "பிராணாராமம்" என்றதிலே போந்த "பிராணன்" என்னும் மொழி சமஸ்த (சேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு) ஆதாரமாயுள்ள சிதம்பரசத்தியின் மேலாம். ஆகவே, எந்தப் பிரமத்துக்குச் சொருபமாயிருந்துள்ள எந்தப் பிராணனும் சிதம்பர சத்தியிடத்திலே இன்பமுளதாதல் உளதாமோ, அது "பிராணாராமம்" எனப்படும்.

- (*c*) மந ஆனந்தம்.

"மன"த்தின் கண்ணே (சிதம்பரசத்தியின் கண்ணே) ஆனந்தம் எந்தப் பிரமத்துக்குப் புறக்கரணம் வேண்டாதுளதாமோ, அது "மன ஆனந்தம்" எனப்படும். ஈண்டும் "ஆனந்தம்" என்றது காரணமாகிய சிதம்பரத்தின் பாலதேயாம். இதுபற்றியன்றே, (தைத்திரீயம். II. VII. 1.) "இந்த ஆகாசம் ஆனந்த மாகாதுபோகின், யார் உயிர்ப்பார், யார் பிழைப்பார்" என்ற கருத்தினால்

"யதேஷ ஆகாஶ ஆநந்தோ நஸ்யாத் கோஹ்யேவாந்யாத் க꞉ ப்ராண்யாத்"

என்று கூறியதாமென்க.*

(*d*) சாந்திசம்ருத்தமம்ருதம்.

"சாந்திசமிருத்தமமிருதம்" என்றது சிவத்துவத்தை அடைதல் என்பது பொருளாம் ; "அமிருதம்" என்றது (இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கி நிற்றலாகிய) அநாதிமுத்தமே. ஈண்டு சச்சிதானந்தமாம் பரமாகாச சொரூபமுடைய பிரமமானது சொரூபானந்தத்தைப் புற அந்தக்கரணம் வேண்டாது மனசினாலே (சிதம்பரசத்தியினாலே) அநுபவிக்கின்றது என்பது மன ஆனந்தம் என்றதினாலே சித்தமாகின்றது ; இதுவன்றி, இந்த "மன ஆனந்தம்" (சிதம்பரபரமசத்தியானது) சிவப்பிரமபாவனை அடைந்த முத்தான்மாக்கள் மற்றோர் புறக்கரணம் வேண்டாது நிரதிசயசொரூபானந்த அநுபவத்தை அடைதற்குச் சா

தே "நிச்சயமாய் ஈசன் நிமித்தமும் உபாதானமும் என்பது வேதசம்மதம்" என்று உரைத்தமையால், ஞான பாதத்தையும் யோகபாதத்தையு முடைய துவிஜர்கள் வைதிகபாசுபத யோக முறைக்கும் வைதிகபாசுபத சிதம்பரோபநிடதப் பொருளையும். இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த சூத்திரப் பொருளையும், ஓர்காலும் அங்கீகரியாதுடராமென்க).

* (ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே "இருதயம், மனசு, சஞ்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மநீஷா, ஜூதி, ஸ்மிருதி, சங்கற்பம், கிரது, அசு, காமம்" என்னும் நாமங்களெல்லாம் பிரஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் "பிரஞ்ஞானம்" என்னும் பெயர் "சைதன்னியத்தின்" பரியாயநாமம் என்றும், இந்தச் 'சைதன்னியமானது' சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவமாம் என்றும், சிவபுராணகைலாசசங்கிதை பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்து நான்காம், நூற்றிருபத்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாறும் சுலோகங்களால் அறியப்படுதலாலும், "பராசத்தியாரைச் சத்தியார் எனவும், அச்சத்தியுடையாராகிய சிவபிரானாரைச் சத்திமான் எனவும், வேத்தியர் சிவனார் எனவும், சிவையாம் பராசத்தியார் வித்தை எனவும், பிரஞ்ஞை எனவும், சுருதி எனவும், ஸ்மிருதி எனவும், திருதி எனவும், ஸ்திதி எனவும், நிஷ்டை எனவும், ஞானேச்சாக்கிரியாசத்தி எனவும், ஆஞ்ஞை எனவும், சொல்லப்படுவார் என்று கொண்டு,

"ஶக்திஶக்திமதோர்பேதம் வதந்தி பரமார்த்தத꞉।
ஶக்திர்வித்யா ததா வேத்யஶ்ஶிவஶ்ஶிவா சதுர்விதா꞉।
வேத்யோ ஶிவ꞉ ஶிவா வித்யா ப்ரஜ்ஞா சைவ ஶ்ருதி꞉ ஸ்ம்ருதி꞉।
த்ருதிரேஷா ஸ்திதிர்நிஷ்டா ஜ்ஞாநேச்சா கர்மஶக்தய꞉।
ஆஜ்ஞா சைவ............................॥"

என்று சிவபுராணவாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்திலே படிக்கப்படுதலாலும், இந்த நாமங்களுள்ளே ஐத்ரேயோபநிடதத்திலே காணப்படுவனவாக முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட "திருதி" "ஸ்மிருதி" என்பன காணப்படுதலால், அந்த ஐதரேயத்துள்ள மனமுதலிய பெயர்களெல்லாம் சிவையாம் பராசத்தியின் பெயராக அறியப்படுமோ மாதலாலும், இக்தப் பராசத்தி சிதம்பரமாம் என்று கூர்மபுராணம் கூறுதலாலும், சைவபாஷ்யகாரர் மனசைச் சிதம்பர பராசத்திக்குப் பெயராகக் கொண்டமை முழுமையும் வாஸ்தவமேயாக, சங்கராசாரியர் சூதசங்கிதையைச் சார்ந்த பிரமகீதை மூன்றாம் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகமுதல் இருபத்திநான்காம் சுலோகம் இறுதியாக, — முன்னர் ஐதரேயத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே போந்ததிருதி மன முதலிய பெயர்களைத் தமது மாயாவாதபாஷ்யத்திலே சடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திகளுக்குப் பெயராக எழுதினமைக்கு மாறுபடாதிருப்ப, "சிவன் உருத்திரன்முதலிய பெயர்கள் பிரமத்துக்கு உபாதிபூதப் பெயர்களாமாறு. அப்பிரமகீதை மூன்றும் அத்தியாயத்து இருபத்தெட்டாம் சுலோகம் நிறுத்தப்பட்டாற்போல,—மனமுதலிய பெயர்களையும் உபாதிபூதசடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திப்பட்டனவாய்ச் சங்கரனுக்குப் பெயராமாறு நுழைத்துவிட்டமை முழுமையும் வேதவியாசர் கருத்துக்குமாறாய், அவ்வேதவியாசரருளிய புராணேபட்பிரும்மணத்துக்கு மாறுபடாது எழுதிய சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு மாறாய் முடிந்ததாமென்க. ஆதலால், சைவபாஷ்யகாரர் மனம் என்றதை வேதபரிபாஷாப்பிரகாரம் பராசத்தியாகிய சிதம்பரத்துக்குப் பெயராக எழுதினமை முழுமையும் உசிதமேயாய், சங்கராசாரியர் மனசை வேதபரிபாஷை அறியாது அந்தக்கரண விருத்தியின் பெயராய்க்கொண்டு சிதம்பரசத்தியைக் கெடுத்து எழுதினமை அசாரமேயாம் என்க. சிவதருமோத்தரம் என்னும் ஆகமம் சிவபிரான் பராசத்தி யாரோடிசைந் தநுபவிப்பார் என்பது கொண்டு "சிவன்பரமசத்திதனை யனுபவிப்பனர்ந்தே" என்று கூறியவாய்மை சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு இசைந்து நின்றமையினாலே தெள்ளிதிற் புலப்பட்டவாறும்).

தனமுமாகின்றது என்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஆதலினால், பாகியகரணமின்றிச் சுத்தஞான போதசத்தி ரூபமாம் மனசினாலே (சிதம்பரசத்தியினாலே) முடிவிறந்த சொரூபானந்தமெய்துவது அநுபவசித்தமாதலினால், பிரமம் நித்தியதிருப்தம் எனப்படும் வரம்பிலின்பமுடைமையாதல் பெறப்பட்டது. ஆகவே பிரமத்துக்கு எக்காலத்தேனும் பாகிய சம்சாரதுக்கலேசமேனும் இல்லையாம் என்பது பொருளாம். *

(ங) அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே எக்காலத்துமுள்ள நிரதிசயஞானமே அநாதிபோதமாம். சுவரூபானந்தாநுபவ சாதனமாய அந்தக்கரணஞானம் அநாதிசித்தமேயாம்; ஆதலில், அநாதிபோதமுடையது பிரமம், சம்சாரத்தினின்று (பாசத்தினின்று) நீங்கும் ஞானம் அநாதியே யுண்மையினாலெனக. எக்காலத்தும் சம்சாரதோஷத்தை நீங்கிநிற்றலால் "சாந்திசமிருத்தமம்ருதம்" என்று சுருதி கூறிற்று.

(ச) சுவதந்திரத்துவம்—பிறரிடத்திலே வறுமைகாரணமாகச் சேவகத்தன்மை பூண்டொழுகுவதின்றி, தனக்கு வேறாயுள்ள வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்திலே வசீகரித்து நிற்றலே சுவதந்திரத்துவமாம். "ஞானனும் அஞ்ஞானனுமாம் இருவரும், பிறவாதவரும், (ஒருவன்) ஈசனும் (பதியும்), (மற்றவன்) அநீசனுமாம் (பசுவுமாம்) என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 9.)

"ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶாநீஶௌ।"

என்றும், "போக்தா (பசு), போக்கியம் (பாசம்), பிரேரிதாரர் (பதி) என்பவற்றை அறிந்து" என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 12:)

"போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா।"

என்றும், வித்தை (பசு), அவித்தை (பாசம்) என்னும் இரண்டையும் ஆளுபவர் இவற்றுக்கு வேறாகியவராம் (பதியாம்)" என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். V. 1.)

* (சிதம்பர பராசத்தியார் பரப்பிரமசிவனார் இன்பம் துய்த்தற்கும், முத்தான்மாக்கள் இன்பம் துய்த்தற்கும் சாதனமாய் நின்றார் என்று சைவபாஷ்யகாரர் கூறிய பொருள்.

பாரியைப்பரர்கண்பார்வைப்படாப்பதிவிரதைதன்னை
யாரியமுணர்ந்தகாந்தனவடனைத்திளைப்பனாந்தே
பாரியைப்பரர்கண்பார்வைப்படாப்பராசத்திதன்னை
யாரியனாதிமுத்தனவடனைத்திளைப்பனாந்தே.

"முத்தான்மாவானவன் மும்மலங்களும் நீங்கிச் சாயுச்சியத்தைப் பெற்றபோது பதிவிரதையாம் பராசத்தியைப் பொருந்தி இன்பம் அனுபவிப்பன் எனவும், அநாதிமுத்தராகிய சிவபிரானும் தம்மைப் பிரியாதுற்ற பராசத்தி பேரின்பத்தைப் பொருந்தி அநுபவிப்பன் எனவும்" சுப்பிரமணிய சுவாமியானவர் அகஸ்தியமகாமுனிவர்க்கு அறிவுறுத்திய வைதிகசிவ தருமோத்தராகமத்தினாலும் சைவபாஷ்யகாரர் உரைத்தது வாய்மையாமாறு தெளியப்படுகின்றது.)

"வித்யாவித்யே ஈஶதே யஸ்து ஸோऽந்ய:।"

என்றும் போந்த சுருதிகளிலே கண்டபிரகாரம், ஜடம் (அசேதனமாகிய பாசம்), அசடம் (சேதனமாகிய பசு) என்னும் இரண்டையும் பிரமமானது செலுத்துவதுன்மையால் பிரமத்துக்கு முற்றுத் தொழில் எனப்படும் சர்வகர்த்திருத்துவமுடைமையாதல் எய்துகின்றது.

(ரு) அலுப்தசக்தி—(கெடுக்கப்படாது) சுவாபாவிகமாகிய சத்தியை உடைமையாதல் அலுப்தசக்தியாம்; இதுபற்றியே அவருடைய பராசத்தியானது ஞானசத்தி, பலசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பலவாறாகச் சொல்லப்படும் என்பது கொண்டு, (சுவேதாசுவதர VI. 8) சுருதி முதலாயின.

"பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச।"

என்று கூறுவனவுமாம். சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சரூபசத்திவிசிஷ்டத்துவம் பிரமத்துக்கு ஸ்வாபாவிகமாம், இவ்வாறு விசிஷ்டசத்தி குணங்களோடு பிரமம் இருப்பதாமன்றி எக்காலமேனும் நிர்விசேஷமாயிருத்தல் (நிர்க்குணமாயிருத்தல்) இல்லையாம். *

முடிவிறந்த விசேஷ சத்தியுடைமையே அனந்தசத்தித்துவம். இந்த முடிவிறந்த சத்திகளையுடைமையினாலன்றோ பிரமமானது அனைத்தையும் உலகத்தை ஆக்கவும் அழிக்கவும் இயைந்த தாகின்றது. இதுபற்றியே (சுவேதா சுவதரம் III. 2.)

"ஏகோ ஹி ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்து: ய இமாம் லோகாநீஶத ஈஶநீபி:।"

"இரண்டாவதிலதாய், உருத்திரர் ஒருவர் மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகம் அனைத்தையும் பரமசத்திகளினால் ஆளுவாராயினார்" என்றும், அதர்வசிரசு "அனைத்தையும் பிறப்பிக்கும் நாயகமாகிய பரமசத்திகளினாலே சமஸ்த லோகங்களையும் ஆளுகின்றார்" என்பது பொருள்பட

"ய: ஸர்வாந் லோகாநீஶத ஈஶநீபிர்ஜநநீபி: பரமஶக்திபி:।"

என்றும் கூறியவாமென்க. அனந்தசத்தியுடைமையால் பிரமமானது பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாயிற்று.

* (சைவபாஷ்யகாரர் மாயாவாதோபநிடதமாகாத வைதிக பாசுபதோபநிடதத்திலிருந்து பல சுருதிகள் வாயிலாக மேலே உதகரித்துப் போந்தவாறு, பிரமத்துக்கு (சிவனார்க்கு) சர்வஞ்ஞுதாதி குணங்கள் உளதாமுண்மை நிரூபணஞ் செய்து, குணங்களொன்றுமில்லையாக்கப்படும் கீழ்நிலைக்கண்ணவாம் மாயாவாதோபநிடதப் பிரகாரம் பேசப்படும் நிர்விசேஷ (நிர்க்குண)ப் பிரமம் ஓர்புறம் ஒதுக்கிக் கண்டித்தமையை எவரும் நோக்குவாராக.)

அஷ்டநாமாதிகரணம்—பவர், சர்வர், ஈசானர், பசுபதி, உருத்திரர், உக்கிரர், பீமர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்டநாமங்களுக்கும் அதிகரணமாயுள்ள (சிவதத்துவ) வாச்சியம் பரப்பிரமமாம். இந்தப் பிரமம் சமஸ்த சப்தங்களா லுரைக்கப்படுமேனும், அதன் பெருமை முக்கியமாகப் பவர்முதலிய நாமங்களினலே புலப்படுவதாகும். இந்த எட்டு நாமங்கள் ஒழிந்த மற்றைய நாமங்களினலே அப்பிரமம் சுட்டப்படா திருத்தலு மன்று மென்க.

௧. பவர் — எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையினல் "பவர்" என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் போந்தது, இந்தப் "பவ" என்னும் மொழி (இருத்தலாம்) சத்தை எனப் பொருள்படும் "பூ" தாதுவிலே யிருந்து பிறந்தமையின லென்க. இதுபற்றியே "சொமிய, சத்தாம் இது முதற்கண்ணிருந்தது, ஏகமாம் அத்துவிதீயம்" என்றும் "சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்" என்றும், "சத்தியாத்தும பிராணாராமம்" என்றும், "மன ஆனந்தம்" என்றும், "ஸந்மன" (சத்தாகிய மனம்) என்றும் பிறவுமாகச் சுருதிகள் எழுந்தனவாமென்க. "சத்துகடம்" "சத்துபடம்" என்பன போல, சமஸ்த வஸ்துக்களிலும் ஊடுருவிநிற்றலால் சத்தாகிய பிரமமே அனைத்துக்கும் உபாதானமாதல் (காரணமாதல்) சித்திக்கின்றது, மண்ணோடு கூடிய கடமானது மண்ணினலே ஆக்கப்பட்டதாய், (எனவே,) மண்ணையே உபாதானமாகக் கொண்டாற் போலாம். ஆதலினல், சத்தாகிய பிரமம் என்பது பவர் என்னும் சப்தத்தின் வாச்சியமாம்.

௨. சர்வர்—இம்சித்தல் எனப் பொருள்படும் "ஶ்ரு" என்னும் தாதுவினின்று பிறத்தலால், அது அனைத்தையும் சங்காரஞ் செய்யும் கர்த்தா பிரமம் என்று பிரதிபாதிக்கின்றது. இதுபற்றியே, "மகாசங்காரஞ் செய்பவராய், அனைத்தையும் கவளீகரணஞ் செய்பவராயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்" என்பது பொருள்பட (அதர்வசிரசு)

"தஸ்மை ஸர்வஸம்ஹர்த்ரே மஹாக்ராஸாய வை நம:"

என்றும், "இந்தப் (பிரமத்துக்கு) பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாம் இருவரும் உணவாயினர்" என்பது கொண்டு (கடவல்லியும் II. 25.)

"யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ் ச உபே பவத ஓதந:"

என்றும் பிறவுமாகப் போந்த சுருதிகளினலே, "சர்வ" சப்தவாயிலாகப் பிரமத்துக்குச் சங்காரத்துவம் உளதாதல் கேட்கப்படுகின்றது. *

௩. ஈசானர்—உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிஷ்டகுணமுடைமையால் "ஈசானர்"என்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று, "எவர் இந்த லோகங்களையெல்லாம் ஆஞ்ஞாசத்திகளினலே (ஈசசத்திகளினலே) ஆளுகின்ருரோ" என்பது பொருள்பட (சுவேதாசுவதர) சுருதி

"ய இமாம்ல்லோகாநீஶத ஈஶநீபி:"

என்று உரைக்கின்றமையினலென்க.

௪. பசுபதி — ஈசுவரராயுள்ளார் எவற்றையும் ஆளவேண்டியதுண்மையால், பசுபதி என்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று. இதுபற்றியே "நாற்காலும் இருகாலுமுடைய பசுக்களுக்கும் ஈசராயுள்ளார் பசுபதி எனப்படுவார்" (கிருஷ்ணயசுர்வேதம் III. 1. 4.)

"யேஷாமீஶே பஶுபதி: பஶூநாம் சதுஷ்பதா முத த்விபதாம்"

எனக் கூறியதுமாமென்க. பாசசம்பந்தத்தினலே பசு என்னும் வியவகார முண்மையால், பசு என்னுமிடத்துப் பசு பாசம் என்னும் இரண்டும் கொள்ளக் கிடந்தன. பசுவாகிய சித்துக்கும் பாசமாகிய அசித்துக்கும் நாயகம் பிரமமாம் என அறியற்பாற்றும்.

௫. உருத்திரர் — சம்சாரரோகத்தைத் திராவகஞ் செய்தலால் (உருகச்செய்தலால்) உருத்திரர் என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் பெயராகப் போந்தது. "பரமான்மாவைச் (சிவத்தை) அறிந்தவன் சோகத்தைத் தாண்டுகின்ருன்" என்பது கொண்டன்றே (சாந்தோக்கியம் VII. 1. 3.)

"தரதி ஶோகமாத்மவித்"

என்று கூறியதுமாமென்க.

௬. உக்கிரர் — (சூரியசந்திராதியராம்) ஒளிகளால் அடக்கப்பட மாட்டாமையால் உக்கிரர் என்னும் நாமம் பிரமத்தின் மேலாயிற்று. இதுபற்றியன்ருே, "அவ்விடத்தே சந்திரனுமின்ரும் சூரியனுமின்ரும்"என்றுகொண்டு (சுவேதாசுவதரம் VI. 1)

"ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம்"

என்று கூறியது மாமென்க.

௭. பீமர்—சமஸ்த சேதனங்களையெல்லாம் (பசுக்களையெல்லாம்) நியாமகஞ் செய்தலாலும், அவற்றுக்கு அச்சமுண்டாக்குதலாலும் பீமர் என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் பெயராய்ப் போந்தது. இதுபற்றியே "இவருக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது" என்ற கருத்தினல் (தைத்திரீயம் II. 8.)

---

* (மேலே போந்த கடவல்லி சுருதியிலே காணப்படும் பிரமம் க்ஷத்திரம் என்னும் இரு பதங்களினலே பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் சுட்டப்படாது, பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாம் இருவருமே உணர்த்தப்பட்டாரென்க ; பிரமம் என்றமையினலே பிரமாவானவர் கொள்ளப்பட, இடத்தினலே "க்ஷத்திரம்" என்றது விஷ்ணுவையே உணர்த்திற்று. இதுவன்றி, புராணமும் விஷ்ணுவை க்ஷத்திரியர் என்று கொண்டு

"க்ஷத்ரியம் வைரோஹரிம்"

என்று கூறிற்று.)

"ஹீஷாஷ்ஸாஸாதஃ வவதெ।"

என்று கூறியதாமென்க.

அ. மகாதேவர்—மகத்துவ முண்மையானும் பிரகாச முண்மையானும் மகாதேவர் என்னும் நாமம் சிவனுர்க்குப் போந்தது. இது கொண்டே அதர்வசிரசானது "சிவபிரானை மகாதேவர் என்றது எற்றுக்கு?" என்னும் வினவுக்கு உத்தரமாக, "அனைத்தையும் ஒழித்துவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்ருர் என்பதுபற்றி மகாதேவர் என்னும் நாமம் போந்தது" என்ற கருத்தினுல், (அதர்வசிரசு)

"ஸுவகூலாஜ-வாநெதஹோஜெவஃ। ஸவ-ஹாநுஹாவாநு வஸிதஜஜ்யாதூ ஜாநயொமெஸ்வயெ- ஊஹதி ஊஹீயதெ।"

என்று கூறிற்று. சமஸ்த சம்சாரதோஷமெல்லாம் அறுத்து, சமஸ்த மங்கலசார (குணநாமங்களுக்கு) உறைவிடமாக அறியப்படும் (பிரணவப்பாற்படும்) சிவதத்துவமானது சமஸ்த (சேதனுசேதன)ப் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாமியல்பு வாய்ந்தது. அப்படிப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த சிவதத்துவத்திலே (நிமித்தமும் உபாதானமுமாம்) உபயகாரணமும் முற்றுவதாகின்றது. அந்தச் சிவதத்துவம் அப்படிப்பட்ட மகத்துவமுடைமையால் பிரமம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தப்பிரமமே ஆனந்தாதி குணங்களுக்கு ஆசிரயமாய்ச் "சிவன்"என்று உரைக்கப்படுவதாகின்றது. *

ஆதலினுல் ஆனந்தாதிகளைத் தனித்தனியே பிரமமென விகற்பமுறக்கூறல் நிஷ்பிரயோசனமாமென்க. "மாயையைப் பிரகிருதி என்று அறிக" என்ற சுருதியிலே, மாயையானது காரணமாதலும், அம்மாயை ஈசுவரனேடியைந்தமை உரைக்கவேண்டி எஞ்சிய சுருதியானது, "மாயையுடையாரைமகேசுவரர்"என்று உரைத்தமையாலும் உணரப்படும். சூக்குமசிதசித் விசிஷ்ட பிரமம் காரணமும், ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட பிரமம் காரியமுமாகின்றது. ஆதலினுல் உலகோற்பத்தி லக்ஷணம் பிரமம் என்பது சித்தாந்த மாயிற்று.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

---

* (பிரணவம் எனப்படும் பரப்பிரகிருதியின் இயல்பையுடையது சிவதத்துவம் என்று கொண்டன்ருே, சிவபுராணம்

"வாஃ வ்ரகூதிஹாவஸ்ய தச் ஸகூாஹிவதகூ:தஃ।"

என்று கூறிற்று. யசுர்வேத ஆரணியகம்.

"வஜ்ஞாஜகூ்ரம் வஸிவதத்தெவ்ரயஸ।"

என்று கூறினமைக்கிசைய, பிரமசக்கரமாகிய நிவிர்த்திகலையிலும், நாராயணசக்கரமாகிய பிரதிஷ்டாகலையிலும், வித்தியாகலையாகிய உருத்திரசக்கரத்திலும், சாந்திகலையாகிய மகேசுவர சக்கரத்திலும் தனித்தனியே வாய்ந்த நான்கு பிரணவப் பிரகிருதிகளும் முக்கியமன்ரும் (கவுணமாம்), என்பதுகொண்டு

"ஸுஷிநுவிவத-ஷெதாு வகூ்ராணாஂவ்ரணவொஹவெசு।
ஊஹெஸாதிகூ்ராஜெவ மௌணூ்யவ்ரத்யாஸவாவகஃ।"

என்று கூறினமையினலே சாந்தியாதீத கலையாகிய சதாசிவசக்கரம் எனப்படும் பிரமசக்கர பரப்பிரகிருதிச் சிவதத்துவத்தின் பாற்பட்ட பிரணவமே முக்கியமாம் என்பது பெறப்பட்டு, இந்தப்பிரணவத்தின் பொருள் சிவனுர் என்பது கொண்டு,

"வ்ரணவாஜ்ஜ-ஸ்ரீவஷாகூஷாச் வ்ராயாநெ்நவ்ரகீத்திதஃ।"

என்றும்,

"ஸிவொவாவ்ரணவொஹெ்யஷ வ்ரணவொவாஸிவஃ ஸ்ருதஃ।
வாஜ்யவாவகயொஹெஂஷொ நாத்யஹஂவிஜ்யதெயதஃ।"

"சிவனே பிரணவம்; பிரணவமேசிவன்; வாச்சியவாசக சம்பந்தத்தினுல் பிரணவத்துக்கும் சிவனுக்கும் பேதமின்ரும்" என்றும் சிவபுராணம் கூறிற்று. பராசத்தியார் சிவனுக்குச் [...]வாய சம்பந்தத்தினுல் உளர் என்பது கொண்டு அச்சிவபுராணம

"ஸுவமெத-வாஸக்தி ஸ்ரீவஸ்யஸவோயிநீ।"

என்று கூறிற்று. வைதிகபாசுபத யோகத்தையே முடிவாகக் கொண்டு நின்று பேசும் பரமமாகிய சிதம்பரோபநிடதங்களுக்கிசையப் பொருள் போதிக்கும் வேதாந்த சூத்திரமானது சிதம்பராசத்தியினின்று வேறுருத சிவபிரானையே இதயமாகவுடையதாகின்றது. பிரணவம் சிவதத்துவமேயாதலின் இவ்விடத்தே முன்னர்க் கூறிய உபயகாரணமும் சித்தமாகின்றது. சைவ பாஷ்யகாரர் சிவதத்துவத்தைப் பிரமம் என்றும், அந்தப் பிரமத்தைச் சிவன் என்றும் பொருள் பொருத்திக் கூறினுர். பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்பன பிருகதாரணியோபநிடதத்துக் கார்க்கி ஆகாசம் எனப்படும் சிதம்பரத்திலே போய் முற்றுவதாமன்றி, சங்கராசாரியர் கருத்துறக் கூடஸ்தப் பிரமத்திலே போய் முற்றுவதன்ரும்,

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANCE AND LEXICON

with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,

Sometime Fellow of the Madras University,
Member of the Royal Asiatic Society
AND OF
the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY. PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS. TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK

OR

Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
 1. History of the Language and Literature.
 2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries—
 I. Tamil-English.
 II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR

WITH

Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil

OR

An Introduction to the Common Dialect of that Language,
For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

A Few Hymns

OF

Manikka Vachakar and Tayumanavar.

TRANSLATED INTO ENGLISH BY

P. A.

AND

The Rev. G. U. Pope, M.A., D.D.

The English rendering now offered is most delightful and pleasant, and at the same time true to the original. A hand-book that must be in the hands of every religious Hindu. This affords a good stimulus to the practice of Bhakti or devotion.

Price Annas 4. By V. P. P. Annas 7.

The above can be ordered from

THE PUBLISHER,
"Siddhanta Deepika,"
Black Town, Madras.

OR

From

THE MANAGER,
Theosophist Office,
Adyar, Madras

THE LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

— OF —

UMAPATHI SIVA CHARYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A. B. L.,
DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR.

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE.

Price annas 4. by V. P. P. annas 7.

The above can be ordered from the Hindu Office and from Messrs: Srinivasa Varadachari & Co., Book Sellers &c., Mount Road.

THE BHAGAVAD-GITA

WITH

SRI SANKARACHARYA'S COMMENTARY

TRANSLATED INTO ENGLISH

BY

A. MAHADEVA SASTRI, B. A.,
Curator, Government Oriental Library, Mysore.

Price Cloth bound Rs. 4.
Stiff boards Rs. 3; postage, &c., extra.

☞ Apply to the Author,

OR TO

MESSRS. THOMPSON & Co.,
BROADWAY, MADRAS.

NOTICE.

COLOMBO SAIVA PARE PALANA SABHAI.

EXECUTIVE MEMBERS.

P. Coomaraswamy Esq., Chairman.

P. Narayanaswamy Esq., Vice do.

A. Kulaveerasingham, Secretary.

T. Sockanathan Esq., Treasurer.

C. Namasivayam Esq., Auditor.

Preachers.

Sirimat S. Tiyaga Raja Koorookkal Avergal.

Pandit N. V. Kanagasabapathy Aiyer Avergal.

PREACHING EVERY SUNDAY at 3-30 P. M.

at Kotchikada Chattram.

கும்பகோணம்

இந்துமதாபிமான சங்கம்.

ஐயா மேல்குறித்த சங்கத்தாரால் நமது இந்து மதத்தின் ஏற்றத்தைப்பற்றியும் சிறு புத்தகங்களும் துண்டு பத்திரங்களும அச்சிட்டி யிருப்பதால் வேண்டுவோர்கள் வருஷம் ௧-க்கு சந்தா ரூ. 1-0-0 கட்டினுல் மாசா மாசம் அனுப்பிவறப்படும். இப்பொழுது திருட்டு வழி என்று ஓர் புத்தகம் அச்சிட்டி யிருப்பதால் வேண்டுவோர்கள் ஒரு அணு லேபில் அனுப்பினுல் போஸ்டு மூலமாய் அனுப்பப்படும்.

கும்பகோணம் இந்துமதாபிமான சங்கம்.

R. சுந்தரராகவய்யங்கார்.

காரியதரிசி.

MADRAS:—Printed by P. C. Kalliana Sundara Nadar, at the C. N. Press, and Published by J. M. Nagarathnam.

நமது கையொப்ப நேசர்களுக்கு

ஓர் முக்கிய அறிக்கை.

நமது உண்மை விளக்கம் இம்மாதத்தோடு 9-சஞ்சிகை பூர்த்தியாகியும் நமது கையொப்பநேயர் அநேகர் இதுவரை தங்கள் சந்தாதுகையை அனுப்பாமலிருப்பது மிகவும் விசநிக்கத்தக்கதோடும்கூட சஞ்சிகை எவ்விதம் நடைபெறுமென்பதையும் அவர்களே சற்று யோசிக்கக்கடவர். நிற்க, சிலகனவான்கள் இதுவரை சஞ்சிகைகளைப்பெற்று இப்போது நிறுத்தும்படி செய்வதினால் எங்களைப் பெருத்த நஷ்டத்துக்குட்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் இனி அம்மாதிரி செய்யாதிருக்கும்படி கோருவதோடுங்கூட அடுத்த சஞ்சிகையை நமது சந்தாதாரர்களுக்கு வி. பி. மூலமாய் அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் அச் சஞ்சிகையைப் பெற்றுக்கொண்டு சந்தாவை தயவுசெய்து அனுப்பக் கோருகிறோம். ஏதாவது ஆக்ஷேபணையிருந்தால் தெரிவிக்கக் கோருகிறோம்.

பு. ஷண்முக முதலியார்,
உண்மைவிளக்கம் மானேஜர்